

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

S o s y a l i z m İ ç i n

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/03 • 26 Ocak 2007 • 50 YKr

**Faşizme ve şovenizme karşı
halkların kardeşliği için!**

**Hepimiz Hrant'ız,
Hepimiz Ermeniyiz!**

CMYK

İÇİNDEKİLER

Hrant Dink'in katledilmesi geri tepti!	
Halkların özgürlüğü, eşitliği ve kardeşliğinin yegane güvencesi, işçi sınıfının enternasyonal dayanışması ve halkların devrimci mücadele birliğidir!....	3
Hrant Dink'i uğurlama töreninden yansıyanlar	4
Cinayetin gerisinde devletin kirli ve karanlık odakları var!.....	5
Güvercin Kasapları'nın sefaleti	6
Onbinler Hrant Dink'i uğurladı...	
Faşizme ve şovenizme büyük kitlesel öfke: "Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeni'yiz!"	7
Hrant Dink cinayeti ülkenin dört bir yanında lanetlendi.....	8-10
Yurt dışında H. Dink protestoları.	11
Mecliste Irak ve Kerkük için gizli oturum..	12
Tecrit karşıtı eylemler..	13-14
İşçi hareketinden..	15
Latin Amerika: 2006 yılından kesitler...	
Kapitalizmin neo-liberal saldırılarına karşı emekçilerin direnişi sürüyor (<i>Orta sayfa</i>)	16-17
Sendikal hareketin durumu/1	18-19
İran emperyalist-siyonist saldırıya karşı hazırlanıyor!	20
Güney Irak'ta işgalcileri hedef alan saldırılar artıyor.....	21
Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu 8 Mart'a doğru adımlarını hızlandırıyor.....	22
Bir emperyalist yeniden yapılandırma projesi: Geniş Ortadoğu İnisiyatifi-2 “Yeni NATO”	23-24
2007'ye girerken/3	25-26
Liselilerin Sesi'nden	27-28
Basından	29-30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/03 ● 26 Ocak 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Bakanlık nihayet bir adım geri atmak zorunda kaldı. Tecrit uygulamasında çatlak oluştu. Şimdi sıra bu çatlak derinleştirmekte. Bunun için F tipi hapisanelere, hücrelere, tecrit ve trendmana karşı mücadelenin kesintisiz sürdürülmesi gerekiyor. Araçlar, yöntemler farklılaşabilir, ancak bu sorun ortada durduğu sürece ona karşı mücadelenin de süregideceği açıktır.

Bakanlığın geri adım atmasıyla birlikte, 3 haftadır İstanbul Taksim'de gerçekleştirilen eylemler de sona eriyor. Önümüzdeki Cumartesi yapılacak eylemde konuya ilişkin açıklama da yapılacak. 27 Ocak günü saat 16:00'da yine Taksim Tramvay durağında yapılacak son eylemin kitlesel geçmesi önemli.

Devlet Hrant Dink cinayetinden paçasını sıyrmanın yollarını ararken, kitlelerin Dink'i sahiplenme tarzı, sistemi iyice sıkıntıya sokmuş bulunuyor. Daha cinayet duyulur duyulmaz ciddi bir sahiplenme görülmeye başlanmıştı. Ancak cenaze töreni eylemi, devletin aklına bile getiremeyeceği kitlesellikte bir sahiplenmeyi açığa çıkardı. Türkiye'nin emekçi halkları cephesinden kıvanç verici bu gelişme karşısında, halk düşmanlarının adeta dili tutuldu.

Gene de, kendi aleyhlerine olan bu gelişmeyi bile leyhlerine kullanmaya çalışıyorlar. Sahiplenmeyi “devlet ve millet” üzerinden yorumlama gayretine girişiyorlar.

Fakat devletin sorumluluğu ve suçu öylesine açık ki, failin yakalanması ve teşhir ediliş tarzı o derece “acemice” kurgulandı ki, kimseyi kandırma imkanları bulunmuyor. Kandırımlarına da izin vermemek gerekiyor. Devletin bir suç örgütü biçiminde çeteleşmiş yapısını, sistemli bir teşhir konusu olarak gündemde tutmak gerekiyor.

Suçları sadece, Hrant Dink gibi aydınları teker teker katletmekle sınırlı değil. Onbinlerce emekçi Hrant için yürürken, onlar, gizli bir oturumda Irak'a müdahaleyi görüşüyordu. Daha doğrusu, efendileri ABD emperyalizminin Irak bataklığından çıkabilmesi için işçi ve emekçi gençlerimizi nasıl köprü yapabileceklerini konuştular. Ne karar aldılar bilinmiyor. Çünkü gündem böyle “vatana ve millete” ihanet olunca halktan gizleme ihtiyacı da doğuyor.

Aldıkları ya da alacakları kararlar, emperyalist

savaşa karşı görevlerimizi değiştirmeyecek kuşkusuz. Her durumda, emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı halkların dayanışmasını güçlendirmeye, emperyalizme karşı mücadeleyi sertleştirmeye çalışmak gerekiyor. Özellikle de halklar arasındaki kardeşlik ve güven duygularının her gün yeniden kundaklandığı bölgemizde bu görev son derece önemli hale gelmiş bulunuyor.

Unutmayalım ki, Ortadoğu'yu emperyalizme mezar haline getirecek tek gelişme, bölge halklarının anti emperyalist mücadele yolunu aydınlatacak bir sosyalist devrimdir.

Parti
değerlendirmeleri-1

Parti
değerlendirmeleri-2

Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Hrant Dink'in katledilmesi geri tepti! Cenazeyi onbinler sahiplendi... Ermenilerin yüz yıllık yalnızlığında bir gedik açıldı... Gerisi mutlaka getirilmelidir!

Halkların özgürlüğü, eşitliği ve kardeşliğinin yegane güvencesi, işçi sınıfının enternasyonal dayanışması ve halkların devrimci mücadele birliğidir!

Çifte suç: Hem Ermeni hem de inatçı ve kararlı bir muhalif olmak!

19 Ocak günü alçakça bir saldırı sonucu hayatını kaybeden Hrant Dink, bu topraklarda diğer halklarla birlikte yüz yıllarca iç içe yaşamış, egemen sınıflar tarafından varlığı tehdit ve küfürlerle birlikte anılan bir halkın evladıydı. Katliam, techir ve baskılar sonucu, bu topraklardaki nüfusu iyice azalan halklardan birine, Ermeni halkına mensup olan Dink, namuslu, dürüst bir aydın, tutarlı ve kararlı bir demokratı. Türk milliyetçiliğine olduğu kadar, emperyalistlerin elinde oyuncağa dönüştürülen Ermeni milliyetçiliğine karşı da kararlı bir tutum alan, halkların özgürlüğü, eşitliği ve kardeşliğini savunan, öne çıkmış insanlardan biriydi. Ermeni katliamına (ona göre bu bir soykırımdı) ilişkin görüşleri ve etnik kimliğini açıktan savunması, son dönemlerde gözlerin Ermeni sorununa olduğu kadar Hrant Dink'e de çevrilmesine neden olmuştu. Çıktığı televizyon programlarında, çıkardığı gazetede ve yazdığı yazılarda, Türk halkını da zehirleyen kan(ı)lar)ın dışarıya aktırılması, iki halk arasında körüklenen düşmanlıkların son bulması için Ermeni sorunuyla ve tüm tarihimize yüzleşmemiz gerektiğini söylüyordu. Bu cesaretli ve kararlı duruşu nedeniyle, hem Ermeniler içinde hem de bu ülkedeki aydınlar içinde yalnız kalan bir insandı.

Devrimci, tutarlı demokrat ve aydın olmanın bile suç sayıldığı, bu kimliği taşıdığı için yüzlerce insanın katledildiği bir ülkede, üstüne bir de Ermeni olmak! İşte bunlar onun katline ferman çıkarılması için öne çıkan nedenlerdir.

Geliyorum diyen bir cinayet ve gerçek failler!

Bildik yöntemlerle işlenen bu cinayetin gerisindeki ilişkilerin ve simaların da bir o kadar tanındık olması; tetikçinin yakalanması için adeta ortalığa bırakılması; bu cinayetin 17 yaşındaki bir tetikçi ile bir kentin üstüne yıkılmaya çalışılması(*); ve nihayet bu alçakça cinayetin Kürtler'e, Ermeni diasporasına ya da henüz "bilinmeyen" başka "karanlık odaklar"a mal edilerek işin içinden sıyrılma kurnazlıkları, asıl suçluların gözden saklanması yolunda yapılmış aşına olduğumuz bir manevradan ibarettir. Tetiği kim çekmiş, nerden gelmiş olursa olsun, geliyorum diyen bu cinayeti azmettiren asıl suçluların listesi oldukça kabardır. Şovenizmi tırmandırma konusunda sınır tanımayan, tetikçi katillerin, mafya kabadayılarının suçlarını kahramanlık diye parlatan dizilere yer verme konusunda birbirleriyle yarışan tekkelci basın ve medya; postal yalayıcılığı temel bir politika haline getiren CHP; sosyal-faşizmin bu topraklardaki temsilciliğine doğru yelken açan İP-Kızıl Elmacılar; kanlı ve kirli saldırılar için devlete ve faşist saldırılara tetikçi yetiştiren, tetik çekmekten geri kalmayan şovenizmin kudurgan temsilcileri MHP ve BBP; Susurluk'ta açığa çıkan, Şemdinli'de suçüstü yapılan, onlarca kentte katliamları ve linç girişimlerini örgütleyen sivilile-resmisiyle

apoletili ve apoletsiz derin devlet kademesi; 301 gibi onlarca gerici-faşist yasayı çıkaran hükümet bu cinayetin birinci elden sorumlularıdır.

Hrant Dink cinayetine giden yolda kanlı ayak izleri!

Bu cinayet, yüzbinlerce insanın katledildiği kanlı ve uzun bir güzergahın yalnızca bir uğrağıdır. 1915 Ermeni katliamı, Kürdistan'ın her karış toprağını kana bulayan onlarca Kürt katliamı, Mustafa Suphiler'in öldürülmesi, Maraş, Sivas, Çorum, Beyazıt, Madımak, Ulucanlar, 19 Aralık katliamları... Ve burada adını sayamayacağımız daha onlarca katliam, binlerce cinayet... Tüm bunların gerisinde sermayenin gerici-faşist iktidarı var.

Bu kanlı güzergahın taşları halklara karşı inkar ve imha politikasıyla, şovenizmle, devrim, sosyalizm ve emek düşmanlığıyla, her türden koyu bir gericilikle döşenmiştir. İşte katil, bu güzergahtaki kanlı ayak izlerini takip ederek, bu taşlara basarak İstanbul'a gelmiş ve Hrant Dink'i hedef seçmiştir. Hrant Dink şahsında özetlersek, bu cinayetin ve tetikçinin arkasında, "1942'deki 'Varlık Vergisi' faciası var; 1955'teki '6-7 Eylül' keşazeliği var; Türkiye'nin nüfusu 15 milyonken, 300 binlik Ermeni nüfusunun, 73 milyonluk Türkiye'de 70 bine inmiş olması var." (Eser Karakaş, Star, 22 Ocak '07)

Devletin yaklaşımı ve gerici faşist gürhunun kaygıları

Tepkiler çığ gibi büyüüp başka kentlere de yayılınca, ardından Hrant'ın cenazesi onbinlerce kişi tarafından sahiplenilince, sermaye devleti, bir taraftan tetiği çeken fail ve faillerinin yakalanmış olması üzerinden kendisini temize çıkarmaya, diğer taraftan bu tepkiyi gerici bir propaganda içerisinde boğmaya çalıştı. Bunu yaparken bile "bu cinayetin üstünü nasıl örteriz telaşı" içerisindeydiler. Bir suçlunun telaşı içerisinde konuşanların başında ise, daha önce gözünün önünde gerçekleşen bir linç girişimini "güzel tepki" diyerek

öven İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah geliyor. Cerrah, "Cinayetin siyasi bağlantısı yok, örgüt bağlantısı yok, katil milliyetçi duygularla cinayeti işlemiş." diyerek, aslında bu cinayetin üstünü nasıl örteceklerinin de şimdiden tarifini yapıyor. Cerrah kadar açık olmasa bile bu aynı yaklaşımı diğer "sorumlu" ve "yetkili"lerin demeçlerinde de görmek mümkün.

Bu aynı kirli yaklaşımın bir diğer yanı ise, tepkilerden ürken sermaye devletinin ve gerici gürhunun "Hrant'a sıkılan kurşun, aslında bu ülkenin birliğine, beraberliğine, huzura ve barışa sıkılmıştır" diye başlayıp süren aşağılık ve sefil bir propagandasıdır. Kimisi "şimdi tüm dünyaya Ermeni katliamının olmadığını nasıl anlatacağız" diyerek hayıflanıyor, kimisi de gösterilen tepkilerin sınırları aşmış olmasından ürkerken, "Hepimiz Ermeniyiz" demenin Türklüğü aşağılamak anlamına geldiğini yazıyor. Kimisi ise, bir taraftan timsah göz yaşları dökerken diğer taraftan cinayetin devletin ve toplumun içine nifak sokmak isteyenlerin işi olduğu iddiasına, akıllara ziyan cinayet senaryolarıyla destek vermeye çalışıyor. (**)

Duvarı küçük bir gedik açıldı, anlamlı bir ilk adım atıldı! Gerisi mutlaka getirilmelidir!

Cinayet bu kadar tepki çekmese, sessiz ve tepkisizce geçitirilse belki tüm bunlara gerek kalmayacaktı. Ama bu kez öyle olmadı. Hrant Dink'i alçakça katlederek halklar ve kültürler mozağı olan ülkemizde bir sesi susturmak, bir rengi soldurmak isteyen gerici-faşist odaklar, fena halde yanıldılar. Onun vurulmasından hemen ardından bu ülkenin ilerici, devrimci, duyarlı ve aydın insanları "Hepimiz Ermeni'yiz, Hepimiz Hrant Dink'iz" diyerek sokaklara çıkarak, yalnızca Hrant Dink'e sahip çıkıp bu alçakça cinayeti lanetlemekle kalmadılar, aynı zamanda, tam 91 yıl sonra, Ermeni halkına olan borcumuzu ödeme, tarihsel gerçeklerle hesaplaşma yolunda belki küçük, ama anlamlı bir ilk adımı da atmış oldular. Böylece, bir anlamda

Hrantlar’ın yaşadığı çifte yalnızlıkta bir gedik açılmış oldu.

Bu ilk küçük adımı Hrant Dink’e, onun doğru bildiklerinin arkasında kararlıca durmasına borçluyuz. Egemen sınıfların resmi tarih dayatmasına karşı, gerçeklere halkların kardeşliği penceresinden bakmayı sürdürdü. Hrant, yıllardır bu alanda yaşanan erozyona karşı, bir ağaç gibi ayakta durmasını bildi. Tehditlere papuç bırakmayarak, yaşanan bu erozyona rağmen kök saldı ve topraklardan kopmadı.

Burada tutarlı, devrimci-demokrat aydın tutumunun önemi bir kez daha açığa çıkıyor. O henüz yaşarken halklar arasında örülen düşmanlık duvarının yıkılması için ortaya kararlı, tutarlı ve örnek bir tutum koymuş ve yılmadan çaba harcamıştı. Katledilmesinin yarattığı duyarlılık sayesinde, onun beklediği bu adım gecikerek de olsa atılmış oldu. Hrant’ın cenazesinin kitlesel biçimde sahiplenilmesi, eğer olacaksa -ki mutlaka olacaktır- tarihi hesaplaşmanın zeminini ve koşulunu da bir kez daha gözler önüne seriyor. Bundan sonra önemli olan, açılmış olan bu gediği genişletmek, adımları güçlendirerek bu yürüyüşe devam etmek ve halklar arasında özgürlüğe, eşitliğe ve kardeşliğe dayalı yeni bir toplumun ve yeni bir tarihin inşasına girişmektir. Zihniyet ve politikalarıyla, kirli yol ve yöntemleriyle halen de iktidarda olan katliamcılardan hesap sormak, yeni acı ve yıkımlar üzerinden yaptıkları hesapları bozmak ancak bu sayede mümkündür. Bu yolda atılacak her adım onların ne denli acz içinde olduklarını da gösterecektir.

Halkların özgürlüğü, eşitliği ve kardeşliğinin yegane güvencesi, işçi sınıfının enternasyonal dayanışması ve halkların devrimci mücadele birliğidir!

(*) Cinayeti tüm bir kentin taşıdığı “özel hassasiyetler”e bağlamaya çalışanlar, nedense, hali hazırda o kentin Emniyet Müdürlüğü koltuğunda oturan şahsın kimliğini anmamak konusunda çok daha özel bir hassasiyet(!) gösteriyorlar. Trabzon’un Emniyet Müdürü olan bu şahsın adı Reşat Altay’dır. Adı pek çok kanlı operasyonla (Çiftelavuzlar) ve faşist saldırganları korumakla (16 Mart Katliamı) anılıyor. Reşat Altay’ın, derin devlet ailesinin Susurluk’ta açığa çıkan fotoğrafı içinde de önemli bir yeri var.

Hrant Dink’in katledilmesiyle bu aile fotoğrafının içindeki başka isimler de bir kez daha gündeme geldi. Bunlardan biri de Danıştay saldırısında da adı geçen Veli Küçük’tür. Papaz Santora ve Dink cinayeti ile Danıştay saldırısını gerçekleştiren tetikçilerin ve kullanılan yöntemlerin birbirlerine bu kadar çok benzemesi (her biri adeta birbirlerinin karbon kağıtla çoğaltılmış birer kopyası) her seferinde ilişkilerin gelip bu isimlere dayanması bile bu kanlı cinayetleri kimlerin siparişi ettiğini fazlasıyla gösteriyor.

(**) H. C. Güzel, bu cinayeti kimlerin işleyebileceği üzerine bir senaryo yazıyor. Derin devlet’i kafadan eleme sefilliğiyle işe başlıyor. “Devlet yapamaz, zira bu olayda mağdur olan devlettir, devlet kendisine böyle bir şey yapmaz” mantığıyla hareket eden Güzel, bu cinayetlerin hedefi ve maduru olanları, gerekçeleriyle beraber olası failler olarak ilan etme cingözlülüğü gösteriyor.

“3. PKK ve Kürtçü odaklar: Şimdi gelelim asıl suçlulara yaklaşmaya... Türkiye, son haftada PKK’ya ve Irak’taki peşmerge emrivakilerine karşı ilk defa sert ve kararlı bir ses yükseltmiştir. TBMM’de bu konuda görüşmeler yapılmış; iktidarla muhalefet ‘sınır ötesi operasyon’da ve Kerkük’e seyirci kalınmayacağı hususunda birleşmiştir. Bu ortamda Hrant Dink’in katli, Türkiye gündemini bütünüyle değiştirmiş ve dış dünyada Türkiye aleyhine bir hava oluşturmuştur.

Türkiye aleyhine saldırıların yoğunlaştığı bir zamanda, sınır ötesi operasyon ve Kerkük’e müdahale zorlaşmış olmaktadır. Bu da hiç şüphesiz PKK’nın işine yarayacaktır.

4. Ermeni Diasporası: Hrant Dink’in uzlaştırıcı tutumundan şikâyetçi olan Ermeni diasporasının, bir yandan böyle bir engeli ortadan kaldırması, diğer yandan da önümüzdeki aylarda ABD’de planladıkları Türkiye aleyhindeki kampanya için bunu kullanmak istemesi gözden uzak tutulmaması gereken bir ihtimaldir. (H. C. Güzel, Radikal, 21 Ocak 2007)

Hrant Dink’i uğurlama töreninden yansıyanlar

Hrant Dink yüzünü aşkın insanın katıldığı bir törenle uğurlandı. Oldukça görkemli ve kitlesel geçen cenaze törenine katılan Ermeni, Kürt, Türk ve daha birçok milliyetten kadın, erkek, genç, işçi, emekçi, işsiz hep bir ağızdan “Hepimiz Hrant’ız, hepimiz Ermeniyiz!” sloganlarıyla yürüdüler. Devlete ve faşist katillere karşı öfkelerini haykırp, anlamlı bir kardeşlik örneği sundular. Böylelikle Hrant Dink’i katlederek gerici hesaplar kuranların oyunlarını boşa çıkardılar. Halklar arasında ekilen ve büyütülen düşmanlık duygularına etkili bir darbe vurdular.

Hrant Dink, egemenler tarafından halklar arasında sistematik şoven milliyetçi propaganda ile büyütülen kin ve düşmanlık duygularına karşı halkların kardeşliğini ve dayanışmasını sağlamak uğruna hayatını adanmış Ermeni milliyetinden bir aydınımızdı. Onun son derece barışçıl ve milliyetçilikten uzak yaklaşımına rağmen, özellikle bir yazısı üzerinden, sermaye düzeni ve devleti, son dönemde sistemli bir şekilde yükseltilen ırkçı-şoven bir linç kampanyası yürüttü. Sonuçta Hrant Dink devlet ve düzenin diğer kurumları tarafından toplum düzeyinde estirilen bu şoven milliyetçi rüzgarın bir parçası olarak kurban edildi. Sermaye iktidarının, gemi azıya alarak gerek ülke içerisinde ve gerekse de bölgesel ölçekte ezilen halklara karşı saldırı ve savaş tamtamlarını çalmaya başladığı bir dönemde, Hrant Dink bu azgın yönelime nişane yapılmak istendi.

Fakat, Hrant Dink’in bedeni toplumu saran ve gözeneklerine kadar nüfuz etmeye başlamış bulunan şoven milliyetçilik rüzgarına set olmuştur. Bu olgu, kendisini en çarpıcı ve en net biçimde cenaze töreninde oluşturulan tablo ile ortaya koymuştur. Onbinlerce insanın “Hepimiz Ermeniyiz!” sloganıyla ortaya koydukları tutum, bu topraklarda halklar arasında, yaratılmış fay hatları ne kadar derin olursa olsun, dayanılabilecek sağlam bir dayanışma ve kardeşlik bağının hala da var olduğunu göstermektedir. Hrant Dink ezilen milliyete mensup onurlu bir aydın olarak halklara bulaştırılmış şoven milliyetçi zehri boşaltmak uğruna yaşamıştır. Bu yolda hayatını yitirmiştir; fakat ölü bedeni zehrin boşaltılması için bir kanal açmıştır. “Hepimiz Ermeniyiz” diyen değişik

milliyetlerden onbinlerce emekçi Hrant Dink’in canıyla açtığı bu yoldan yürümüştür.

Özellikle Türk halkı açısından Hrant Dink’i bu düzeyde sahiplenmesi, bir özeleştirici sayılabilir. Zira Ermeni soykırımı, 6-7 Eylül olayları gibi devletin Ermeni halkına yönelik etnik temizlik ve kırım operasyonlarında emekçi halkın belli kesimleri de devlet güçleri tarafından alet edilmişlerdi. Büyük ölçüde de suskun kalmıştır. Ermenilere yönelik saldırılar bu türden fiziki imha operasyonlarıyla da sınırlı kalmamış, ırkçı-şoven bir propaganda yürütülerek, Ermeni düşmanlığıyla emekçi halk zehirlenmiş, bu düşmanlık günlük hayata kadar yedirilmiştir. İşte “Hepimiz Ermeniyiz!” sloganıyla ortaya konulan onbinlerin iradesi bu bakımdan bir özeleştirici, Ermeni düşmanlığını topluma empoze eden egemenlere karşı verilmiş son derece anlamlı bir yanittir.

Bununla birlikte bu tutum yine de bir başlangıçtır. Zira özeleştiriciyi bilinçli bir sorgulama ile toplumun geniş kesimlerine yayabilmek büyük önem taşımaktadır. Diğer yandan, emekçi halkın kardeş Ermeni halkına yönelik saldırılar karşısındaki payı ve sorumlulukları planında yapacağı bu türden bir özeleştirici, ancak bir hesap sorma tavrıyla birleştirildiğinde gerçek anlamına kavuşacaktır. Bu yapılamadığı bir durumda, sermaye iktidarı durumu gerici hesaplarına ve milliyetçi siyasetine, “bizim aramızda bir sorun yok, dış güçlerin oyunu” propagandasında olduğu gibi dayanak haline getirebilecektir. Nitekim, şu ya da bu biçimde Hrant Dink’in katledilmesine suç ortaklığı yapan milliyetçi-faşist çevreler Hrant Dink’in cenazesinde ortaya çıkan tabloyu bu biçimde değerlendirmeye çalışmaktadırlar. Böyle yaparak ortaya çıkmış olan tabloyu karartmak, etkisini ortadan kaldırmak istemektedirler.

Sorulacak hesabın muhatabı sermaye iktidarındır, soracak olansa şovenizm zehrini boşaltma ve güven ilişkilerini yeniden kurmak kaygısıyla hareket eden Türk emekçi halkı ile Ermeni, Kürt ve diğer ezilen milliyetlerden emekçi halklardır. Hrant Dink yönelik sahiplenme bilinci ve tutumu, bu uğurda hem bir başlangıç hem de yürünecek yolu işaret etmektedir.

Cinayetin gerisinde devletin kirli ve karanlık odakları var!..

Faşizmin ırkçı-şoven kudurganlığına karşı halkların devrimci birliği ve kardeşliği!

Hrant Dink katledildi. Suçu yalnızca genel planda resmi görüşle uyumlayan düşünceleri ve bunları açıklamaktaki ısrarı ve kararlılığı değildi. O aynı zamanda Ermeni katliamı üzerine düşüncelerini bütün açıklığı ile ortaya koymaktan geri durmayan ilerici bir Ermeni aydınıydı. Ermeni sorunu üzerine bizzat bu ülkenin vatandaşı bir Ermeni aydını olarak açık bir tutum içinde olması ve bunu Ermeni kimliği ve kültürünü savunan çalışmalarla birleştirmesi, Hrant Dink'in hedef seçilmesi için başlı başına bir nedendi.

Ortada devlet aleyhine başka hiçbir somut kanıt bulunmasa/bulunamasa bile Dink'in Ermeni kimliği ve bunun bugüne kadar resmi çevrelerde karşılanışı, suçun kaynaklandığı odağa işaret etmeye fazlasıyla yeter. Bu cinayetin tüm siyasal ve manevi sorumluluğu sermaye devletin omuzlarındadır. Kardeş Ermeni halkına karşı işlenen tarihsel suçları mazur gösteren ve savunan tutumuyla, yeri geldikçe Ermeni halkına karşı kin ve nefrete varan düşmanca kampanyalarıyla, bizzat bir Ermeni yurttaşın bu konular üzerinde konuşmasına karşı gösterdiği tahammülsüz kudurgan tutumuyla, bu cinayetin tüm zemini bizzat devlet tarafından hazırlanmıştır. Zemin böylece düzlendikten sonra bu aynı devletin kirli işlerle görevli karanlık çeteleri cinayet için harekete geçirilmiştir.

Sermayenin kanlı cumhuriyeti, resmi-sivil tüm kurum ve kuruluşlarıyla, Osmanlı İmparatorluğu'nun halklara karşı işlediği ağır tarihi suçları dolaysız olarak sahiplenmekte, mazur göstermekte ve savunmaktadır. Başta ordusu ve yargısı olmak üzere tüm devlet kurumlarının yanısıra sağ ve soluyla tüm gerici-faşist düzen partileri, patron örgütlerinden kimi işçi sendikalarının yönetimini işgal altında tutan ırkçı sendikacılarına kadar sözde STÖ'leri, bu miras sahiplenme konusunda yarış içindedir. Hrant Dink, sadece faşist düzen beslemesi Keringçi ve şürekası tarafından değil, Osmanlı'nın Ermeni soykırımını yapmadığını kanıtlama yarışına giren düzen medyasının kanlı kalemleri tarafından katledilmiştir öncelikle.

Cinayetten devleti sorumlu tutmak için sadece Ermeni politikası bile yeterlidir. Ancak sorumluluğun bununla sınırlı olmadığı/olamayacağı çok iyi biliniyor.

Katil devletin pek çok karanlık amacı olabilir ve bu çok yakında ortaya dökülecektir.

Hrant Dink amacını açıkça, ikirciksiz biçimde ortaya koyan bir aydıındı. Düşüncelerini özgürce ve de kendi dilinde açıklamak, savunmak, tartışmak istiyordu. Başkaları, özellikle de kendine düşünmeyi ve açıklamayı yasaklayanlar gibi düşünmek zorunda olmadığını söylüyor, yazıyordu. Katledilmesinin nedenlerinden biri budur. Ama bu sadece olayın Hrant Dink cephesinden sebebidir. Katliam kararı ve

emrini verenler cephesindense bu sadece O'nun seçilmesi yönünde bir gerekçe oluşturmuş olabilir. Yoksa, katledilen onca ilerici-demokrat aydınımız gibi, Hrant Dink'in de, katliyle, karanlık güçlerin karanlık emellerine alet edilmek istendiği açıktır.

Bu, özellikle kitlelerin bilincinde çok açık olduğu içindir ki, devlet ve hükümet cephesinden de artık gizleme ihtiyacı duyulmuyor. Olayın ardından yapılan tüm açıklamalarda, bunun sıradan bir cinayet olamayacağı teslim ediliyor. Ama o kadar! Türkiye'de sıradan olmayan her cinayetin siyasi olduğu, failinin de devlet olduğu defalarca açığa çıktığı, pek çok

olayda tetikçiler suçüstü yakalandığı halde, gerisini getiremiyorlar. Başbakan'ın açıklamasında da gördüğümüz gibi, bir kez daha "katil veya katiller ve azmettirenler kim olursa olsun" olayı ortaya çıkaracakları sözü verecekler, veriyorlar da. Bir yandan da, elbirliğiyle dikkatleri farklı yönlere çekmek için, Ermeni diasporasından, kimi 'sivil' faşist gruplardan (Keringçiz ve linç ekibi gibi) bol bol söz edecekler, halen ediyorlar da. Hrant'ın nasıl kimi söz ve yazılarıyla Ermeni diasporasının öfke ve tepkisini çektiğini anlatacaklar uzun uzun, Hrant'ın cesedi daha yerden kaldırılmadan bunu yapmaya başladılar ve halen sürdürüyorlar da. "Bazı ülkelerde Ermeni soykırımını yasa tasarılarının gündemde olduğu"ndan dem vuracaklar, vuruyorlar da...

Ancak boşuna!.. Daha ilk dakikalarda yükselen tepkilerde, "Katil devlet hesap verecek!" sloganlarıyla açığa vurulan bilinci saptırma imkanları yok. Kaldı ki, cinayetin hemen ardından açığa çıkarıldığına göre, olayda İstanbul Valiliğinin de eli var. Dink'in yakınları tarafından televizyon ekranlarında yapılan açıklamaya ve öldürülmeden önceki günlere ait bir yazısına göre, Dink, İstanbul vali yardımcılarının birinin odasına çağrılarak, "ayağını denk alması" yönünde uyarılmıştır.

Ayağını denk almadığı düşünüldüğü için de karanlık merkezlerden düğmeye basılmış, tetik çekilmiş, değerli bir Ermeni aydınımız katledilmiştir...

Katilleri başka yerde aramaya gerek yok; sermaye devleti kirli ve karanlık cinayet ve katliamlarla dolu siciliyle duruyor orta yerde...

Katil düzenden ve kanlı çetelerinden hesap sormak için Hrant Dink'i sahiplenelim!

Agos Gazetesi Yayın Yönetmeni Hrant Dink alçak bir suikastle öldürülmüş bulunuyor.

Etnik kökeni ve açıklamaktan kaçınmadığı fikirleriyle düzenin ve devletin sistemli saldırılarıyla karşı karşıya bulunan Dink'e doğrultulan namlu, hepimize doğrultulmuş kabul edilmelidir. Dink'e sıkılan kurşunlar, haklarımıza, özgürlüklerimize, emekçi halklarımızın kardeşlik duygularına sıkılmıştır.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları, Hrant Dink gibi 'ünlü' şahsiyetlere yönelik suikastler, failleri ve hedefleri konusunda oldukça acı ve kapsamlı anılarla dolu bir belleğe sahiptir. Bu bellek sayesinde ki, bugüne dek ne atılan bombalar, ne sıkılan kurşunlar, ne katledilen aydınlar ve ne de ırkçı faşistlerin kışkırtmaları, bu ülkenin emekçi halklarını birbirine düşürmeyi başaramamıştır. Hrant Dink cinayeti de başaramayacaktır.

Cinayet duyulur duyulmaz ortaya konulan ilk tepkiler de göstermektedir ki, insanlarımız bu tür cinayetlerin sorumluları hakkında da son derece açık

bir bilince sahiptir. Bu ilk tepki eylemlerinde atılan; "Katil devlet hesap verecek!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları, bu bilincin en net göstergeleridir. İnsanlar son derece haklı olarak, hemen kontrgerillayı, onun cinayet çetelerini, kirli ve karanlık amaçlarını düşünmüştür.

Bu kanlı ve karanlık güçlerin hedefledikleri amaca ulaşmasını engelleyecek güç, işçi sınıfımızın ve emekçi halklarımızın omuz omuza yükselteceği birleşik mücadele olacaktır.

Katil düzenden ve kanlı çetelerinden hesap sormak için Hrant Dink'i sahiplenelim.

Onu sahiplenmek hak ve özgürlüklerimizi sahiplenmektir.

Onu sahiplenmek kendi geleceğimizi sahiplenmektir.

**Kahrolsun sermayenin kanlı düzeni!
MGK, MİT, kontrgerilla dağıtılsın!**

19 Ocak '07

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

Güvercin Kasapları'nın sefaleti

Haluk Gerger

İngiliz RESPECT Partisi'nin İrlanda asıllı Genel Başkanı Gallowey, “İngiliz İmparatorluğu o denli geniş ki, üzerinde güneş batmıyor” dediğinde, babasının, “çünkü Tanrı ona karanlıkta hiç güvenmiyor da ondan” diye yanıt verdiğini anlatıyor. Hrant Dink'in katledilmesinin ardından gerçekleştirilen bilinç karartması saldırısı, sağıyla-soluyla, liberaliyle-tutucusuyla, egemenlerin ve hizmetlilerinin ne denli bir insani/ahlaki karanlık içinde olduklarını bir kez daha gösterdi.

Üç olgu, kendisine insanım diyenlerin gözünden kaçmamış olmalı.

Birincisini, en son Mustafa Koç'tan duyduk. Bu liberal işadamı, Hrank Dink'in katlini, “Türkiye'ye atılmış bir kurşun” olarak nitelemiş. Bunu, sağdan sola, iktidarda ya da muhalefette, pek çok siyasetçi de söyledi. Gazetelerde ve televizyonlarda da, liberalinden faşistine, akademisyenler, yazarlar, sanatçılar, gazeteciler aynı savı dillendirdiler.

İkinci olarak, bu Şark kurnazları, pireden yağ çıkarma misali, cenaze törenini, “dünya kamuoyuna Türkiye'yi olumlu gösteren güzel bir mesaj” olarak kullanma yolunu seçtiler.

Üçüncüsü, Dışişleri Bakanlığı başta olmak üzere, bütün resmi, yarı-resmi ve gayriresmi odaklar, yine sağından soluna, liberalinden tutucusuna, hatta düpedüz faşistine, “menfur olay”dan Türkiye adına ve lehine bir “diplomatik atak” oluşturmaya giriştiler.

Bütün bunlar, cinayeti neredeyse kaçınılmaz kılan sosyo-politik ortamı, ideolojik-kültürel atmosferi ve ruhi şekillenmeyi yıllardır bilinçli bir biçimde oluşturanların, yani asıl sorumluların “timsah gözyaşları” ile sulandırılmış bir ortamda yapıldı. Yıllardır her fırsatta kin kusarak kaba kışkırtıcılık yapanlar, bu kez, timsah gözyaşlarıyla gözbağcılığına soyundular.

Açık bir biçimde, korkmadan, lafını sakınmadan temel gerçeği ifade etmek gerekiyor: Bu ve benzeri cinayetlerin ardında, kışkırtıcı ve azmettirici olarak, kendi yaşam tarzlarını, ayrıcalıklarını, düzenlerini korumak amacıyla her gün toplumu şovenizmle zehirleyen, milyonlara militarizm aşılayan odaklar var; medyada, üniversitede, siyasette, bürokraside, iş aleminde yuvalanmış düzenin sahipleri, hizmetlileri, tetikçileri var.

Onlar, onyıllardır, kendi çocuklarını Amerika'da, Avrupa'da okumaya gönderirken, yoksulluk ve yoksunluktan bunalttıkları “aşağı sınıf”ten gençlerin bilinçlerini zehirliyor, ruhlarını teslim alıyor, cinayet makinalarına, kendi cinayet şebekelerininin tetikçilerine dönüştürüyorlardı. Giderek, faşist katiller üreten bir devr-i daim makinası yarattılar; tarihini, yeni taze kanla

yıkamaya yönelik hastalıklı çarpık bir mantık üzerine, kurumlarıyla, kültürüyle, araçları, egemenleri ve hizmetlileriyle, derinler derini devletiyle, psikolojik savaş aygıtlarıyla, cinayet makinalarıyla Türkiye kapitalizminin düzenini böyle biçimlendirdiler... Bilerek, önceden tasarlayarak ve eyleme dönüştürerek...

Hrant Dink'e sıkılan kurşunlar, “Türkiye'ye atılmış kurşun”lar değildi. Onların yarattığı, yoksulluğa, yoksunluğa, geriliğe tutsak edilmiş, şovenizme ve militarizme tapınan, şiddete müptela tetikçilerin, ve asıl önemlisi, bu timsah gözyaşlarını döken egemenlerin ve hizmetlilerinin elbirliğiyle yarattıkları Türkiye'nin insanlığa sığıttığı kurşunlardı Hrant Dink'in vücuduna saplanan mermiler.

Bu nesnel tesbitleri yapmadan, karanlıkları aydınlığa çıkarmaya olanak yok., Rakel Dink'in cenaze töreninde dediği gibi, “bir bebekten bir katil yaratan karanlığı sorgulamadan hiçbir şey yapılamaz.”

Yıllar önce şair (Tahsin Saraç) onları yazmıştı. Hrant Dink'in “güvercin yüreği”ndeki kana susamış güvercin kasaplarını:

Güvercin Kasapları

*Yel ulur kar tozdurur bir kış
Yazı yabanda şu sıra içimiz.*

*Oysa sevmelerin ustastıyız biz
Bir de alçaklıklarla kavganın.*

*Alıcıküş kesiliriz ve de ense
kökünde*

*Göğsümüzdeki o sıcak güvecini
Kara dirgen elleriyle
Boğmaya kalkışanların.*

*Neden, güvercin kasapları,
barışımıza
kan bularsınız
Öyle kötüsününüz ki
İki gözden dört ölüm bakarsınız.*

*Tabanca gibidir tabanca
Sevgilenmemiz de vuruşmamız
da*

*Ya yürek dalında patlar
Ya da bir alın çatında.*

*Ne ki çok kez dalaşmaktansa
Acıdan yükünü tam almış
Güçlü bir katır gibi
Vururuz yalnızlık yokuşumuza.*

*Neden yolunuz bu denli iramış
güzellikten
Öyle bataklığınız ki
Bir çiçek düşü bile geçmemiş
içinizden.*

Üniversitelerimizdeki satır kurşuna dönüştü!

İstanbul Üniversitesi'nde son üç haftadır yaşanan faşist saldırıları ve Hrant Dink'in katledilmesini protesto etmek amacıyla 22 Ocak günü saat 13.00'te Beyazıt Meydanı'nda üniversite öğrencileri bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Basın açıklaması öncesinde Fen-Edebiyat'ta ve Merkez Kampüs'te eyleme çağrı yapan bildiriler dağıtıldı, amfi ve yemekhane konuşmaları yapıldı. Edebiyat Fakültesi'nde gerçekleştirilen amfi konuşması sırasında ülkücü faşistler bildiri dağıtımı yapan öğrencilere polis desteğiyle sözlü ve fiili saldırıda bulunmak istedi. Öğrencilerin kararlı tutumu bu saldırıyı boşa düşürdü.

Basın açıklaması öncesinde fakülteler alkışlar ve sloganlar eşliğinde dolaşarak çağrı yapıldı. Fen-Edebiyat ve Merkez fakültelerden çıkan öğrenciler araç kapısında buluşarak sloganlar eşliğinde meydana doğru yürüyüşe geçti. Basın açıklaması öncesinde bir öğrenci Edebiyat Fakültesi'nde yaşanan olayı anlattı, ardından açıklama okundu.

Açıklamada şunlar söylendi: “Hrant Dink'in cesedine bakıp da, komplo teorileri kuranlar, serserinin birinin işi diyenler boşuna katili aramaya kalkmasın. Katil apaçık ortada. Katil; bu ülkede milliyetçiliği yüceltip seçim propagandası yapan sağ siyasetçiler; ‘iyi çocuk’ deyip katili öven MGK zihniyeti, her gün ırkçılık propagandasını Kürt düşmanlığı üzerinden önümüze sunan burjuva medya, Ortadoğu'da etnik çatışmaların önünü açan ABD

emperyalizmi ve ona göbekten bağlı Türkiye egemenleri, emperyalizmden ve devletten aldığı güçle ülkede ve üniversitelerimizde terör estiren sivil faşistler... Katil devlettir.

Aynı katil bugün üniversitelerimizde de dolaşıyor: Üniversitelerimizde aylardır devam eden satırlı saldırılar AGOS'un önünde kurşuna dönüştü. Yaklaşık bir aydır bu kampüste bu saldırılarla yüz yüzeyiz. Hrant Dink'i öldüren faşist de 'Ermeni'yi vurdum' diye kaçmamış mıydı? Mersin'de öğrencilerin üzerine saldıran faşistler Kürt oldukları için onlara saldırmamış mıydı? Peki, Gazi Üniversitesi öğretim üyesi fikirlerini söylediği için tehdit alıp dersleri bırakmamış mıydı?

Onları tanıyoruz. Onlar halkların düşmanı, her türlü ilerici ve farklı düşüncenin katilleri. Onlar Ağca'nın, Çatlı'nın, Kırıcı'nın takipçileri. Onlar ABD emperyalizminin kapı kulları, sermayenin köleleri...

Bizler üniversite öğrencileri olarak dün olduğu gibi bugün de üniversitelerimizi ve ülkemizi faşizmin karanlığına bırakmayacağımızı bir kez daha yineliyoruz.”

“Faşizme karşı omuz omuza!”, “Türk, Kürt, Ermeni, yaşasın halkların kardeşliği!”, “Beyazıt faşizme mezar olacak!”, “Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeniyiz!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganlarının sıklıkla atıldığı basın açıklamasına yaklaşık 120 öğrenci katıldı. Basın açıklaması cenaze törenine katılım çağrısı ile sona erdi.

İÜ Ekim Gençliği

Onbinler Hrant Dink’i uğurladı...

Faşizme ve şovenizme büyük kitlesel öfke: “Hepimiz Hrant’ız, hepimiz Ermeni’yiz!”

Uğradığı silahlı saldırı sonucu hayatını kaybeden AGOS Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink, 23 Ocak günü yaklaşık 100 bin kişi tarafından uğurlandı. Hrant Dink’in cenazesi son yılların en kitlesel gösterisine sahne oldu. Alanları dolduran Türk, Kürt, Arap, Ermeni ve tüm öteki Anadolu halklarından insanlar hep bir ağızdan “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganını haykırdı. Cenaze töreni tertip komitesinin sessiz yürüme kararına rağmen bir kardeşlik gösterisine dönüştü. “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Türkes’in itleri yıldırılmaz bizleri!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganlarının atıldığı yürüyüşte “Hepimiz Hrant’ız, hepimiz Ermeni’yiz!” diye haykıran onbinler saldırıya ve yükseltileen şovenist kudurganlığa tepkilerini gösterdiler.

“Dink’in idealleri, ülkesi ve onun özlediği dünya ile Türkiye için!”

Sabah erken saatlerden itibaren AGOS Gazetesi’nin önünde toplanmaya başlayan binlerce kişi Halaskargazi Caddesi’ni doldurdu. Cenaze töreni saat 11:00’de “Dink’in idealleri, ülkesi ve onun özlediği dünya ile Türkiye için” şiarıyla yapılan iki dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından kitle “Hepimiz Hrant’ız, hepimiz Ermeni’yiz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganlarını haykırdı.

Saygı duruşunun ardından Hrant Dink’in eşi Rakel Dink, kızları Sera ve Delal, oğlu Ararat ve gelini Karolin kürsüye çıktı. Rakel Dink “Bugün çok acılı ve onurlu” olarak burada bulunduğunu belirterek, bu sessiz sevginin kendilerine biraz olsun güç kattığını, kederli bir sevinç yaşattığını söyledi. Ardından Hrant Dink’e yazdığı mektubu okudu. Mektupta geçen “Sevdiklerinden ayrıldın. Çocuklarından, torunlarından ayrıldın. Burada seni uğurlayanlardan ayrıldın. Kucağımdan ayrıldın. Ama ülkenden ayrılmadın sevgilim” sözleri duygusal anlar yaşattı. Yapılan konuşmanın ve mektubun okunmasının ardından Hrant Dink’in eşi ve çocukları barışın sembolü olan beyaz güvercinleri gökyüzüne bıraktılar.

Faşizme öfke, halkların kardeşliğine özlem

AGOS Gazetesi’nin önündeki törenin ardından cenaze aracı onbinlerle beraber Taksim istikametine doğru harekete geçti. Türkçe, Ermenice ve Kürtçe “Hepimiz Hrant’ız, hepimiz Ermeni’yiz!” dövizleri taşıyan kitle Taksim’e geldiğinde cenaze aracı ve Dink’in ailesi törenden ayrılarak cenaze hazırlıkları için Kumkapı Meryem Ana Kilisesi’ne doğru yola çıktı.

Cenazenin ayrılmasının ardından yürüyüş Taksim Meydanı’ndan Şişhane’ye doğru devam etti. Yer yer halkların kardeşliğini vurgulayan sloganlar atan kitle CHP binası önünden geçerken yuhladı. Onbinlerce kişi Şişhane’deki MHP binasının önüne geldiğinde ise coşkulu ve öfkeli bir şekilde “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganını haykırdı. Kitle “Türkes’in itleri yıldırılmaz bizleri!”, “İşte burası hain yuvası!” sloganlarıyla öfkesini yansıtmaya devam ederken, kolluk güçleri MHP binasının önüne yığılmak yaparak yoğun güvenlik önlemi aldı. Yol üzerinde bulunan ülkü ocakları, Alperen ocakları gibi faşist kurumların önünden geçilirken de benzer anlar yaşandı.

Şişhane’den Unkapanı’na doğru yürüyüşüne devam eden onbinleri “Sarı Gelin” türküsüyle Unkapanı çarşısı selamladı. Okullarından, işyerlerinden, evinden balkonlarına çıkan yüzlerce kişi, cadde ve sokaklarda biriken binlerce kişi de “Hepimiz Hrant’ız, hepimiz Ermeni’yiz!” sloganıyla tepkisini onbinlerle birleştirdi. Saraçhane’den geçen kitle Aksaray’dan Yenikapı’daki İDO İskeleleri Meydanı’na geldi. Kitle burada bir saate yakın Kilise’deki cenaze töreninin bitmesini bekledi. Hrant Dink’in cenazesi konvoy eşliğinde Yenikapı’ya geldiğinde kitledeki öfke ve coşku da arttı. Burada saldırıya tepki ve faşizme öfke doruğa çıktı.

Cenaze arabası tüm kitlenin önünden geçerken “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Hepimiz Kürt’üz hepimiz Ermeni’yiz!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganları öfkeyle atıldı. Karanfillerle uğurlanan Hrant Dink’in naaşı buradan Balıklı Ermeni Mezarlığı’na götürülerek törenle toprağa verildi.

Son yıllarda sermaye devleti tarafından tırmandırılan milliyetçi histeri dalgası ve şovenist saldırganlığın yükseldiği bir dönemde, Hrant Dink için yapılan bu yürüyüş, devlete ve faşist çetelere verilen anlamlı bir yanıt oldu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Hrant Dink cinayeti ülkenin dört bir yanında lanetlendi...**“Faşizme karşı omuz omuza!”****Ankara****İstanbul-Gülsuyu****İstanbul: “Katil devlet hesap verecek!”**

Hrant Dink’in Agos Gazetesi önünde 19 Ocak günü uğradığı silahlı saldırı sonucu katledilmesi aynı gün İstanbul’da yapılan yürüyüşle protesto edildi. 10 bini aşkın kişinin katıldığı eylemde bir araya gelen demokratik kitle örgütleri, sendikalar ve devrimci güçler yapılan saldırıyı lanetledi, sermaye devleti ve düzen partileri kitlenin öfkesinin hedefi oldu.

Saldırının duyulmasının ardından Agos Gazetesi’nin Osmanbey’deki binası önünde ve Taksim Meydanı’nda toplanan kitle saldırıyı protesto ederek oturma eylemine başladı. Her geçen dakika protesto eylemine katılan kitle saat 20.00’de Agos Gazetesi’ne doğru yürüyüşe geçti. Halaskargazi Caddesi’nin Şişli’ye gidiş yönünü trafiğe kapatan onbin kişi yürüyüş boyunca “Hepimiz Hrant, hepimiz Ermeni’yiz!”, “Hepimiz Kürd’üz, hepimiz Ermeni’yiz!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Kahrolsun MGK, MİT, CIA, kontrgerilla!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Faşizme karşı omuz omuza”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz”, “Hrant’ın katili Susurluk devleti!” sloganlarını sıklıkla atıldı.

Agos Gazetesi önüne gelinmesi ile birlikte yolun diğer tarafını da trafiğe kapatan kitle burada “Hrantlar ölmez, Agoslar susmaz!”, “Ermeni halkı yalnız değildir!”, “İnadına hepimiz Ermeni’yiz!”, “İşte devlet, işte soykırım!” sloganlarını haykırdı.

Süleyman Çelebi’nin yaptığı basın açıklamasının ardından eylemin sona erdiği açıklandı. Buna rağmen kitle birbuçuk saat daha bekleyişini sürdürdü. “CHP halk değil, faşist partisi!”, “Faşist CHP!” sloganlarıyla CHP’yi de protesto eden kitle, ilerleyen saatlerde direğe asılı CHP flamalarını indirerek yaktı. (Kızıl Bayrak/İstanbul)

Ankara: “Hepimiz Ermeni’yiz, hepimiz Kürd’üz”

19 Ocak günü katliam Ankara’da da kitlesel bir eylemle lanetlendi. Çağrısını TMMOB, KESK, ATO ve Diş Hekimleri Birliği’nin yaptığı eylem yaklaşık bin kişi katıldı. Yüksel Caddesi’nde toplanan kitle Kızılay Güven Park’a yürüdü. Sık sık “Faşizmi

döktüğü kanda boğacağız!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları haykırıldı.

Yapılan açıklamanın ardından yaklaşık yarım saatlik oturma eylemi gerçekleştirildi. Ardından faşist katliam ve cinayetlerde kaybedilenler anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Eylemde yer yer “Hepimiz Kürd’üz, hepimiz Ermeni’yiz!” sloganları atıldı. (Kızıl Bayrak/Ankara)

Bursa: “Yaşasın halkların kardeşliği!”

19 Ocak günü saat 18.30’da AVP Tiyatro önünde Hrant Dink’in katledilmesi protesto edildi. Mazlum-Der, İHD, Halkevleri, SEH, Memur-Sen, ÇHD, Doğa-Der, İşçi Hakları Derneği, TMMOB, KESK, Günyüzü Kadın Dayanışma Kooperatifi, Nilüfer Yerel Gündem 21, Öğrenci Dayanışma Evi, ESP, Özgür-Der, EMEP, SDP, ÖDP ve DTP’nin katıldığı eylemde “Gazeteci katili kontrgerilla!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları sıklıkla atıldı. Yapılan açıklamada, Hrant Dink’e yapılan saldırının bu ülkenin umuduna ve geleceğine yapıldığı ifade edildi. Eyleme 100’ü aşkın kişi katıldı. (Kızıl Bayrak/Bursa)

Katliam İzmir’de protesto edildi

19 Ocak günü Konak Sümerbank önünde toplanan 700 kişi ellerinde karanfiller, Agos gazetesi ve sloganlarla Konak’a doğru yürüyüşe geçti.

Kitle “İnadına hepimiz Hrant Dink’iz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Katil devlet hesap verecek”, “Agos susmadı, susmayacak!” sloganları ile Büyükşehir Belediyesi önüne kadar yürüdü. Burada Dink’in anısına mumlar yakıldı ve karanfiller bırakıldı. Yapılan açıklamada, emekçilerin birbirine kırdırılmaya çalışıldığı, Hrant Dink’in öldürülmesinin buna zemin hazırlama amacı taşıdığı vurgulandı.

Açıklamanın ardından kitle, sloganlarla tekrar Konak Sümerbank önüne kadar yürüdü. (Kızıl Bayrak/İzmir)

Adana: “Yaşasın halkların kardeşliği!”

AGOS gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant

Dink’in katledilmesi üzerine Adana’da bir araya gelen sendikalar, DKÖ’ler, siyasi partiler ve devrimci çevreler bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

20 Ocak günü İnönü Parkı’nda toplanan kitle, burada yapılan açıklamanın ardından Uğur Mumcu Meydanı’na doğru, caddeyi tek şerit trafiğe kapatarak yürüyüşe geçti. Yol boyunca en önde katliama ilişkin gazete sayfalarından oluşan bir pankartın ardında “Hepimiz Hrant’ız, hepimiz Ermeni’yiz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganları gür bir şekilde atıldı. Eylemde eğitim emekçileri de “Katiller bulunsun, hesap sorulsun!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” pankartıyla yürüyüşe katıldılar. İstasyon önüne gelindiğinde basın açıklamasını İHD üyesi Mustafa Bağcıoğlu okudu. Eyleme yaklaşık 300 kişi katıldı. (Kızıl Bayrak/Adana)

Ankara: “İnadına hepimiz Hrant Dink’iz!”

Hrant Dink’in katledilmesi 20 Ocak günü saat 14:00’de Yüksel Caddesi’nde gerçekleştirilen basın açıklamasıyla protesto edilmeye devam etti. İlk olarak Mehmet Özer konuştu, ardından Ahmet Telli hazırlanan metni okudu. ÇGD başkanının katliamı lanetlemesinin ardından Temel Demirer ile Ankara ‘78’liler Derneği adına Ruşen Sümbüloğlu sözaldı. Konuşmalar esnasında “İnadına hepimiz Hrant Dink’iz!”, “Hepimiz Kürd’üz, hepimiz Ermeni’yiz!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganları atıldı. Son olarak Yılmaz Demiral konuştu. Ardından hep birlikte Beyazıt Marşı şiiri okundu. Eyleme bini aşkın kişi katıldı. (Kızıl Bayrak/Ankara)

Eskişehir: “Hepimiz Hrant Dink’iz!”

Hrant Dink’in kurşunlanarak öldürülmesi 20 Ocak günü Eskişehir İHD tarafından Sağlık Müdürlüğü önünden Migros önüne gerçekleştirilen yürüyüşle kınandı. Basın açıklamasında “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Hepimiz Hrant’ız hepimiz Ermeni’yiz!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!” sloganları atıldı. Açıklamaya BDSP,

Bursa

ESP, DPG, Eskişehir Gençlik Derneği, DGH, Halkevleri, SDP katılarak destek verdi. Açıklamaya yaklaşık 60 kişi katıldı.

Aynı gün Adalar Migros önünde de ÖDP tarafından saldırıyı lanetleyen bir basın açıklaması gerçekleştirildi ve sloganlar atıldı. İlerici ve devrimci güçlerin de katılarak destek verdiği açıklamaya yaklaşık 250 kişi katıldı. *(Kızıl Bayrak/Eskişehir)*

Diyarbakır ve Dersim’de protesto

Hrant Dink’in öldürülmesi Eğitim-Sen Diyarbakır Şubesi tarafından 21 Ocak günü yapılan oturma eylemiyle kınandı. Açıklamanın ardından eylemciler, Sanat Sokağı’na giderek oturma eylemi yaptılar. “Barış güvercinimizi katlettiler!” yazılı pankart açılarak yapılan 5 dakikalık oturma eyleminin ardından dağıldılar.

Hrant Dink’in öldürülmesi Dersim’de yoğun kar yağışı altında protesto edildi. 500 kişilik kitle, ‘Hepimiz Ermeni’yiz’, ‘Hepimiz Dink’iz’ sloganları attı. Konuşmaların ardından Hrant Dink anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu.

Dink için Zonguldak’ta eylem

20 Ocak günü Zonguldak Demokrasi Platformu, KESK, DİSK, Gençlik Derneği, Emek Partisi, ÖDP, TKP ve Zonguldaklı aydınlar tarafından Madenci Anıtı önünde Hrant Dink’in katledilmesi ile ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirildi. “Hepimiz Hrant Dink’iz, Hepimiz Ermeni’yiz!” pankartının açıldığı eylemde “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “İnadına hepimiz Ermeni’yiz!” sloganları atıldı. *(Ekim Gençliği/Zonguldak)*

İzmir’de protesto

DKÖ’ler, sendikalar ve partiler tarafından İzmir Demokrasi Güçleri imzasıyla 20 Ocak günü Büyükşehir Belediyesi’nin yanında bir eylem yapıldı. Yaklaşık 1500 kişinin katıldığı eylemde BES Şube Başkanı Musa Sever açıklama yaptı. Sever açıklamasında “*Şimdi her zamankinden daha fazla eşit, özgür, demokratik bir Türkiye’de birarada yaşamı savunma ve bunun için mücadele etme zamanıdır*” dedi. *(Kızıl Bayrak/İzmir)*

Gülsuyu: “Hrant’ın katili devlettir!”

Hrant Dink’in katledilmesi Maltepe Gülsuyu’nda

yapılan bir yürüyüşle protesto edildi. 21 Ocak günü akşam saatlerinde Dinler Sokak’ta toplanan kitle “Hrant’ın katili devlettir! Kahrolsun kontgerilla!” yazılı pankart arkasında kortej oluşturarak Heykele doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca “Hrant Dink’in katili sermaye devleti!”, “Hepimiz Hrant’ız, hepimiz Ermeni’yiz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Hepimiz Kürd’üz, hepimiz Ermeni’yiz!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Katil devlet hesap verecek!” sloganları atıldı. Heykel’e gelindiğinde basın açıklaması okundu. BDSP, ESP ve SDP tarafından düzenlenen eyleme PDD, Alinteri ve HKM destek verdi. Eyleme 70 kişi katıldı. *(BDSP/Gülsuyu)*

Kayseri: “Hepimiz Hrant’ız!”

21 Ocak günü saat 14.30’da Kayseri İHD Şubesi’nde bir basın açıklaması yapıldı. İHD’nin düzenlediği açıklamaya BDSP, siyasi partiler ve demokratik kitle örgütleri de destek verdi. Açıklamada hep aynı senaryonun oynandığı, bu tür cinayetlerin esas sorumlusunun ırkçı, milliyetçi, şovenist politikalarıyla devlet olduğu belirtildi. Yaklaşık 40 kişinin katıldığı basın açıklaması, kitlenin hep birlikte haykırdığı “Hepimiz Ermeni’yiz, hepimiz Hrant Dink’iz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganlarıyla sona erdi. *(Kızıl Bayrak/Kayseri)*

Samsun’da katilam lanetlendi!

Hrant Dink’in katledilmesi 21 Ocak günü Samsun’da gerçekleştirilen basın açıklaması ile protesto edildi. Açıklamanın ardından bugüne kadar katledilen aydınların adları okundu. Herbir isminin söylenmesinin ardından kitle “Yaşıyor!” şeklinde slogan attı. Eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı. *(Kızıl Bayrak/Samsun)*

Edirne: “Katiller halka hesap verecek!”

Hrant Dink katledilmesini protesto etmek amacıyla Trakya Üniversitesi Öğrenci Derneği 21 Ocak günü bir eylem gerçekleştirdi. Dernek önünden yürüyüşle başlayan eylem Edirne Postanesi önünde okunan basın açıklaması ve oturma eylemiyle devam etti. Çevredeki insanların katılımıyla sayı 200’e yaklaştı. Sık sık “Hepimiz Hrant’ız, hepimiz Ermeni’yiz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganları atıldı. Yakılan mumlar postane önüne bırakıldı. Eyleme ilgi yoğunlu. Son dönemde Edirne’de gerçekleştirilen en kitlesel eylem oldu. Edirne’deki tüm devrimci ve ilerici güçler eyleme

destek verdi. *(Kızıl Bayrak/Edirne)*

Ankara: “Faşizme karşı omuz omuza!”

21 Ocak günü Yüksel Caddesi’nde toplanan kitle “Hepimiz Hrant Dink’iz!”, “Hepimiz Ermeni’yiz!” sloganını haykırdı. Ardından Aydın Sanatçı Girişimi adına konuşma ile Hrant Dink’i anlatan konuşmalar yapıldı. “Hepimiz Hrant Dink’iz!”, “Hepimiz Kürd’üz/Ermeni’yiz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Katil devlet hesap verecek!” sloganları öfkeyle atıldı. “Sarı Gelin” türküsü çalındı. Ardından Hrant Dink’in yaşamından kesitler sunan sinevizyon gösterimi yapıldı. Eyleme yaklaşık bin kişi katıldı. *(Kızıl Bayrak/Ankara)*

Malatya’da meşaleli yürüyüş

21 Ocak günü Malatya’da yaklaşık bin kişi faşist saldırıyı kınadı. Soykan Parkı’nda toplanan kitle kortej oluşturarak Hrant Dink’in doğduğu Çavuşoğlu semtine kadar meşalelerle yürüdü. Eski Ermeni Kilisesi önünde basın açıklaması yapıldı. Eylemde “Yaşasın hakların kardeşliği!”, “Gün gelecek, devran dönecek, katiller halka hesap verecek!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Hepimiz Hrant’ız, hepimiz Ermeniyiz!” sloganları atıldı.

Kartal’da protesto

22 Ocak günü Kartal’da gerçekleştirilen eylemle katilam protesto edildi. Polis, Kartal Postanesi önünde toplanmaya başlayan kitleyi yürütmeyeceğini söyleyerek tehditler savurdu, kitleyi ablukaya alarak yolu yürüyüşe kapattı. Polisin tehditlerinin çevredekilere teşhir edilmesi ve “Baskılar bizi yıldırılmaz!” sloganı haykırılarak sergilenen kararlı tutum karşısında kolluk güçleri barikatı açmak zorunda kaldı.

Yürüyüşe geçen kitle “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız”, “Hepimiz Hrant Dink’iz, hepimiz Ermeni’yiz”, “Yaşasın halkların kardeşliği” sloganları eşliğinde Kartal Meydanı’na girdi. Burada basın açıklaması yapıldı. BDSP, DHP, HKM, ESP, EKD, İLPS, Partizan, Emekli-Sen ve Tersane İşçileri Birliği tarafından düzenlenen eyleme 50’yi aşkın kişi katıldı. *(Kızıl Bayrak/Kartal)*

Ankara’da beş bin kişi katliamı lanetledi

Hrant Dink’in katledilmesinin ardından Ankara’da

birçok protesto eylemi yapıldı. Dink'in cenazesinin kaldırıldığı gün olan 23 Ocak'ta da eylemler devam etti.

Saat 17.00'de Sakarya Meydanı'nda toplanan kitle, 'Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeni'yiz!', 'Yaşasın halkların kardeşliği!', 'Faşizme karşı omuz omuza!', 'Hepimiz Kürd'üz, hepimiz Ermeni'yiz!' , 'Hrant'ın katili sermaye/Susurluk devleti!' sloganlarını öfkeyle haykırdı. Sakarya Heykeli'nin önünde 'Hepimiz Hrant'ız!' yazılı büyük bir pankart açıldı ve Hrant Dink'in resmi asıldı. Burada Ahmet Telli bir konuşma yaparak halkların kardeşliğine vurgu yaptı. Ardından DİSK Genel-İş Başkanı Mahmut Seren konuştu. "Sarı Gelin" Türkçe, Kürtçe ve Ermenice söylendi. Ardından ATO adına Selçuk Atalay Dink'in son yazısını okudu. Bu esnada kitlenin sayısı 1500'e yaklaştı.

Programın bitmesinden ardından Dink'in yazarı olduğu Birgün Gazetesi'nin Ankara Temsilciliği'ne doğru yürüyüşe geçildi. Slogan atılmaması istendi ancak kitle slogan atmaya devam etti. Kitlenin sayısı burada yaklaşık 5 bine ulaştı. Birgün Gazetesi'nin önünde mumlar yakıldı, karanfiller bırakıldı ve konuşma yapıldı. (Kızıl Bayrak/Ankara)

Adana: "Yaşasın halkların kardeşliği!"

Hrant Dink'in toprağa verilmesi nedeniyle 23 Ocak günü Adana'da bir eylem gerçekleştirildi. Saat 17.30'da Çakmak Caddesi girişinde toplanan sendikalar, DKÖ'ler, siyasi partiler ve devrimci gruplar, buradan Ermenice, Kürtçe ve Türkçe "Yaşasın halkların kardeşliği!" şiarının yazılı olduğu pankart açarak ve caddeyi trafiğe kapatarak İnönü Parkı'na bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Yol boyunca "Katil devlet hesap verecek!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeni'yiz!", "Hepimiz Kürd'üz, hepimiz Ermeni'yiz!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı. İnönü Parkı'nda yapılan açıklamanın ardından oturma eylemine geçildi. Burada "Sarı Gelin" türküsü Ermenice ve Türkçe söylendi. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylem sloganlarla bitirildi. (Kızıl Bayrak/Adana)

Antakya: "Katil devlet hesap verecek!"

22 Ocak günü Samandağı'nda 75. Yıl Cumhuriyet Meydanı'nda biraraya gelen ve içinde Türkiye'deki tek Ermeni köyü olan Vakıflı Köyü'nden gelenlerin de bulunduğu kitle, "Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeni'yiz!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atarak yürüyüşe geçti. Oytun Alanı'na varıldıktan sonra yapılan basın açıklamasında halkların kardeşliği vurgusu ön çıkarıldı.

23 Ocak günü ise Antakya'da yaklaşık 450 kişinin katıldığı bir meşaleli eylem gerçekleştirildi. Eğitim-Sen binası önünde toplanan kitle sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçti. Merkezde bulunan köprü üzerinden Ası Nehri'ne karanfiller bırakıldı. Antakya Belediye Parkı girişinde basın açıklaması okundu.

Eylemlerde sık sık "Faşizme karşı omuz omuza!", "Kahrolsun MİT, CIA, kontrgerilla!", "Hepimiz Hrant'ız hepimiz Ermeni'yiz!","Katil devlet hesap verecek!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı. (Kızıl Bayrak/Antakya)

İzmir'de ikibin kişi katliamı lanetledi

İzmir'de Hrant Dink'in toprağa verildiği 23 Ocak günü de eylem gerçekleştirildi. Sendikalar, DKÖ'ler ve reformist çevrelerin örgütlediği eylem saat 12.00'de Konak eski Sümerbank önünde başladı. Buradan Konak Pier'e doğru yürüyüşe geçen yaklaşık 2 bin kişi Kordon'da bir süre yürüdükten sonra denize karanfiller atarak eylemi bitirdi. Eylemde "Faşizme karşı omuz omuza!" , "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeni'yiz!" sloganları atıldı. (Kızıl Bayrak/İzmir)

Hrant Dink: Korkuyu yenen, emekçilere yol gösteren yiğit

Yüksel Akkaya

Karanlık bir akşama yol alırken girdiğim kitapçıdaki arkadaş "Hrant'ı dövmüşler" gibi bir şeyler söylediğinde "sevinmişim", ucuz atlatmış diye! Heyhat, eve gelip televizyonu açtığımda, "Hrant'ı vurdular" diyordu... Ben mi yaşlanmışım da duyma yetilerim körelmişti, o nedenle söyleneni anlamamıştım ya da içimdeki duygu "öldürülmüş" sözcüğünü yumuşatıp "dövülmüş" olarak mı algılamak istemişti? Bilemiyorum... Upuzun yattığı yerde, sağ ayakkabısının altındaki yırtık, daha da sarsmıştı beni. Hayır, yoksulluğun göstergesi olarak değil, bir inadın, bir direncin simgesi olarak etkilemişti beni. Zira, bir kış vakti, yağmurlu İstanbul günlerinde, ayağının ıslanması umurunda değildi. Zira, o büyük bir kavganın, korkuyu yenmenin kavgasının telaşı içinde idi.

Hrant Dink, sadece kendi korkularını yenen değil, başkalarının korkusunu yenmeye çalışan, onları bu büyük kavgaya davet eden bir yiğit idi. 12 Eylül faşizmi, emekçileri ne kadar korkutursa, varlığını o kadar hissettireceğini biliyordu. Bu nedenle, topluma, emekçilere, işçi sınıfına korku salmak için herşeyi yaptı. Bugün bile izleri silinemeyen bu korkuya Hrant Dink, durduğu yerden, bir özgürlük, eşitlik, kardeşlik, adalet adına karşı çıkmaya başladığında nelerle karşılaşacağını pekala biliyordu. Devrimci geçmişi, sosyalist duruşu bütün bunları anlamasına yetecek kadar bilgi birikimi edinmesine yetmişti. Sınıfın geri çekildiği, milliyetçiliğin tırmandığı bir dönemde, bir simge olarak, bu ülkenin en ezilmiş, sindirilmiş kesimi Ermenilere "Korkmayın, çıkın ortaya" dediğinde, aslında meydan okuduğu 12 Eylül faşizminin saldıdığı korku idi. Bu korkunun sindirdiği emekçilere bir çağrı idi yaptığı.

Faşizmin korkusuna bir savaş ilan eden Hran Dink'in işi hiç de kolay değildi. O da biliyordu. Ama korkuyu yenmiş, aşkın bir yiğit olarak kendisini değil, başkalarının kavgasını verdi. Biliyordu ki, bu ülkede Ermeniler özgür,

eşit olmadıkça, korkusuzca yaşamadıkça, işçiler de yoksullar da özgür eşit olamayacaktı, korkularını yenemeyecekti. Bu nedenle Hrant Dink, sadece Ermeniler'in değil, emekçilerin, işçi sınıfının yiğit bir öncüsü, savaşçısı idi. Öyle olduğu için yüzbinlerin uzun yürüyüşü ile uğurlandı. Zira, yüzbinler de anlamıştı, Hrant Dink kendisinin, Ermeniler'in değil, emekçilerin kavgasını veriyordu. Bu nedenle herkes Hrant olmak zorunda idi.

Sokaktaki yüzbinler, şimdi Hrant Dink'ten kalan bir mirası, bir bayrağı daha ileri taşımak zorundadır. Hrant Dink göstermiştir ki korkunun ecele faydası yoktur. Atılan her minik adım, büyük bir iz bırakmakta, fark edilmeyen büyük bir ilerlemenin göstergesi olmaktadır. Şimdi korkusuzluk mirasını işyerlerine taşıyıp, bir bayrak olarak fabrikaların, işyerlerinin "burçlarına" dikmek zamanıdır. Şimdi her türlü sindirmeye karşı bir Hrant Dink inadı ve direnci ile başkaldırmak zamanıdır. Zira, Hrant Dink'ten kalan en büyük miras korkusuzluktur, korkuya karşı cesurca mücadele etmektir. Bu mücadele ve Hrant Dink'in ölümü göstermektedir ki bu bereketli bir alandır. Güven vermekte, mücadele bayrağını yükseltmektedir. Hrant Dink kendi rüzgarını kendi yaratıp, bayrağını en yükseklerde dalgalandırırken, bize düşen şimdi o bayrağı emekçilerin elinde daha yükseklerle çıkarmak ve işyeri işyeri rüzgarını çoğaltmaktır.

Şimdi korkusuz işçilerin birer Hrant Dink olarak işyerlerinde güvenle mücadele edip, yüzbinler olarak çoğalma zamanıdır. Şimdi hain kurşunların, hain tehditlerin birer Hrant Dink olan işçileri, emekçileri yıldıramayacağını anlayıp, bunu hayata geçirmenin zamandır.

Bizim için, emekçiler için Hrant Dink bir korkusuz yiğittir, yol gösterendir. İşçi sınıfının yolunu aydınlatan emek tarihinin iz bırakan aktörüdür. Hrant Dinkler'in çoğalması, işyeri işyeri ülkeyi kuşatması dileği ile Hran Dink'in anısı önünde saygı ile eğilip, and olsun ki seni unutmayacağız korkusuz yiğit diyoruz.

Yurtdışında Hrant Dink'in katledilmesi protesto edildi...**“Katil devlet hesap verecek!”*****Frankfurt'ta Hrant Dink protestosu***

Hrant Dink katliamı 20 Ocak Cumartesi günü Frankfurt'un merkezi yerlerinden biri olan Hauptwache'de yapılan basın açıklaması ile protesto edildi.

Saat 13:00'de başlayan açıklama belli aralıklarla saat 17:00'ye kadar sürdü. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eyleme Alman basını da ilgi gösterdi. Eylemde “Güvercine dokundular” başlıklı açıklama okundu.

Frankfurt Türk Halkevi, Türk Yunan Dostluk Derneği, Soykırım Karşıtları Derneği, Hessen Ermeni Kültür Derneği, Sindelfingen Enternasyonal Merkezi, İmece Wiesbaden e.V., ODA Hessen Koordinasyon, Mainz Özgürlük Dayanışma Derneği gibi kuruluşların birlikte düzenledikleri eyleme Bir-Kar olarak biz de destek verdik.

Bir-Kar/Frankfurt

İsviçre/Basel'de eylem

Devrimci gruplar olarak İsviçre'de bir süredir ortak eylemler gerçekleştiriyoruz. 20 Ocak günü gerçekleştirilen eylemde tecritin yanısıra Hrant Dink'in katledilmesi protesto edildi ve resimleri taşındı. Tecritle ilgili Almanca ortak pankartı açıldı. Ortak olarak hazırlanan Almanca metin okundu ve konuşmalar yapıldı. Ardından Hrant Dink'in katledilmesi ilgili açıklama okundu, iğrenç saldırı lanetlendi.

100'ü aşkın bir katılımın gerçekleştiği eylem BİR-KAR, İGİF, İTİF, Alinteri, Zürich Halkevi, SEH, SAP, TÖP, Alevi Birliği Federasyonu tarafından örgütlendi, TAYAD ise destek verdi.

Bir-Kar/Basel

Frankfurt'ta Hrant Dink yürüyüşü

23 Ocak günü Frankfurt Üniversitesi'nde toplanan yaklaşık 150 kişi saat 15.00'te Frankfurt Türk Konsolosluğu'na doğru yürüyüşe geçti. Polis kordonu altında konsolosluga protesto mektubu ve siyah çelenk

bırakıldı. Eylemde “Katil devlet hesap verecek!”, “Hepimiz Hrant Dink'iz, hepimiz Ermeni'yiz!” sloganları atıldı.

Aynı akşam 18.00'de Frankfurt Hauptwache'de meşaleli bir etkinlik gerçekleştirildi. Güneş Tiyatrosu'nun söylediği türkülerle coşan 300 kişilik bir kitle “Katil devlet hesap verecek!”, “Hepimiz Hrant Dink'iz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganlarını attı.

Çeşitli kurum ve kuruluşların yanısıra ADHK, AGİF ve BİR-KAR etkinliğe güçlü bir katılım sağladı.

Bir-Kar/Frankfurt

Berlin'de Hrant Dink mitingi

23 Ocak günü Berlin'de Hrant Dink'in katledilişini protesto etmek amacıyla bir miting düzenlendi. Devrimci ve demokratik kurum ve kuruluşların katıldığı miting saat 17:30'da başladı. Yapılan konuşmalarda H. Dink'in neden boy hedefi olarak gösterildiği anlatıldı. Hrant Dink'in son yazısı okundu. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı mitinge Bir-Kar olarak biz de katıldık. Bir-Kar imzalı Almanca ve Türkçe bildiri dağıttık.

Bir-Kar/Berlin

Köln'de Hrant Dink için eylem

Hrant Dink'in katledilmesini protesto etmek amacıyla 25 Ocak günü WDR televizyonunun önündeki alanda eylem gerçekleştirildi. Eylem Dink şahsında tüm özgürlük ve devrim şehitleri anısına yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından ortak Almanca metin okundu. Daha sonra “Sarı Gelin” türküsü söylendi, şiirler okundu. Hrant Dink'in resminin bulunduğu yere karanfiller bırakıldı. Eylemde WDR televizyonu röportaj yaptı.

Çağrısını, AABF, ATİK, Av. Dersim DF, DİDF, HAK-PAR Almanya, KOM-KAR, ÖDP-Almanya ve TUDAY'ın yaptığı, AGİF, Yaşanacak Dünya ve Bir-Kar'ın destek verdiği eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

Eylemde “Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeni'yiz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganları atıldı, dövizler taşındı.

Bir-Kar olarak eyleme dövizlerimizle katıldık,

“Hrant Dink'in katili faşist sermaye devletidir!” başlıklı Türkçe ve Almanca bildirilerimizi dağıttık.

Bir-Kar/Köln

Katliam Paris'te protesto edildi

İlerici Ermeni aydın Hrant Dink'in katliamı 23 Ocak günü Paris'te Türk Konsolosluğu önünde gerçekleştirilen eylemle lanetlendi.

Bir-Kar, ACTIT-Türkiyeli Göçmen İşçiler Kültür Derneği, Odak, Köz, Yaşanacak Dünya, FTIF-Fransa Türkiyeli İşçiler Federasyonu, Anadolu Kültür ve Dayanışma Derneği, Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu ve ÖDP gibi kurumların yer aldığı eyleme 100 kişi katıldı.

Eylemde Fransızca ve Türkçe olarak Hrant Dink'in faşist sermaye devleti tarafından katledildiği belirtildi ve Dink'e sahip çıkma çağrısı yapıldı. Eylemde “Hepimiz Hrant Dink'iz, hepimiz Ermeni'yiz!” pankartı açıldı, “Hrant Dink'in katili Türk devletidir!” ve “Yaşasın halkların kardeşliği!” yazılı dövizler taşındı.

Bir-Kar/Paris

Bielefeld'de katliam lanetlendi

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'in alçakça katledilmesi Almanya'nın Bielefeld kentinde de protesto edildi.

Bielefeld'de bulunan Türkiyeli ve Alman kurumlardan (BİR-KAR, ATİF, Anadolu Kültür Merkezi, AGİF, AK-Asyl, Karawane, Bielefeld ve çevresi Alevi Derneği, İBZ-Barış Evi, DİDF) oluşan girişim, ortak bir bildiriyle, 23 Ocak günü yapılacak eyleme çağrı yaptı. “Hepimiz Hrant Dink'iz, Hepimiz Ermeni'yiz” başlıklı ortak bildiri Türkçe ve Almanca olarak hazırlandı.

14.00'ten itibaren çarşıda stand kurduk ve bildirilerimizi dağıttık. Hrant Dink'in resimlerinden oluşan bir köşe oluşturduk. Saat 17.00'de saygı duruşuyla başlattığımız eylemimiz faşist sermaye devletini lanetleyen konuşmalarla devam etti. Türkçe ve Ermenice Sarı Gelin türküsünün dinlendiği eyleme yaklaşık 70 kişi katıldı.

BİR-KAR/Bielefeld

Mecliste Irak ve Kerkük için gizli oturum

“Sınır ötesi operasyona hayır!”

23 Ocak günü Meclis’in, CHP’nin çağrısıyla, sınır ötesi operasyon gündemiyle yapacağı gizli toplantı 22 Ocak günü yapılan eylemle protesto edildi.

BDSP, Kaldıraç, HÖC, ESP, HKM, EHP, Devrimci Hareket, Odak ve Anti-Kapitalist, halklara yönelik katliamlara dur demek için bugün Taksim Galatasaray Postanesi önünde saat 12.45’de bir eylem gerçekleştirdiler.

“Sınır ötesi operasyonlara hayır!” dövizlerinin açıldığı eylemde sık sık “Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Katil ABD işbirlikçi MGK!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Biji biratiya gelan!” sloganları atıldı. Eyleme 50 kişi katıldı.

Basın açıklamasını yapan TAYAD Başkanı Mehmet Güvel şunları söyledi: “Daha önce defalarca yapılan sınır ötesi operasyonları da göstermiştir ki; Kürt sorunu Kürtleri operasyonlarla katlederek

çözülüyor. Kürtleri inkar ve imha politikası tükenmiştir. Ortadoğu bir halklar hapishanesi değil, halkların özgürce birarada yaşadığı bir kardeşlik diyarı olmalıdır.

Ortadoğu’da giriştiği işgal ve imhayla ABD bir kez daha dünya halklarının nefret ve öfkesinin hedefi olmuştur. Egemenler bilmelidir ki, Kürt halkına ve diğer ezilen halklara imha ve inkar saldırıları onları da dünya halklarının lanetinin hedefi haline getirecektir.

Bizler aşağıda imzası bulunan kurumlar olarak diyoruz ki; halklarımız sınır ötesi operasyonlarla kardeş Kürt halkına yönelik katliam saldırılarına karşı çıkmalıdır. ABD emperyalizminin kuyruğunda Irak batağına adım atmak için fırsat kollayan devletin bu hevesini 1 Mart’ta olduğu gibi bir kez daha kursağında bırakmalıdır.”

Kızıl Bayrak/İstanbul

Sermaye devleti bir süreden beri Kerkük’le yatıp kalkıyor. 23 Ocak Salı günü Meclis’te Kerkük konulu gizli bir oturum yapıldı. Meclis’in gizli oturumları “olağanüstü durum ve kararlar”’a işaret ediyor. Meclis, Irak konusunda son 4 yılda 5. gizli oturumunu gerçekleştiriyor. Gizli oturum hakkındaki görüşmeler hakkında açıklama yapılamıyor. Bunlar devlet sırrı olarak saklanıyor, ancak 10 yıl geçtikten sonra yayımlanabiliyor. Bugün için elimizde oturumda alınan kararlara ilişkin doğrudan bilgiler bulunmuyor. Ancak gizli yapılmasından da anlaşılacağı üzere, alınan kararların ABD emperyalizminin ve sermaye sınıfının çıkarlarına hizmet etmeyi, dolayısıyla işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkına zarar vermeyi hedeflediğinden en küçük bir şüphe duyulamaz.

Herşeyden önce gizli oturumun, sermaye devletinin ABD ile Irak ve bu yıl referandum yapılacak Kerkük konusundaki pazarlıkların kızıştığı bir süreçte yapılıyor olması dikkat çekici. Gizli oturum, ABD’nin yeni Irak stratejisini açıkladığı, İran’a karşı saldırgan tutumlarını artırdığı, savaş hazırlığı yönünde bazı adımlar attığı bir döneme de rastlıyor.

Bilindiği üzere, Irak Anayasası’na göre Kerkük’ün geleceği, 2007 Aralık ayında yapılacak bir referandum ile belirlenecek. Referandum gerçekleşirse, Irak’ın petrol rezervlerinin yarısını barındıran Kerkük’ün, Kürdistan Bölge Yönetimi’ne katılmasına kesin gözüyle bakılıyor. Böylesi bir gelişmenin, Güney Kürtleri’nin bölgedeki güç ve etkisini artıracak açık. Düzen güçlerinin Kerkük hassasiyetinin gerisinde bu gelişmeler yatıyor. Bu nedenle onlar, bu sürecin önüne kesmek amacıyla birleşmiş durumdadır. Meclis’te yapılan gizli oturumda, bu konuda ortak bir politika oluşturulmasının hedeflendiği açık. Sermaye iktidarının Kerkük konusunda attığı adımlar, Irak politikasında “yeni düzenlemeler” yapan ABD’yi etkilemeye dönüktür. Sermaye iktidarı, ABD’ye bölgede oynayabilecekleri rol konusunda bir yandan mesajlar veriyor, öte yandan Kürt sorunu ve Kerkük konusundaki beklentisini ortaya koyuyor.

Sermaye iktidarının kuşkusuz ki, ABD’yi etkilemeye dönük faaliyeti meclisle sınırlı değil. Geçtiğimiz günlerde Ankara’da “Kerkük 2007” konulu bir toplantı yapıldı. Tahmin edileceği gibi, Güney Kürtleri davet edilmedi. Global Stratejiler Enstitüsü’nün düzenlediği ve Arap, Türkmen, Asuri gibi Irak’ta etkili olan bütün grupların çağrıldığı toplantıda, Kerkük’ün, Kürt yönetiminin egemenliğine girmesini engellemek amacıyla referandumun engellenmesi ve Irak’ın geleceğinin bütün Iraklılar tarafından belirlenmesi görüşleri ağırlıklı olarak tartışıldı.

TC destekli bu toplantı da gösteriyor ki, düzen güçleri, Kerkük söz konusu olunca bir yandan aralarındaki çelişkileri bir tarafa bırakıp birleşirken, öte yandan bölge genelinde Kürtlerin güç ve etkisinin artmasından rahatsızlık duyacak güçleri de etrafında birleştirmek için adımlar atmaktadır.

Bir diğer ABD etkileme faaliyeti de, TSK’nın bahar aylarında bir sınır ötesi operasyon olasılığı için yaptığı hazırlıktır. TSK elbette ABD’nin rızası olmadan Irak’a giremez. Ancak ABD’nin onayı doğrultusunda böyle bir olasılığın zemini bu tür çaba ve girişimlerle döşenmeye çalışılıyor. Sermaye iktidarı, ABD ile birlikte başta Irak ve İran olmak üzere Ortadoğu’ya yönelik kirli hazırlıklar içinde.ABD içine girdiği açmazdan dolayı, 2008’de askerlerinin bir bölümünü çekmeyi düşündüğü Irak’ta, “Kürt kartı”nı da ileri sürerek Türk ordusunu savaş batağına çekme hesapları da yapmaktadır.

Seksen yıllık imha, inkâr ve asimilasyon politikalarına dayanan milliyetçi-şoven politikaları, sermaye devletinin açmazlarını derinleştirmektedir. Bu açmaz, onu, bugün Kerkük’ün Kürt Bölge Yönetimi’ne katılmaması için ABD’nin kuyruğunda koşturmaktadır. Öyleyse, işçi sınıfı, emekçiler ve devrimciler önümüzdeki çetin sürece çok yönlü hazırlanmalıdır.

“Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!”

Okmeydanı'nda tecrit karşıtı birleşik eylem

BDSP, Partizan, HKM, HÖC, ESP, SODAP ve SDP, 17 Ocak Çarşamba günü saat 20:00'de Okmeydanı Dikilitaş Parkı'nda biraraya gelerek tecritin kaldırılması ve ölümlerin durdurulması için meşaleli bir eylem gerçekleştirdiler.

En önde “Tecrit kaldırılсын talepler kabul edilsin!” pankartı taşıdı. “Devrimci irade teslim alınamaz!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Zindanlar yıkılсын tutsaklara özgürlük!” ve “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!” BDSP; “Üç kapı, üç kilit açılсын, tecrit kaldırılсын!” ESP; “Tecrite son!” TAYAD; “Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!”, “Savaş Kör yalnız değildir!” Partizan dövizlerinin taşındığı eylemde, kitle mahalle aralarından ilerleyerek Piyalepaşa'dan ana caddeye kadar sloganlarla yürüdü. Caddede yol trafiğe kesilerek yürüyüşe devam edildi. Kitlenin önü polis ve panzerlerle kesildi. Kitle belirlenen güzergahın bir alt paralelinden yürüyüşe devam etti. Sağlık Ocağı'na kadar yürünerek, burada ortak basın açıklaması gerçekleştirildi. Çekilen halaylardan sonra eylem sona erdi. Eyleme 400 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Tecrit eylemine polis saldırısı

Tecrite karşı 17 Ocak günü 1 Mayıs Mahallesi'nde bir eylem gerçekleştirildi. Saat 20:00 civarında Karakol Durağı'nda toplanmaya başlayan kitleye saldıran polis yığınak yapmaya başladı. Yüzleri maskeli özel timle ortamı terörize etmeye çalışan polis basın açıklamasının yığınağın olduğu yerde yapılmasını dayattı, tehditler savurdu. Tehditler karşısında yürüyüş kararlılığı gösteren kitlenin sayısı 100'e yaklaşmıştı. Henüz eylem başlamadan polis gaz bombaları ile saldırıya geçti. Devrimci güçler ara sokaklara çekilirken polis mahallenin ana caddesinde tam bir terör estirdi. İki saat boyunca tüm sokaklarda çatışmalar yaşandı.

Eylemde “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Tecridi kaldırın, ölümleri durdurun!”, “İçerde dışarıda hücreleri parçala!” sloganları atıldı. Kitle saat 22:00'de Karakol durağından ana caddeye çıkarak yolu kesti. Polis saldırısına direnişle yanıt verilirken, burada yaşanan çatışmanın ardından eylem komitesinin inisiyatifi ile eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Tecrit karşıtlarından Aşçı'ya ziyaret

19 Ocak günü İzmir'de bir araya gelen demokratik kitle örgütleri, devrimci güçler ve sendikalar oluşturdukları heyetle, İstanbul'a gelerek Behiç Aşçı'yı ziyaret ettiler. Kurum temsilcileri, ziyaretin ardından, direniş evinin önünde bir basın açıklaması yaptılar. Eylem

sırasında sıklıkla “Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Behiç Aşçı yalnız değildir!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ankara'da tecrit karşıtı eylem

Ankara Tecrit Karşıtı İnisiyatifi 19 Ocak günü Yüksel Caddesi'nde bir eylem yaptı. Eylemde “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!” pankartı açıldı.

Basın metninin okunmasının ardından çeşitli kitle örgütleri, sendikalar ve aydınlar adına konuşmalar yapıldı. Ardından “Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Behiç Aşçı, Sevgi Saymaz, Gülcan Görüroğlu yalnız değildir!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Adana'da tecrit karşıtı eylem

ATO, THİV, Emekli-Sen, ESP, İşçi Mücadelesi, ÇHKM, HÖC, Tecrite Karşı Avukatlar, KESK, CHP Seyhan İlçe Gençlik Kolları, Tekstil-Sen, Halkevleri, TÖP, İHD, SDP, EMEP, DİSK 6. Bölge, TKP, Alinteri'nin bir araya gelerek oluşturduğu Tecrite Karşı Adana Platformu, 20 Ocak günü Adana Şakirpaşa Mahallesi girişinde toplanarak, Gülcan Görüroğlu'nun ölüm orucuna devam ettiği direniş evine kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı eyleme BDSP de destek verdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Taksim'de Cumartesi eylemi

20 Ocak günü saat 16.00'da Taksim Tramvay durağında bir araya gelen kitle oturma eylemi yaptı. “Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun” pankartının açıldığı eyleme yaklaşık bin kişi katıldı.

Eylemde ilk olarak Hrant Dink için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı ve “Hepimiz Hrand'ız, hepimiz Ermeni'yiz!” sloganıyla selamlandı. Ardından Çav Bella marşı söylendi ve basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasını kitle adına Güngör Gençay okudu. Eylemde sık sık “Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!” sloganı atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Bursa'da tecrit karşıtları yürüdü!

20 Ocak günü Setbaşı-Mahfel önünde toplanan tecrit karşıtları buradan Heykel-AVP Tiyatro önüne kadar yürüyerek tecrit terörünü protesto ettiler. İHD, ÇHD, Bursa Barosu İnsan Hakları Komisyonu, TMMOB, KESK, DİSK Genel-İş, BMİS, BDSP, BATİS, İşçi Hakları Derneği, Tunceliler Derneği, 78'liler

Derneği, Halkevleri, SDP, DTP, EMEP, ÖDP, ESP, DHP, Partizan ve HKP tarafından örgütlenen eyleme yaklaşık 250 kişi katıldı.

Eylemin ardından Heykel-Postane önüne kadar yürüyen kitle Hrant Dink'in katledilmesini protesto etti. Eylemde, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Hepimiz Hrant Dink, hepimiz Ermeniyiz!”, “Hepimiz Türküz, Kürdüz, Ermeniyiz!”, “Kahrolsun MİT, CIA, kontrgerilla!”, “Çeteler halka hesap verecek!”, “Katil devlet hesap verecek” sloganları atıldı. Eylem Adalet ve İçişleri Bakanlığı'na faks çekilmesiyle sona erdi.

Kızıl Bayrak/Bursa

Eskişehir’de tecrit karşıtı eylem

20 Ocak günü İki Eylül Caddesi’nde “Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!” talebiyle bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasını DİSK, İHD, Halkevleri, EMEP, EHP, ÖDP, BDSP, ESP, Mücadele Birliği Platformu, DGH, DPG, SGD ve Eskişehir Gençlik Derneği örgütledi. Açıklamaya yaklaşık 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Eskişehir

Mamak’ta tecrit karşıtı eylem

23 Ocak günü BDSP, İdilcan Kültür Merkezi, Mamak Halkevi ve Kaldıraç tarafından tecrite karşı bir eylem gerçekleştirildi. Eyleme ESP ve Partizan destek verdi.

Eylem saat 18:00’de Tekmezar HBV Parkı’nda sloganlarla başladı. “Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!” pankartının açıldığı eylem, Tuzluca Yır Mahallesi’nin ara sokaklarında gerçekleştirilen meşaleli yürüyüşle devam etti. Mahalle merkezinde yol trafiğe kapatılarak basın açıklaması gerçekleştirildi. Ardından tekrar mahallenin ara sokaklarına doğru yürüyüşe geçildi. Bu yürüyüşün ardından eylem sona erdi. Eyleme yaklaşık olarak 80 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Bursa: HÖC’ten tecrit eylemi

23 Ocak günü Adalet Bakanlığı’nın F tipi cezaevleri için yayınladığı genelge sonucu ölüm orucuna ara verilmesi nedeniyle HÖC tarafından bir eylem yapıldı. Saat 18.00’de Setbaşı-Mahfel önünde toplanan HÖC üyeleri “Yaşasın direniş, yaşasın zafer!” pankartıyla Orhangazi Parkı’na kadar bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Yapılan basın açıklamasında 7 yıldır süren direniş sonucu zaferin kazanıldığı vurgulandı. Eyleme 40 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

İzmir: Tecrit karşıtı eylem

23 Ocak günü Adalet Bakanlığı’nın F tipi hapisanelere yönelik yeni bir genelge yayınladığı ve Behiç Aşçı, Sevgi Saymaz ve Gülcan Görüroğlu’nun direnişe ara verdikleri saatlerde, İzmir’de çeşitli DKÖ, sendika ve devrimci kurumlar tecrit karşıtı bir eylem gerçekleştirdiler.

Karşıyaka Çarşısı’nda yapılan eylem dolmuş son duraklarında başladı. “Tecridi kaldırın, ölümleri durdurun!” pankartı arkasında meşalelerle yürüyen yaklaşık 200 kişi, çarşı girişinde yürüyüşü bitirdi. Eylemde ölüm orucu direnişine ara verildiği belirtildi, tecritin tamamıyla kalkması için duyarlığın artarak devam etmesi gerektiği ifade edildi.

“Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!”, “İçerde dışarda, hücreleri parçala!” vb. sloganlarının atıldığı eylem çekilen halaylarla sona erdi.

Kızıl Bayrak/İzmir

Devlet sonunda geri adım atmak zorunda kaldı...

Mücadele kazanımlarla ilerleyecek!

Adalet Bakanlığı tarafından yayımlanan genelge sonucunda Behiç Aşçı, Sevgi Saymaz ve Gülcan Görüroğlu’nun ölüm orucu eylemine ara verdikleri açıklandı. Eyleminin 293. gününde, sağlık durumu iyice bozulmuş olan Aşçı’nın yerine konuya ilişkin açıklamayı Gencay Gürsoy yaptı. Aşçı, tedavi için Çapa Tıp Fakültesi’ne kaldırıldı.

Bakanlığın bir genelge yayınlayarak duyurmak zorunda kaldığı taviz, içerik olarak pek fazla bir kazanım getirmiyor gibi görünebilir. Devrimci tutsakların birbirleriyle haftada 5 saat yerine 10 saat görüşme hakkı kazanması kuşkusuz kazanım adını hakedecek bir gelişme olmaktan uzaktır. Kaldı ki, uygulamaya ilişkin kuşkular da orta yerde durmaktadır.

Ancak, inat ve ısrarla “teröristlerle pazarlık yapmama” tavrını sürdüren devlete böyle bir genelge yayınlatabilmek anlamlı bir kazanımdır. Çünkü devlet böylece, ve nihayet, devrimci tutsakların varlığını ve mücadelesini kabul etmiş bulunmaktadır. Görmezden, duymazdan gelerek, görülmemesi/duyulmamasını sağlama taktiği işe yaramadı. Çok geç ve yavaş olmakla birlikte, en sonunda, hücreler ve tecrit sorunu, devrimci tutsakların, ailelerinin ve devrimci hareketin alanının dışına taşı, kimi sendikalar, meslek odaları, aydınlar ve benzeri bileşen çözüm için mücadelenin bir ucundan tutmaya başladı.

Bakanlık genelgesi tam da bu aşamada gündeme geldi. Fakat zamanlamanın gerisindeki önemli bir etken de, Behiç Aşçı’nın hızla ölüme yaklaşmasıdır. “Teröristlerin avukatı” yaklaşımı, kimseye Aşçı’nın neden ölmesi gerektiğini açıklayamamıştır. Gün geçtikçe daha fazla insan “ölümleri durdurun!” çağrısına katılmış, pek çok kez bu çağrıyı sokaklarda, eylemlerle yinelemiştir. En son İstanbul Taksim’de Cumartesi günleri başlatılan eylem ve çeşitli kentlerle İstanbul’un emekçi semtlerinde devrimci hareketin ortaklaşa düzenlemeye başladığı eylemlerle, mücadele hızla yayılmaya, genişlemeye başlamıştır.

Genelge ile bu eylemlerin sona ereceğini umdukları açıktır.

Diğer yandan, Hrant Dink cinayeti suçundan sıyrılabilmek için kırk dereden su getirmeye çalışırken, bir de Behiç Aşçı cinayetiyle uğraşmak istemeyecekleri de ortadadır. Tükürdüklerini yalamalarının başlıca nedenleri bunlardır.

Ölüm Orucu eyleminin sona ermesiyle, devlet amaçlarından birine ulaşmış gibi görünse de, devrimci hareketin kazancı daha büyüktür. Devletin diğer amacına, eylemlere son verme umuduna gelince, buna asla ulaşamayacağını bugünden ve rahatlıkla söyleyebilmek gerekiyor. Çünkü bunun için, devrimcilerin hücre ve tecrit işkencesini yaşayan yoldaşlarını, ailelerin yakınlarını unutmaları gerekir ki, bu imkansız olduğuna göre, hücreler ve tecrit devam ettiği sürece buna karşı mücadele de devam edecektir.

Bugüne ilişkin sorunsal, mücadelenin geldiği noktadaki hızı ve kapasitesinde bir düşüşe izin verilip verilmeyeceğidir. Behiç Aşçı’nın ölümüne yaklaşmasıyla harekete geçen bazı çevrelerde, şimdi eylem son vermesi ve tedaviye başlamasıyla birlikte bir rahatlama -mücadeleye nihayet bir ucundan katılmış olmanın da yarattığı övünçle birlikte- olacaktır. Bu kurumların, çok ciddi bir sorun tümüyle çözülmüş, çok derin bir yara tümüyle iyileşmiş rehabetine kapılmamaları için konu sürekli biçimde kamuoyunun gündeminde tutulmalıdır. Bunun için gereken her araç, her yol ve yöntem kullanılmalıdır.

Şahintepe’de yıkımlara karşı panel

Bir süredir yıkım söylentilerinin dolaştığı Şahintepe’de “yıkım” konulu bir panel gerçekleştirdik. 21 Ocak tarihinde düzenlediğimiz panelin başlığını “Evlerimizi yıktırmayacağız, mücadele edeceğiz!” şeklinde belirledik.

Bölgemizde “Kentsel Dönüşüm Projesi” çerçevesinde evler yıkılmak isteniyor. Bizler de bugünden yıkım konusuna karşı nasıl bir mücadele hattı izlenmesi gerektiğini anlatmak istedik. Panel öncesinde 4 bin çağrı bildirisini dağıttık. Katılım beklediğimiz çok üstünde gerçekleşti. Kitlesele bir etkinlik gerçekleştirdik.

İlk sözü mahallede oturan Av. Zeki Soydan aldı. AKP hükümetinin bu projeyi rantsal dönüşüm alanı olarak planladığını söyledi. Bu yıkım sürecinde önemli olanın birliktelik olduğunu vurguladı.

Daha önce yıkıma karşı mücadele yürüten Aydos’ta çalışmalara katılmış arkadaşımız, hukuksal mücadele, komitelerin kurulması ve fiili mücadelenin önemini anlattı. Birlikte hareket ederek ortak mücadelenin yükseltilmesinin önemini vurguladı.

Son olarak Şahintepe İşçi Kültür Evi adına bir konuşma yapıldı. Kentsel dönüşüm projesinin mantığını anlatan konuşmacı bu mücadeleye herkesin atılması gerektiğini vurguladı. Kiracı-ev sahibi, tapulu-tapusuz kesimlerin, yani herkesin mücadeleye katılmasının önemine değindi. Konuşmalar kimi zaman alkışlarla kesildi. Birbuçuk saat süren paneli emekçiler ilgiyle dinledi.

Şahintepe İşçi Kültür Evi

Tersane İşçileri Birliği'nden eylem...

“Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!”

Tersane İşçileri Birliği, Tuzla Tersane havzasında işçilerin yaşadıkları sorunlara ilişkin 21 Ocak günü Galatasaray Postanesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamadan önce İstiklal Caddesi üzerinde bulunan Emek Sineması'nın önünde toplanan tersane işçileri ve aileleri, “Tersanelerde sigortasız çalışmaya ve iş cinayetlerine son!” pankartını açarak açıklamanın yapılacağı Galatasaray Postanesi'ne doğru yürüyüşe geçti. “Artık ölmek istemiyoruz!”, “Katil GİSBİR hesap verecek!”, “Sigorta hakkı gaspedilemez!”, “Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!” sloganlarının atıldığı yürüyüş boyunca, en önde tersane işçilerinin çocuklarının yürümesi ve işçilerin yürüyüşe baretleri ile katılması ilgiyle karşılandı.

Galatasaray Postanesi'ne gelindiğinde her hafta mektup okuma eylemi yapmak için orada toplanan TAYAD'lı Aileler henüz açıklamalarını bitirmemişlerdi. Tersane işçileri de açıklamaya katılarak ailelere sloganlarla destek verdiler. TAYAD'ın eyleminden sonra Tersane İşçileri Birliği kendi açıklamasını yaptı.

Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu'nun yaptığı açılış konuşmasında şunları söyledi: “Buraya Tuzla tersaneler cehenneminden, işçilerin yaşadıklarını anlatmaya geldik. Tuzla'dan denizlere, okyanuslara açılan her gemide biz işçilerin kanları vardır. Ayda bir arkadaşımızı iş cinayetine kurban veriyoruz. Buraya 'artık yeter' ölmek istemiyoruz demek için geldik.”

Açılış konuşmasından sonra tersane işçisi Cahit Atakan basın açıklamasını okudu. “Tuzla tersaneleri kamuoyuna genelde iki vesile ile yansır. Bir tanesi gemiler indirilirken denize, eğer lüks bir yatsa indirilen ya da büyük bir gemi şatafatlı bir tören yapılır, devlet büyükleri katılır törene, akşam kokteyller verilir şampanyalar patlar. Bir de iş kazaları ile meşhurdur Tuzla tersane” dedikten sonra, tersanelerde yaşanan çalışma koşulları ile ilgili bilgiler verdi. Her ay ondan fazla iş kazasının meydana geldiğini ve bunlardan en az birinin ölümle sonuçlandığını söyleyen Atakan “Yasal zorunluluğa rağmen işçilerin önemli bir kısmı

sigortasız çalıştırılmakta böylece her türlü sosyal güvenceden mahrum bırakılmaktadır. 2000 civarında taşeron bölgede faaliyet göstermekte, taşeronlar eli ile çalışma koşulları düzenlenmekte ve 'saygın' tersane patronlarının eli kirlenmemektedir. İşçi sağlığı ile ilgili hiçbir tedbir alınmadığı gibi işçilerin en basit insani ihtiyaçları (tuvaletlerde sabun, soyunma dolabı vb.) bile karşılanmamaktadır...”

Tersanelerde çalışma koşullarını gözlemlemek için tüm basın mensuplarını tersaneler cehennemine çağırdıkların belirten Atakan, bu sorunlara yönelik sınıf bilinçli işçiler olarak yaptıkları çalışmaları ve kampanyaları hakkında bilgi verdi. 6 ay önce **Tersane İşçileri Birliği Derneği**'ni kurduklarını, bugünler de sigortasız çalışmaya karşı bir kampanya yürüttüklerini ve bu çalışmayı iş cinayetleri ile ilgili çalışmayla birleştireceklerini söyledi.

Tersane işçilerinin sorunlarının çözümüne yönelik ilk elden yapılmasını istedikleri talepler ise şunlar;

- * Tersanelerde gerekli iş güvenliği tedbirleri alınsın, işçi sağlığı ile ilgili gerekli düzenlemeler yapılsın!
- * Taşeronlaştırma yasaklansın!
- * Sigortasız işçi çalıştırmaya son verilsin, sigorta primleri düzenli ödensin!
- * Yevmiye üsülü kaldırılsın!
- * Gerekli sosyal tesis düzenlemeleri yapılsın!
- * İşçilerin oturduğu semtlere ücretsiz servis konulsun!

Tersanelerde sigortasız tek bir işçi kalmayana ve gerekli iş güvenliği tedbirleri alınıncaya kadar mücadele edeceklerini ifade eden Atakan'ın ardından tekrar söz alan Zeynel Nihadioğlu, Hrant Dink'e yapılan saldırıyı kınadıklarını ifade etti ve bir an önce F tipi hapishanelerde tecritin kaldırılmasını istediklerini açıkladı.

Mektup okuma eylemi için orada bulunan TAYAD'lı Aileler'in de topluca katılarak destek verdikleri eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı.

Tersane işçileri eylemin ardından AGOS gazetesine destek ziyareti düzenlediler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İşçi hareketinden...

Oktaş Oluklu Mukavva işçileri kazandı!

Oktaş Oluklu Mukavva işçileri yaklaşık bir yıl önce düşük ücretlere, sağlıksız çalışma koşullarına, hakaret, küfür vb. sorunlara karşı sendikalaşma faaliyeti başlattı. Türk-İş'e bağlı Selüloz-İş'te örgütlendi. Fabrikadaki bütünlüğü sağlamaya yönelik yoğun çaba harcandı. İşçiler arası dayanışma ön plana çıkarıldı. Farklı mezhep ve milliyetten olmak hiçbir zaman soruna yolaçmadı.

Oktaş işçilerinin örgütlenme girişimi yanıbaşındaki Rowenta işçilerinin sendikalaşma sürecini de tetiklemiş oldu. Fabrikadaki işçilerin sendikalaşma süreci boyunca birlikte hareket ettiler.

Sendikanın tüm gerici ve yıpratıcı tutumuna rağmen Oktaş'ta sendikalaşma süreci tamamlandı. Sendika ayağına gelen işçileri üye yaparak hukuki süreci işletti. Ardından işçilerin iradesini hiçe sayarak temsilciyi kendilerinin atayacağını belirtti. Sendikanın temsilci seçimi yapılmayacağını söylemesi işçilerin tepkisiyle karşılaştı.

Oktaş Oluklu Mukavva işçileri patronun tüm oyunlarına karşı birlikte dişe diş bir mücadele yürüttü, sendikalı oldu. Sendika tabanın iradesini hiçe sayarak davranamaz. Oktaş işçileri bu anti-demokratik uygulamayı reddetmelidir. “Nasıl olsa sendikalaştık, herşey bitti” şeklinde bakmamalıdır. İşçiler bir yandan sendikal bürokrasiye karşı uyanık olmalı, diğer yandan patronun tüm oyunlarına, özellikle de işten atma saldırısına hazırlıklı olmalıdır.

Tüm sorunlara rağmen böylesi durgun bir süreçte sendikalaşan Oktaş Oluklu Mukavva işçilerinin kazanımı, işçi sınıfının kazanımıdır. Bir mevzi daha kazanılmıştır.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Güngör Plastik işçileri işbaşı yaptı!

Geçtiğimiz hafta işten atılan Güngör Plastik işçileri sergiledikleri kararlı tutum sayesinde işe geri alındılar. Topluca fabrikaya giden ve fabrika önünde eylem gerçekleştiren Güngör Plastik işçileri ve Lastik-İş Sendikası, Güngör Plastik patronunu görüşmeyi zorladılar.

Patron sendika ile görüşmeyi kabul etmezken, işçi temsilcileri ile görüşme gerçekleşti. Sergilenen kararlı tutum sonucunda işçilerin grup halinde işe geri alınmaları konusunda karar alındı.

İşçiler sendikal örgütlülüklerini korumak noktasında kararlı olduklarını söylediler.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Trakya Sanayi işçileriyle dayanışma etkinliği

Birleşik Metal-İş'te örgütlü Trakya Sanayi işçileriyle patron arasında 7 Haziran '06 tarihinde başlayan 2006-2008 dönemi toplu iş sözleşmesi görüşmeleri uyuşmazlıkla sonuçlanınca, işçiler 10 Kasım '06 tarihinde greve çıktılar.

Grevde olan Trakya Sanayi işçileriyle dayanışmak amacıyla 27 Ocak Cumartesi günü İzmit Sahil-Antikapı'da saat 18:00'de dayanışma etkinliği düzenlenecek.

Latin Amerika: 2006 yılından kesitler...

Kapitalizmin neoliberal emekçilerin di

Kibirli dünya jandarması ABD emperyalizmi, son yıllarda yalnızca Ortadoğu'daki gelişmeleri değil, fakat “arka bahçesi” saydığı Latin Amerika'daki süreci de kaygıyla izliyor. Gerçi Latin Amerika henüz Ortadoğu gibi bataklık sayılmıyor, fakat “arka bahçe”de denetimini yitirmesi halinde, saldırgan dünya jandarmasının ciddi bir güç ve prestij kaybına uğrayacağı da kesin. Bundan dolayı Ortadoğu'da savaş makinesinin açtığı yoldan ilerlemeye çalışan savaş kundakçıları, Latin Amerika'da sarsılan hegemonyalarını sürdürürebilmek için işbirlikçilerini hazırlama faaliyetine de hız vermiş bulunuyorlar.

Neoliberal saldırının ilk uygulama alanı olan kıta ülkeleri, her yönüyle vahşi kapitalizmin ortalığı kasıp kavuran yıkıcılığına maruz kaldı. Ekonomik şiddet işsizlik, yoksulluk, sosyal halkların ortadan kaldırılmasına yol açarken, CIA'nın organize ettiği faşist askeri darbelerle başa geçen Amerikancı generaller yönetiminde kıta adeta mezbahaya çevrildi. Bu süreç bir kez daha gösterdi ki, neoliberal ekonomik şiddet ile faşist askeri şiddet, bir madalyonun iki yüzü gibidir. Birinin varlığı diğerini zorunlu kılıyor.

Fütursuz bir oligarşik azınlığın denetiminde ve hizmetinde olan gerici-faşist rejimlerin ABD güdümünde yürüttüğü çok yönlü saldırılar, kuşkusuz ki bu toplumların bünyesinde önemli tahribatlara yol açtı. Bu boğucu ablukaya karşın Latin Amerika halkları, kaderlerine razı olmayı reddederek çok yönlü saldırıya karşı direndiler. Ekmek, toprak, su, tohum, doğal kaynaklar, eşitlik, demokratik hak ve özürlükler uğruna sergilenen kararlı direniş sayesinde ki, son yıllarda tabandan gelen ve tüm dünyada ilgiyle izlenen “sol dalga”yı yaratıp sürdürdü kıta halkları.

Latin Amerika'da “solcu/sosyalist” adayların seçimlerden galibiyetle çıkabilmeleri, tabandan gelen kitle hareketi, onun ifadesi sosyal hareketlerin desteği ve yarattığı atmosfer sayesinde mümkün olabilmektedir. Nitekim toplumsal hareketlerin yaygın olmadığı Peru ve Guatemala gibi ülkelerde (buna kısmen Meksika da örnek verilebilir) sağcı adayların kazanması, toplumsal hareket/sol yönetim ilişkisinin tersten bir doğrulanması olmuştur.

Seçimler: ABD'nin desteklediği adaylar hezimete uğradı

Kıtada 2005 yılı, Evo Morales'in Bolivya seçimlerinden zaferle çıkmasıyla kapanmıştı. Hugo Chavez'in üçüncü kez seçilmesiyle kapanan 2006 yılında da seçimler önemli bir yer tuttu. Venezüella'nın yanı sıra Şili, Kosta Rika, Brezilya, Nikaragua, Ekvador seçimleri “solcu/sosyalist” adayların zaferiyle sonuçlandı.

2 Temmuz 2006'da gerçekleştirilen Meksika seçimlerini ise, Amerikancı aday Felipe Calderon'un kazandığı açıklanmış, ancak bu sonuca itiraz eden yüzbinlerce kişinin katılımıyla haftalar süren protestolar yapılmıştır. Amerikancı adayın kazanmasını sağlamak için yolsuzluk yapıldığını söyleyen “halkçı” aday Manuel Lopez Obrador liderliğindeki parti, uğraşlarına rağmen seçimleri iptal ettiremedi, ama Felipe Calderon'un başkanlığının gayri meşru olduğunu ilan ederek “alternatif kabine” oluşturdu.

Seçimler sonucunda başa geçen kişilerle temsilcisi oldukları siyasal oluşumların “solcu/sosyalist” kimliği/çizgisi pekçok yönden tartışılmaya açık. Zaten başkanlık koltuğuna oturanlardan sadece Ekvador'un yeni lideri Rafael Correa belli iddialar taşıyor. Sol dalganın başkanlık düzeyindeki temsilcileri kabul edilen Hugo Cahevez-Evo Morales ikilisine yakın olduğu söylenen Correa, yoksullara yardım programlarına ve sanayiye öncelik verileceğini, bunun için gerekirse dış borçların ödenmeyeceğini, ABD'nin Manta Askeri Üssü'nün de anlaşma süresi bittiğinde kapatılacağını açıklayarak işe başladı. Diğerlerinin verili durumdaki “sol” çizgileri ise, Amerikan emperyalizmi ile iyi ilişkiler geliştirmeye engel olmayacak cinsten.

Seçim sonuçları açısından asıl önemli olan, ABD tarafından desteklenen ve seçim propagandalarında neoliberal politikaları savunan adayların hezimete uğramasıdır. Küstahça tutumlarıyla seçimlere müdahale eden ABD büyükelçilerinin (bunların CIA ajanı olduğundan kuşku duymamak gerek) tehditlerine rağmen emekçiler, özellikle neoliberalizme ve Amerikan emperyalizmine karşı olduğunu düşündükleri adaylara destek verdiler.

Kamulaştırmada yeni hamleler

Venezüella ve Bolivya yönetimlerinin kamulaştırma alanında attığı adımlar, geçen yılın bir başka önemli gelişmesiydi. Petrol, doğalgaz kaynaklarının kısmen de olsa kamulaştırılması ve sınırlı kalan toprak reformu, bu ülkelerdeki burjuva sınıfları rahatsız etmiş, bu girişimleri engellemeye çalışan gerici güçler, çeşitli provokasyonlara başvurarak dışlerini göstermiştir. Ancak bu girişimler, emekçilerin kitle desteğine dayanan yönetimlere geri adım attıramadı. Yeni Ekvador lideri Correa'nın da, kamulaştırma konusunda Chavez-Morales'in izinden gideceği yönünde beklentiler var.

Yapılan kamulaştırmalar rağmen henüz özel mülkiyetin “kutsallığı”na el sürülmüş değil. Mevcut kamulaştırmalarla tekeller ile yerli işbirlikçilerinin yağmacılığı ancak kısmen gemlenebilmiştir. Yine de, kutsal özel mülkiyeti tartışılır hale getirmesi ve

zenginliğin halka ait olduğu fikrinin yaygınlaşması açısından yapılan kamulaştırmalar önemlidir.

Bu noktada dikkat çekici olan, Venezüella ve Bolivya dışındaki “solcu/sosyalist” başkanlar tarafından yönetilen ülkelerden kamulaştırmaya gösterilen tepkilerin içeriğidir. Kamulaştırma, temel işletmelerden ibaret olduğu, dahası hiçbir kapitalistin özel mülküne el sürülmediği halde “solcu” yönetimler, Venezüella ve Bolivya'da olanları korkuyla izliyorlar. Örneğin, kamulaştırma gibi bir “tehlike”nin ülkesinde yaşanmayacağını garantisini veren Arjantin İçişleri Bakanı Anibal Fernandez, “2001'de böyle bir tehlike vardı. Ama artık yok. Arjantin kapitalist bir ülkedir” diyor. Bu açıklama, “solcu” yönetimlerin sınıfsal yapısı hakkında yeterli açıklıkta bir fikir vermektedir.

Kamulaştırma alanında atılan adımlar kapitalistlerin özel mülkiyetine uzanabilirse eğer -ki ancak o zaman asıl niteliğine kavuşacaktır-, sınıf çatışmalarının farklı bir evreye sıçraması kaçınılmaz olacaktır. Bolivya burjuvazisinin Morales yönetimine köstek olmak için gösterdiği pervasızlık, buna karşı emekçilerin alanlara inerek karşılık vermesi, bugünden keskinleşmesi kaçınılmaz olan sınıf çatışmalarının işaretini veriyor.

Yerlilerin tarih sahnesine yeniden çıkışı

Zapatistalar'ın 1994'te başlattığı ayaklanma ile kıtanın kadim sakinleri tükenmediklerini, tüm zulümlere/kıyımlara rağmen ayakta olduklarını göstermişlerdi. Kıta boyunca yerlilerin politik alanda aktif şekilde yerini alması, “sol dalga”nın kabarmasıyla daha da pekişti. Tabii yoksul yerlilerin uzun yıllara yayılan mücadelesi de, “sol dalga”nın kabarmasında önemli bir rol oynadı. Zira geçmişte sol akımlara mesafeli duran yoksul yerliler, artık sol/sosyalist hareketlerle ortak amaçlar etrafında birleşerek toplumsal mücadelede etkin bir rol oynayabiliyorlar.

Bolivya'da Sosyalizme Doğru Hareket (MAS) lideri Evo Morales'in seçilmesinde, özellikle yoksul yerlilerin önemli rolü olmuştu. Chavez-Morales çizgisinde ilerleyeceğini söyleyen Rafael Correa'nın seçim zaferi de, Ekvador yerlilerinin destek vermesi sayesinde mümkün olabildi. Chiapas'taki Zapatista hareketinin yanı sıra, Oaxaca'da eğitim emekçilerinin başlattığı, fakat emekçilerin yaygın desteği ile aylar süren direnişe yerliler de güçlü destek verdiler. Böylece 500 yıl boyunca ırkçılık, yoksulluk, baskı ve zulüm altında inletilen kıtanın kadim sakinleri, yeniden mücadele alanına çıktılar.

Geçerken belirtmek gerekiyor ki, Küba halkı ve yönetiminin ABD emperyalizmine karşı direnmesi,

ral saldırılarına karşı irenışı sürüyor

E. Bahri

Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki çöküntüye rağmen ayakta durması, kıta halklarına güç ve moral aşılamıştır. En zor şartlarda emperyalist kuşatmaya karşı direnmenin mümkün olduğunu kanıtlayan Küba, Latin Amerika'da toplumsal muhalefetin gelişmesinde etkili olmuş, tersinden ise toplumsal hareketin güçlenmesi ve bunun yönetimlere yansması, Küba'nın kuşatmayı parçalamasına olanak sağlamıştır. Böylece devrimin gerçekleştiği 1959 yılından beri ABD saldırganlığına karşı irade savaşı veren Küba halkıyla yönetimi, emperyalist dünyanın kibirli ve küstüh jandarması karşısında önemli bir zafer kazanmıştır.

ABD karşı-devrimin güçlerini hazırlıyor

Kıtanın dört bir yanını saran toplumsal hareketler, bu hareketlerin yönetimler üzerinde oluşturduğu basınç, her ülkede kendine özgü bir gelişim seyri izlese de, emekçileri harekete geçiren temel etmenler özünde aynıdır: Neoliberalizmin ekonomik, gerici rejimlerin askeri şiddetine duyulan tepki. Bu iki temel silah, aynı zamanda ABD emperyalizminin Latin Amerika üzerinde kurduğu hegemonyanın da temel araçlarıdır.

İşte “sol dalga”yı besleyen fırtına, ABD'nin temel dayanağı olan bu iki silahı, ekonomik ve askeri şiddet araçlarını fiilen etkisizleştirdi. Ekonomik şiddetin simgesi neoliberal politikaları savunan partilerin emekçilerden destek alması artık çok zor. Ekonomik şiddetin ordusu İMF ise, emekçilerin mücadelesi sonucu neredeyse kıtadan kovulmuştur. Artık ABD'yle iyi geçinen yönetimler bile İMF ile ilişkilerini alt sınıra çekmek zorunda kalıyorlar.

Meşru-militan zeminde gelişen toplumsal hareketler ise, ordu-polis zorunu etkisizleştirecek boyuta varınca, askeri şiddet araçlarının hükmü de sınırlanıyor. Öte yandan Latin Amerika'da toplumsal hareketlerin ordular üzerinde ayrıştırıcı bir rol oynaması da güç olmuyor. Ordu alt kademe subayları ve erlerin ezici çoğunluğunun emekçi kökenli olması, bunların halkla bağlarının devam etmesi, orduların toplumsal hareketler karşısındaki kırılgenliğini pekiştirmektedir.

Bu durumun farkında olan Pentagon'daki savaş kurmayları, darbeci, işkenceci, ajan provokatör yetiştiren kirli savaş okullarında işbirlikçilerini eğitime programının kapsamını genişletti. Bu okullarda eğitilen Latin Amerikalı subayların sayısı son yıllarda hızla artmış, dahası bu subay kastını eğitmenin sorumluluğu Dışişleri Bakanlığı'ndan Pentagon'a devredilmiştir. Yani Pentagon, Latin Amerika'daki anti-emperyalist ilerici kabarışı ezebilmek için bir kez daha ajanlarını hazırlıyor.

Kazanımların kalıcılığına kapitalizmin tasfiyesine bağlı

Venezüella'dan Arjantin'e, Bolivya'da Ekvador'a, Brezilya'dan Uruguay'a kadar Latin Amerika'da yaygınlaşan toplumsal muhalefet, bunun sonucunda gerçekleşen halk ayaklanmalarının yansımaları hayatın hemen her alanında hissedilir oldu. Bu sayede ABD emperyalizmi ile iç dayanağı olan kapitalist sınıfların gücü bir ölçüde törpülenebiliyor. Emekçilerin sürekli ayakta olması gerici güçlerin siyasal alan üzerindeki egemenliğini daraltırken, diğer yandan emekçilerin ekonomik, sosyal, siyasal kazanımlarını pekiştiriyor. Böylece sınıflar mücadelesi okulundan geçen işçi ve emekçiler giderek politize oluyor. “Sol/sosyalist” yönetimler bu politizasyon sayesinde kurulduğu halde, emekçilerin temel sorunları yerli yerinde duruyor. Örneğin en radikal önlemlerin alındığı Venezüella'da bile kapitalist üretim ilişkileri ve bu ilişkilere dayanan burjuvazinin ekonomik gücü yerli yerinde duruyor. Bazı kurumları reformdan geçirilse de, burjuva devlet aygıtı da parçalanıp dağıtılmış değil, tersine tüm temel aygıtlarıyla yerli yerinde duruyor.

Üçüncü defa başkanlığa seçilen Hugo Chavez, yemin töreninde yaptığı konuşmada, “Bolivarcı devrimden sosyalist devrime geçme” zamanının geldiğini söyledi. Buna bugünkü koşullarda ekonomik ve siyasal reformların kapsamının genişletilmesinden öte bir anlam yüklemenin bir olanağı yok doğal olarak. Sosyalist devrim, kapitalist mülkiyetin ve devlet düzeninin temellerine yönelmek, geleneksel burjuva devlet aygıtını parçalayarak yerine işçi sınıfı ve emekçilerin iktidar organlarını geçirmek, bu temelde burjuvaziye sınıf olarak tasfiyeye yönelmek demektir. Bugünün Venezüella'sında halen bunların hiçbirisi yok, buna yönelik açık bir eğilim ve yönelim de yok. Olayların akışı elbette bunu zorlayabilir; fakat bu, Venezüella'da halihazırdaki tüm dengelerin ve kurumsal yapıların alt üst olması, daha açık bir ifade ile, devrimci bir iç savaş anlamına gelir. Kendi başına hiçbir yeni başkanlık seçimi ve bunu izleyen iyi niyet beyanları, bu çapta bir toplumsal altüst oluşu gerçekleştiremez. Gerçek sınıf ilişkileri alanında böyle mucizeler yoktur. Nitekim Venezüella'daki olayların akışı da er ya da geç bunu bütün açıklığı ile gözler önüne serecektir. Tüm dünyada özel bir ilgiyle izlenen Venezüella'daki olayların bugünkü nispeten sakin ve barışçı çizgide sürmesine olanak yoktur. Ya keskinleşen sınıf mücadelesi mevcut süreci devrimci bir mecrada derinleşmeye zorlayacak, ya da Amerikan emperyalizminin çok yönlü çaba ve oyunlarıyla karşı devrim bir noktada inisiyatif ele alarak tüm süreci radikal biçimde tersine çevirecektir. Bunun ortası halihazırdaki durumdur, fakat bunun bugünkü seyir içinde uzun süreli olmasına da olanak yoktur.

Kapitalizme ölümcül darbeyi indirecek bir çatışmaya girebilmek, daha yaygın ve şiddetli bir sınıf savaşını göze almayı ve buna uygun bir hazırlığı gerektiriyor. Bütün mesele burada düğümleniyor. Zira işçi sınıfı, emekçiler ve yoksul yerlilerin kazanımlarını güvenceye almak, daha önemlisi sömürü ve eşitsizliğe dayalı sınıf ilişkilerini ortadan kaldırmak ve böylece emperyalizmin iç dayanaklarını da yıkmak için bu hesaplaşma şarttır. Böylesi bir hesaplaşmanın gerektirdiği bir hazırlık yapılmadığına göre, hâlihazırda toplumsal muhalefeti kontrol eden güçlerin burjuvaziyle/kapitalizmle köklü bir hesaplaşmaya girmek gibi bir perspektiflerinin bulunmadığını söylemek, bu konuda gittikçe güç kazanan reformist-parlamentarist hayallere hiçbir biçimde prim vermemek özel bir ilkesel ve politik önem taşıyor.

Bu “denge” durumunun uzun süre devam etmesi mümkün görünmüyor, bunu yineliyoruz. Siyasi alandaki etkisi sınırlanan burjuva sınıflar ise, karşıdevrim faaliyetine ara vermemekle birlikte, taktik gereği sert bir hesaplaşma sürecine girmekten halen kaçınıyorlar. Fakat içten içe hazırlandıklarına kuşku yok. Gidişattan son derece rahatsız olan kapitalist sınıflar ile dış dayanakları olan emperyalistler elverişli gördükleri ilk fırsatta karşı saldırıya geçeceklerdir (Nitekim fiyasko üzerine fiyasko yaşadıkları halde Venezüella'da bunu defalarca denediler. Bolivya'da da farklı düzeydeki denemeler sürüyor). İşte gerçek saflar ve konumlar kadar tayin edici sınıfsal çatışma ve hesaplaşma da o zaman ortaya çıkacak ve sonucu belirleyecektir.

Toplumsal muhalefetin meşru-militan mücadele çizgisinin, sol yönetimlerden beklenti içine girildiği ölçüde kısmen törpülenmesi mümkündür. Ancak çelişkiler yerli yerinde dururken, işçi ve emekçiler mücadelenin eşsiz okulunun eğitim sürecinden geçmişken, ABD ile ajanlarının saldırılarına kolayından boyun eğmeleri de olası görünmüyor. Sert bir çatışma, toplumsal hareketin reformist önderliği aşp, devrimci önderliği oluşturabilmesinin zeminin de yaratacaktır.

Çatışmanın gündeme gelmesi kaçınılmaz olan bu belirleyici eşiğinde, işçi sınıfı ve emekçiler için kritik halka, devrimci önderlik boşluğunu dolduracak bir örgütlülük sorunudur. Devrimci önderlik misyonunu yerine getirecek olan partinin ise, yalnız anti-emperyalist değil, aynı zamanda anti-kapitalist olması, burjuvaziye siyasal, ekonomik, askeri, bürokratik her alanda hesaplaşabilecek devrimci bir perspektif ve kararlılıkla mücadele etmesi gerektiği açıktır. Mevcut kazanımları pekiştirip güvence altında almak da ancak bu mücadelenin toplumsal bir devrimle taçlandırılmasına yönelmek ölçüsünde olanaklı olabilecektir.

Sendikal hareketin durumu/1

Yaklaşık 20 yıldan bu yana gündemde olan neoliberal saldırı politikalarının sendikal hareket açısından sonuçları bilinmektedir. Türkiye üzerinden bakacak olursak, sınıfın sendikal örgütlenmesi bu süreç içinde önemli ölçüde zayıflamıştır. Sendikal örgütlülük bundan 25 yıl öncesine göre önemli ölçüde daralmıştır. Bugün en iyimser rakamlar bile işçi sınıfının ancak yüzde 8'inin bir sendikada örgütlü olduğunu göstermektedir. Geri kalan milyonlarca işçi sendikal örgütlenmeden dahi yoksun durumdadır.

Sendikal örgütlülük düzeyinin bu denli zayıflamasında, sermayenin sistemli politikalarının, sendikal örgütlenme çabalarına karşı yürüttüğü pervasız saldırıların elbette temel bir payı vardır. Doğal ve yasal bir hak olduğu halde, bir işçi için sendikada örgütlenmeye kalkışmak, çok yönlü baskılara, işten atılmaya ya da kolluk güçlerinin terörüne maruz kalmak anlamına gelmektedir.

Kaldı ki tüm sorun sendikalarda örgütlenmekle sınırlı da değildir. Sendikalı işçilerin toplu sözleşme, grev gibi en temel haklarını kullanmaları sermayenin yasaları tarafından neredeyse imkansız hale getirilmiş, fiilen ellerinden alınmıştır.

Gene de bunlar meselenin sadece bir boyutunu oluşturmaktadır. Sendikaların ve sendikal hareketin bugün içinde bulunduğu duruma gelmesinde en az bunlar kadar payı bulunan bir diğer temel faktör ise sendikal bürokrasi ve ihanettir. Sendikal bürokrasi ve sendikal ihanet gibi olguların sınıflar mücadelesindeki gelişmelerden, değişen güç dengelerinden beslenen değişik nedenleri ya da kaynakları bulunmaktadır.

Nedenleri ne olursa olsun, nereden kök alırsa alsın, sendikal ihanet ve sendikal bürokrasi gibi sorunlar sınıf hareketinin ayağa kalkıp gelişmesinin önündeki temel engellerden biri haline gelmişlerdir.

2006 yılı ve sendikal ihanet

2006 yılındaki gelişmeler üzerinden sendikal ihanet çetelerinin marifetlerinin sıralandığı bir çetele çıkartmak çok gerekli değil. Zira sendikaların tepesini tutan ihanet şebekeleri sınıfı ilgilendiren her türlü sorun ve gelişmede hemen hemen aynı tutumu sergilemişlerdir. Bir çetele çıkartmak gerektiğinde 2006 yılında yaşanan işçi sınıfını ilgilendiren gelişmeleri alt alta sıralamak fazlasıyla yeterlidir.

TEKEL'de direnişin kazanımını AKP'ye maletme çabasından TÜPRAŞ'ın yağmacılara devrine karşı tepkisiz kalınmasına, 1 Mayıs'ın içini boşaltmaya ve onu salonlara hapsedmeye dönük manevralardan SSGSS ve diğer saldırılara karşı takınılan tutumlara kadar hemen her konuda sendikal ihanet çeteleri sermayenin kendilerinden beklediği rolü fazlasıyla başarılı bir biçimde oynamışlardır.

Bu nedenle burada ayrıntılı bir ihanet çetelesi çıkartmaktansa, sendikal korucuların işin "ihanet" aşamasını çoktan geride bıraktıklarını, artık doğrudan doğruya sermaye adına hareket ettiklerini gösteren kimi eğilim ve davranışlara dikkat çekmeye çalışacağız.

Sınıfın değerlerine açık saldırı ve Türk-İş

Türk-İş yönetiminin düzen sendikacılığı çizgisinin temsilcisi ve taşıyıcısı olduğu on yıllardır bilinen somut bir gerçek. İşçi sınıfının tüm kazanım ve mevzilerini ezip geçen 12 Eylül faşist askeri darbesinden sonra darbe hükümetine bakan vermiş (Türk-İş Genel Sekreteri Sadık Şide) ve bununla övünmüş bir konfederasyon var karşımızda.

2006 1 Mayıs'ında sergilediği tutum, bundan 5-10 yıl önce kimilerinin "artık değişti, devletçilikten vazgeçti, mücadeleciler bir çizgiye kaymaya başladı" dediği Türk-İş'in gerçek kimliğine ışık tutar niteliktedir. Son 10-15 yıllık dönemde daha çok işçi sınıfını oyalama ve kandırma taktikleriyle sermayeye hizmet eden Türk-İş yönetimi, gerçek sınıf düşmanı kimliğiyle uyumlu bir biçimde 1 Mayıs'a saldırının bayraktarlığını üstlendi. Önemli bedeller ödenerek kazanılmış 1 Mayıs'ı alanlarda kutlama hakkına karşı pervasız bir saldırı örgütlemeye girişti. Sınıf hareketi içinden ve devrimci hareketten gelen basınç nedeniyle buna gücü yetmedi. Ancak gene de 1 Mayıs'ı salonlara hapsedmeye dönük çabalarıyla sınıf düşmanı kimliğini açık biçimde ortaya koymuş oldu.

Türk-İş'in 1 Mayıs'a dönük bu manevrası, sermayenin sınıfın tarihsel kazanım ve değerlerine saldırısının organik bir parçasıdır. Sermayenin sınıfın en temel sosyal kazanımlarına dönük saldırılarıyla Türk-İş yönetiminin 1 Mayıs gibi sınıfa mal olmuş tarihsel değerlere saldırması arasında özünde en küçük bir fark bulunmamaktadır. Bu da Türk-İş'in artık

doğrudan doğruya sermaye sınıfının safından işçi sınıfına saldırdığını göstermektedir.

Bu vesileyle vurgulamalıyız ki, sendikal korucuların hakimiyetine karşı yürütülecek mücadele, çoktan beridir bir "iç mücadele" olmaktan çıkmıştır. Sendikal koruculara karşı yürütülecek mücadele doğrudan doğruya sermayeye karşı yürütülen sınıf savaşımının bir parçası haline gelmiştir. Çünkü onlar sınıfın değerlerine saldırmak konusunda tereddütsüz davranarak sermayenin bir bileşeni olduklarını açık biçimde göstermişlerdir.

Düzen siyaseti ve sendikal ihanet çeteleri

Konfederasyon yönetimlerinin artık açıktan açığa sermayenin bir parçası gibi davranmaya başladıklarını gösteren bir diğer kanıt ise düzen siyasetiyle kurdukları ilişkilerde yaşanan gelişmelerdir.

Sermayenin saldırı politikaları sınıfı bir dizi hak ve kazanımdan mahrum bırakmakta, bu arada mevcut sendikal örgütlülüğün altını da her geçen gün oymaktadır. Konfederasyon yönetimleri bir yandan izledikleri sermaye işbirlikçisi tutumla sendikaların yıkımını hızlandırmakta, fakat diğer yandan da kendi altlarındaki koltuk sendikaların erimesi nedeniyle sallandığı için bundan rahatsızlık duymaktadırlar. Kendi konum ve mevkilerini, buna dayalı çıkarlarını güvenceye almanın yolunu ise sermaye ile daha fazla bütünleşmekte görmektedirler. İhanet çetelerinin düzen siyasetiyle daha doğrudan içli dışlı olmaları, bu bütünleşme çabasının bir parçasıdır.

Düzen siyasetiyle ilişkiler konusunda Türk-İş ve DİSK iki farklı tutumun temsilcileridir. Önce Türk-İş'le başlayalım. Hatırlanacağı üzere Recep Tayyip Erdoğan Türk-İş'in son genel kuruluna katılmış, aslında işçi sınıfının konuşması gereken kürsüye çıkarak sendikaları eleştirmiş, sendikacıları azarlamış, bir anlamda işçi sınıfına buradan meydan okumuştur. Kimi ilerici sendikacıların bu durumu eleştirmeleri dışında Tayyip Erdoğan'ın sermaye adına dile getirdiği bu meydan okuma Türk-İş cephesinden yanıtsız kaldı. Normalde böyle bir davranışın ardından Türk-İş'le hükümet partisinin ilişkilerinin gerilmesi gerekirken tam tersi oldu. Türk-İş yöneticileri bu azarlamayı takip eden dönemde ve nihayet 2006 yılında hükümetteki AKP hükümetiyle çok daha yakın ilişkiler içerisine girdiler. Genel Mali Sekreter Ergun Atalay gibi AKP'ye yakın isimler Türk-İş yönetiminde daha da etkinlik kazandılar. Öyle ki Türk-İş yöneticilerinin sendikal etkinlik adına yaptıkları tek şey başbakanlık ve bakanlık binalarını, meclis koridorlarını arşınlamaktan ibaret hale geldi. Başbakan'dan ya da bakanlardan çeşitli sorunlarla ilgili olarak alınan sözler işçilere birer büyük başarı olarak sunuldu.

Türk-İş her zaman hükümet partileriyle bir ölçüde içli dışlı olduğu için bu durum aslında normal sayılabilir. Geçmiş Türk-İş yönetimleri de benzer tavırlar sergilemiştir. Fakat bu ilişkiler gene de bir denge içerisinde olmuş, Türk-İş hükümete yaranmaya çalışırken hükümetler de buna karşılık Türk-İş yöneticilerini tabanı karşında zor durumda bırakacak saldırı politikalarını uygulama konusunda daha dikkatli davranmaya çalışmışlardır. Gene Türk-İş yönetimleri hükümetlerle can ciğer kuzu sarması halindeyken bile hava boşaltma kabilinden de olsa çeşitli eylemlerin örgütleyicisi olabilmişlerdir. Örneğin DSP hükümeti ile eski Türk-İş Başkanı Bayram Meral arasındaki ilişki böyledir.

Bu açıdan bakıldığında, bugünkü hükümetle Türk-

İş yönetiminin ilişkisi belli farklılıklar göstermektedir. Hükümet işçi sınıfına karşı en ağır yıkım saldırılarını pervasızca uygulamakta, bununla da yetinmeyip her fırsatta işçi ve emekçileri, sendika yöneticilerini azarlamayı, aşağılamayı bir görev bilmektedir. Türk-İş yöneticileri ise tüm bunlara rağmen hükümet aleyhine tek söz söylememek için özel bir gayret sarf etmektedir. Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç'ın Tayyip Erdoğan'ın Cumhurbaşkanlığı'na aday olması konusunda söyledikleri bu bakımdan ibret vericidir. 2006 yılını değerlendirmek için basın toplantısı düzenleyen Salih Kılıç konuşmasında 2007 yılındaki cumhurbaşkanlığı seçimine değinirken de Türk-İş olarak “emekten yana bir cumhurbaşkanı” istediklerini söylemiştir. Gazeteciler'in “Peki Tayyip Erdoğan emekten yana biri mi” şeklindeki sorusunu ise kaçamak yanıtlarla geçiştirmeye çalışmıştır. Yani işçi sınıfına dönük en ağır saldırıları hayata geçiren, işçi-emekçi düşmanı kimliğini sayısız kez ispatlayan Tayyip Erdoğan hakkında “emekten yana değildir” dememek için adeta kırk takla atmıştır. Bu olay Türk-İş yöneticilerinin düzen siyasetiyle ilişkilerde işi nerelere vardırıdıklarını en açık bir biçimde anlatmaktadır. “Sendikacıların düzen siyasetiyle ilişkisi” tanımı Türk-İş yöneticilerinin icraatlarını anlatmakta yetersiz kalmaktadır. Belki de onların marifetlerini “düzen siyasetçilerinin sendikalardaki faaliyetleri” şeklinde ya da benzeri bir biçimde tanımlamak daha doğru olacaktır.

Türk-İş'ten farklı olmakla birlikte DİSK yönetimi düzen siyasetiyle içli dışlı olma tablosunun dışında değildir. Zira, düzen siyasetinin parçası olmak ille de bir düzen partisine yamanmaya çalışmak anlamına gelmemektedir. DİSK yönetimi de özellikle 2006 yılının başından bu yana düzen siyasetiyle yakınlığını arttırmış, hatta onun aktif bir bileşeni haline gelebilmek için bir takım adımlar atmıştır. Tahmin edilebileceği gibi DİSK yönetiminin inisiyatifinde gelişen 10 Aralık Hareketi'nden söz ediyoruz. DİSK Başkanlar Kurulu'nun 2006 yılına ilişkin değerlendirmesi ile 10 Aralık Hareketi adına aynı günlerde yapılan yıldönümü değerlendirmesini yan yana koyup inceleyenler, bu ikisi arasında sağlam bir bütünlük olduğunu görmekte güçlük çekmeyeceklerdir. Açıkça görülmektedir ki, DİSK yönetimi özellikle de genel başkan Süleyman Çelebi, 10 Aralık Hareketi üzerinden mevcut düzen siyaseti içerisinde yer kapma arayışı içerisinde.

“Emekten yana” ve “sol” bir söylem tutturmaya çalışsa da, 10 Aralık Hareketi'nin ufkü düzen siyasetini bir santim bile aşmamaktadır. Temel metinlerinden birinde ifade edilen “*Piyasa mekanizması esas itibarıyla temel alınacak mekanizmadır. Ama her zaman mükemmel çalışan bir mekanizma değil tabii ki. Bunu istiyorsanız hukuki altyapısının sağlam olması lazım. Türkiye’de özelleştirmenin çok yüze göze bulaşmasının nedeni bu. Oyunun kuralları belli olacak. Rekabete sadık kalınacak*” görüşleri, bu yapılanmanın düzen ve işçi sınıfı karşısındaki tutumunu ve konumunu hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak kadar açık biçimde ortaya koyuyor. Zaten 10 Aralık Hareketi adına yakın zaman önce yapılan solda birlik çağrısında CHP, DSP gibi en pespaye düzen partilerinin muhatap kabul edilmesi de aynı şeyi ispatlıyor.

Düzen siyasetinin kırık dökük CHP yerine yeni bir “sol” koltuk değneğine ihtiyacı var. Çelebi ve ekibi DİSK yönetimini tutmanın imkanlarını da kullanarak bu koltuk değneğini çatmaya, kendine de bu sayede düzen siyasetinde yer bulmaya çalışıyor. 2006'nın DİSK yönetimi açısından gösterdiklerinden birisi de budur. Anlaşılan bu hikaye 2007'de yeni ve daha ilginç bir hal alarak devam edecektir.

(Devam edecek...)

Unakıtanlar'dan işçi kıyımı

Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın çocukları daha önce burjuva medyada yaptıkları işlerle gündeme gelmişlerdi. Kurdukları fabrikalardan **FAB Gıda** yaklaşık 4-5 ay önce Samandra'ya taşındı. Bu süre içerisinde 100'ün üzerinde işçi insanlık dışı koşullarda ve gece saat 02.00'lere kadar zorunlu mesailerle çalıştırıldı. Bu yoğun sömürünün sonucu şirket 2006 sonunda 160.000 YTL olan sermayesini 1.500.000 YTL'ye yükseltti.

Tüm bunlara rağmen fabrikada 20 Ocak tarihinden itibaren “işlerin durgunluğu” ve “iflas tehlikesi” bahanesiyle işten atma saldırısı başlatıldı. 20 Ocak günü işçiler gruplar halinde idareye çağırılarak işten çıkartıldıkları söylendi. İşten çıkartılan ilk grubun haklarını savunmalarının ardından çileden çıkan şirket yetkilileri, önce işçileri odalara çekerek dövmeğe kalktılar, ardından da jandarmayı fabrikaya çağırdılar. Fabrikaya gelen jandarma ekipleri de işçilere saldırmaya hazırlanırken, yetkililer bu sefer fabrikanın Unakıtan'ın fabrikası olduğunu ve olay istemediklerini söylediler. Bunun üzerine o gün için diğer işçilerin işten atılması adımı geri çekildi.

Bir hafta sonra içeride kalan paralarını almak için çağrılan işçiler, 22 Ocak günü sabahı fabrikaya giderek alacaklarının ve fesih bildirimlerinin hemen verilmesini istediler. Bir grup işçinin de olaya tepki göstererek kendi isteği ile işten çıkmasının ardından paniğe kapılan fabrika yönetimi öğlen saatlerinde işten çıkarılan tüm işçilerin alacaklarını ödedi. Haklarını ararken hakaret ve saldırıya maruz kalan işçiler buna yoğun bir tepki gösterdiler. Fabrikadan gruplar halinde işten atmaların devam etmesi ve yaklaşık 45-50 işçinin işten çıkarılması bekleniyor.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Kenetlenmiş Rowenta işçisi kazanacak!

Sefaköy Çınar Yolu üzerinde kurulu, elektronik ev aletleri üretimi yapan Elektropak-Rowenta işçileri 1 Aralık günü BMİS 2 No'lu Şube'de örgütlendiler.

Elektropak, Cankurtaran Holdinge bağlı, kuruluşu eskiye dayanan bir işletme. Holdingin ESEM Elektronik başta olmak üzere çeşitli işkollarında 302'a yakın işletmesi bulunuyor. İşçilerin ifadesiyle “işletmelerdeki tüm işçiler örgütsüz” durumda. Dönem dönem ESEM Elektronik'te örgütlenme girişimleri, tensikatlarla boşa çıkartılmış ve dağıtılmış.

Rowenta işyeri, diğer işletmeler gibi Cankurtaran Holding için bir sömürü cenneti, işçiler için ise cehennem. 3 vardiyanın olduğu fabrikada çoğunluğu kadın 450'yi aşkın işçi çalışıyor. 3 aylık işçi ile 15 yıllık işçinin aldığı ücret aynı. Asgari ücretin dışında ek bir ücret yardımı yok. Üstelik aylıklar iki taksit halinde ödeniyor. Her yılbaşı zam beklentisine giren işçilere zam yerine kapının dışı gösteriyor. Sigorta dışında hiçbir sosyal hakkın olmadığı işyerinde, sağlıksız çalışma koşulları nedeniyle iş kazaları, kötü yemeklerden dolayı zehirlenmeler yaşanıyor.

İşçiler daha öncede düşük ücretlere ve ağır çalışma koşullarına karşı çeşitli tepkiler ortaya koydular. Son iki yıl üst üste örgütlenme girişiminde bulundular. Ama her defasında Türk Metal Sendikası'nın ihanetçi tutumuyla karşı

karşıya kaldılar. Öyle ki, geçen yıl henüz işçiler sendikadayken Türk Metal çetesi örgütlü işçilerin listesini patrona fakslayarak örgütlenme girişimini açığa çıkardı. İşçiler patronun tensikat saldırısıyla karşılaştılar. İşçiler iç birliğini yeterince sağlayamadıkları için işten atılmaları karşı anlamlı bir tepki de ortaya koyamadılar. Ama son iki olumsuz deneyim ışığında Türk Metal çetesinin ihanetçi rolünü yaşayarak öğrendiler.

Rowenta işçileri bu kez, geçmişin bu deneyimlerini de gözeterek, yeniden örgütlenme girişiminde bulundular. Enjeksiyon, kalıp üretim, montaj ve motor sarım bölümünden öncü, ilerici işçiler biraraya gelip alt komiteler oluşturdular. Yanışbaşlarında Oktaş Oluklu Mukavva işçilerinin sendikal örgütlenme deneyiminin başarıya ulaşmasının yarattığı moral-motivasyon da eklenince, gerisi işçilerin kararlılığının örgütlenmeye dönüşmesine kalmıştı. 350'yi aşkın işçi Birleşik Metal-İş'te örgütlenmiş durumda. Patron örgütlenmeden haberdar. Sendika yöneticisine “yetkiyi al gel” diyor. Bir yandan da örgütlenmeyi kırmak için saldırı anını bekliyor.

Deneyimli Rewenta işçileri “Artık yeter! Boğazımıza kadar geldi, kaybedecek bir şeyimiz yok!” diyorlar. Bu haykırış tüm işçilerin şiarı haline gelmiş durumda.

Küçükçekmece İşçi Platformu

İran emperyalist-siyonist saldırıya karşı hazırlanıyor!

Washington'dan yapılan, İran'ı tehdit içerikli açıklamaların üslubu sertleşirken, küstahlık dozu da giderek artıyor. İsrail ordusu kaynaklı haberlerde “İran’a karşı nükleer silahların da kullanılacağı bir saldırıya hazırlanıyoruz” tehditlerinin ardından, ABD’nin “İran’da belli bir hedefe yönelik değil komple bir savaş planlandığı” ilan edildi.

Bölgeyi yangın yerine çevirebilecek planları, 2005’e kadar Amerikan Dışişleri Bakanlığı’nın Ortadoğu departmanında baş istihbarat analisti olarak çalışan Wayne White açıkladı. “Düşünce kuruluşu” Ortadoğu Politika Konseyi’nde konuşan White, “Planların bazılarını gördüm. Dar alanda operasyonel bir saldırıdan bahsetmiyoruz. İran’a karşı tüm Ortadoğu’yu yıllarca istikrarsızlığa sürükleyecek bir savaştan söz ediyoruz” dedi.

Bu arada Tel Aviv’de toplanan ABD-İsrail saldırganlık ve savaş uzmanları formunun ana gündemi, “İran’ın nükleer programı” olarak açıklandı. Siyonist basında yer alan haberlere göre, forumda ele alınacak konular arasında “İran’ın nükleer programının bölgede yarattığı tehdit, Irak’taki askeri gelişmeler, terörle mücadele ve terörün uluslararası finansmanı” var. Gündemdeki diğer bir başlık ise, “İsrail’in diğer Ortadoğu ülkelerine karşı askeri niteliksel avantajının devam ettirilmesinin yolları”.

Forumun, “İsrail’in kaygılarının ABD’nin stratejik düşüncelerinde yer almasını sağlamak için önemli bir fırsat” olduğunu dile getiren ırkçı-siyonistler, bundan duydukları memnuniyeti gizlemediler. Hatırlatmak gerekir ki, ABD emperyalizmi, -tabii resmi rakamlara göre- halen İsrail’e yıllık 3 milyar dolar “karşılıksız yardım” sağlıyor.

Washington-Tel Aviv merkezli haydut güruhun attığı fütursuz adımlar, kısa süre öncesine kadar ABD’den saldırı beklemediklerini söyleyen İranlı yöneticileri harekete geçirdi. Olası ABD-İsrail saldırısını hesaba katarak hareket etmeye başlayan İran yönetimi, işe bütçe ile başladı. Yeni bütçe, harcamalarda yüzde 20’lik bir artış ile, fiyatlarının varıl başına 7-8 dolar düşebileceğini var sayarak, petrol gelirlerinin azalacağını öngörüyor.

Ahmedinecad “ne savaşı?” diye sorsa da, diğer İranlı yetkililer sorunu tüm yakıcılığıyla ortaya koyuyor. İran’daki en etkili kurumlardan biri olan Düzenin Yararını Belirleme Kurulu Genel Sekreterliği görevini sürdüren Devrim Muhafızları eski Komutanı Dr. Muhsin Rızai, ABD ile çatışmanın kaçınılmaz olduğunu vurguluyor. Dubai’de yayımlanan *El Beyan* adlı gazeteye demeç veren Rızai, “ABD Başkanı George Bush İran’a düşmanca bir strateji güdüyor.

Gelecek iki ayda bu stratejinin ne olduğunu dünyaya gösterecek” dedi. İran ile Amerika’nın karşı karşıya gelmesinin kaçınılmaz olduğunu dile getiren Rızai, “ABD İran’a düşman hareketleri destekleyecek, İran içinde operasyonlar düzenleyecek ve mezhep savaşının propagandasını yapacak” dedi.

ABD ile İran hesaplaşmasının siyasi, ekonomik, güvenlik alanlarında yaşandığını belirten Rızai, “*ABD, ambargoyu bir manivela olarak kullanıp bunun çerçevesini de genişleterek İran için ciddi ekonomik sorunlar yaratmaya ve bu yolla da toplumsal muhalefet oluşturmaya çalışmaktadır. Bunun ardından muhaliflerin kullanılacağı siyasi aşama başlatılacak, daha sonra da Halkın Mücahitleri ve diğer terörist gruplar aracılığıyla güvenlik sorunları yaratılacaktır. Bunlar aracılığıyla nükleer tesislere yönelik saldırılar düzenlenmesi de ihtimal dışı değildir*” dedi.

ABD-İsrail tehditleri üzerine açıklama yapan İranlı başmüzakereci Ali Laricani de, İran silahlı kuvvetlerinin ülkedeki nükleer tesislere yönelik her türlü tehdide karşı hazır olduğunu ifade etti.

İran yönetiminin hazırlıkları, ABD-İsrail saldırısının artık yakın tehlike olarak algılanmaya başladığını gösteriyor. Bu idurum bölge halkları ve ilerici-devrimci güçler için uyarıcı olmalı, hazırlıklar olası bir savaş hesabına katarak yapılmalıdır.

İşgalciler Sadr hareketine karşı saldırıya geçti

Halklara karşı yeni cepheler açmayı “Irak bataklığından çıkışın yolu” ilan eden Bush liderliğindeki savaş çetesinin ilk hedefi, Mukteda el Sadr önderliğindeki hareket oldu. Hareketin merkez üssü kabul edilen başkent Bağdat’ın Sadr semtini hedef alan geniş kapsamlı saldırıda 400 kişinin tutuklandığı bildirildi. Tutuklananlar arasında Sadr’ın beş yardımcısı ile basın sözcüsü de bulunuyor.

Saldırı, “başbakan” Nuri el Maliki’nin, “yeni güvenlik projemizde kanun dışı olan herkes, ayırım yapılmaksızın, devlet karşıtı kabul edilip haklarında tutuklama ve yakalatma uygulanacak” açıklamasının ardından geldi. Konuyla ilgili yapılan resmi açıklamada, saldırıyı düzenleyen Amerikan askerleri ile devşirme Irak özel kuvvetlerinin, “Mehdi Ordusu”na mensup milisleri tutukladığı iddia edildi.

ABD ordusu adına yapılan açıklamada da, başkentin doğusunda düzenlenen baskında, yasadışı bir silahlı örgütün liderinin tutuklandığı öne sürüldü. Oysa Mukteda el Sadr’ın ofisinden yapılan açıklamada, söz konusu kişinin, grubun medya ile ilişkiler sorumlusu Şeyh Abdülhadi el Darraji olduğu duyuruldu.

Saldırıya tepki gösteren Sadr hareketi, olayla ilgili açıklamasında, işgalcilerin “Mehdi Ordusu”nu tasfiye etmeye çalıştığı ancak bu emellerine ulaşamayacakları vurgulandı. Bağdat’ta tutuklanan Şeyh Abdülhadi Darraci’nin serbest bırakılması için gösteri çağrısında bulunan Sadr’ın Necef’teki yardımcılarından Abdülrezzak Nidavi ise, Amerika’nın ateşle oynadığını, bunun cezasız kalmayacağını ve sabırlarının tükenmekte olduğunu söyledi.

Bir süre önce “başbakan” Nuri el Maliki’ye verdiği desteği geri çeken parlamentodaki Sadr grubu da saldırıya tepki gösterdi. Grubun parlamento

temsilcilerinden Nasır el-Rebii, “bu saldırı Sadr hareketine yönelik bir provokasyondur. Ancak Sadr grubu bu provokasyona ABD’nin bizi çekmek istediği şekilde cevap verme; kaos yaratma niyetinde değildir” dedi. İşgal güçlerinin sürekli olarak Mehdi ordusuna darbeler indirmekte olduğunu ifade eden El Rebii. “Sadr grubu önceki sefer olduğu gibi hazırlıksız yakalanmak istemiyor” diyerek saldırıya karşı hazırlık yapıldığına işaret etti.

Gece baskınlarıyla saldırıyı başlatan işgalcilerin Bağdat’ı “kurtarılmış bölge” ilan etme planları yaptığı biliniyor. Bu ise, daha kapsamlı saldırılar anlamına geliyor. Ancak daha vahşi saldırıların işgalcilere zafer getirmesi beklenmiyor. Dahası, Sünni direnişçilerin yanı sıra Mehdi Ordusu’nun da işgal karşıtı direnişe aktif katılması durumunda, Irak bataklığı emperyalist ordular için daha da derinleşecektir.

Gözaltıların akıbeti öğrenilemeyecek!

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi 18 Ocak günü Galatasaray Postanesi önünde, “Gözaltı İzleme Birimi”nin artık gözaltındaki kişilerle ilgili bilgi vermemesi ile ilgili bir açıklama yaptı.

Şube Başkanı Hürriyet Şener’in yaptığı açıklamada, İstanbul Emniyeti’nden İHD’ye gönderilen resmi bir yazı ile, Terörle Mücadele Yasası’nda yapılan değişiklikler nedeni ile bundan sonra gözaltındaki kişiler ile ilgili bilgilerin verilmeyeceğinin resmen tebliğ edildiği söylendi.

“*İnsan hakları savunucuları olarak; geçmişte ve halen yaşanmakta olan ihlaller göz önüne alındığında, bu değişikliklerden kaynaklı uygulama ile terörle mücadele kapsamında gözaltına alınan kişilerin; kayıp edilme, işkence görme riskini artıracaktır endişesi içerisindeyiz*” diyen Hürriyet Şener, Terörle Mücadele Yasası gibi anti demokratik düzenlemelerin tamamen ortadan kaldırılmasını talep ettiklerini ifade etti.

Ardından okunan basın metni Galataray Postanesi’nden Başbakanlık’a faks çekildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Güney Irak'ta işgalcileri hedef alan saldırılar artıyor

Irak'ı işgal eden emperyalist ordular, bir-iki ay öncesine kadar Şii Arap nüfusun yoğun olduğu güney Irak'ta ciddi bir direnişle karşılaşmıyordu. Kimi zaman patlak veren isyanlar ise, bölgenin önde gelen din adamlarıyla aşiret liderlerinin müdahalesiyle yatıştırılabiliyordu. Ancak son iki-üç aylık bilançoya bakıldığında durumun değişmeye başladığı gözleniyor. Örneğin dört yıla yaklaşan vahşi işgal boyunca -resmi rakamlara göre- toplam 128 kayıp veren İngiliz ordusunun sadece son üç aydaki kaybı 24.

Yola yerleştirilen bombalarla işgal güçlerini hedef almak, İngiliz askeri üssüne saldırı düzenlemek gibi eylemlerde gözle görülür artış var. Geçen hafta Kerbela'da düzenlenen saldırıda 5 Amerikan askeri öldürüldü, 3'ü yaralandı. Bir diğer güney kenti olan Basra'da yola yerleştirilen bomba, bir İngiliz askerinin ölmesine, 5'inin yaralanmasına yol açtı. Öncesinde yine Basra'da bir İngiliz üssüne düzenlenen roket saldırısında 6 asker yaralanmıştı.

İşgalcileri hedef alan saldırılarda gözlenen artış bir tesadüf olmayıp, giderek güçlenen direnme eğilimiyle bağlantılıdır. Direnme

eğiliminin güçlenmesiyle ilgili Arap gazetecilere bilgi veren Iraklı eski bir subay, "Bu, bir intikam değil. İnsanlar, ABD liderliğindeki işgalin vaatlerinin yalan olduğunu anladı ve ülkelerini kurtarmak için işe koyuldu" ifadelerini kullandı.

Bu arada Güney Irak'taki direnişin bölgedeki bazı şeyh ve din adamlarının etkisiyle zayıf kaldığını belirten Iraklı siyasi uzman W. El Tamimi de, "Ancak son dönemde özellikle aşiretler içerisindeki genç kuşakların, işgal güçlerine karşı saldırılar düzenlenmesi konusunda bastırmalarıyla direniş yükselişe geçti. Bölgedeki hem Sünni hem de Şii aşiretler, genç kuşakların direnişe katılım konusundaki yoğun baskısı altında" bilgisini verdi.

Güney Irak'taki direnişin güçlenme eğilimini sürdürmesi, sömürgecilik tarihiyle övünen İngiliz emperyalizmini, oluşacak kamuoyunun da baskısıyla askerlerini geri çekmeye zorlayabilir. Fakat daha önemlisi, Güney Irak'ın direniş alanına çevrilmesi, zaten bataklık içinde çırpınan işgal ordularının Irak'ta boğulmasının yolunu açabilecektir.

Vista'ya hazır mısınız!!!

Gelişiminin belli bir evresinden itibaren üretici güçlerin önünde bir engel haline gelen kapitalist sistemin aynı oyunu oynanıyor yine. Tüketim kültürünün altın kurallarından birisi işliyor. Microsoft piyasaya yeni işletim sistemini sunuyor. Reklamları uzunca bir süredir yapılıyor. Albenili logosu, sağda solda dolaşan kaçak sürümleri ile çoktan ilgi alanımıza girdi Vista. Vista 30 Ocak'ta pazara çıkıyor. Belki yine birileri tekno marketlerin önünde bir gece öncesinden sıra olacak Vista'yı almak için. Belki bir

kismımız yine tezgah altı sürümlerle elde edecek bu son işletim sistemini.

Ama unutulun bir noktayı uzmanlar hatırlatıyor: Şu anda kullanılmakta olan bilgisayarların yüzde 50'si Vista'yı çalıştırmak için gerekli asgari sistem özelliklerine sahip değil ve bu durum şirketlerde kullanılan bilgisayarlarda yüzde 90'a kadar çıkabilir. Er ya da geç Vista'yı kullanmak isteyenlerin yeni işletim sisteminin piyasaya çıkışıyla karşı karşıya kalacağı en büyük sorun; yeni bir PC mi satın almak mı yoksa var olan bilgisayarın sürümünü Vista'ya uygun şekilde yükseltmek mi olacağına karar vermeleri.

Yaklaşık bir senedir piyasada farklı sürümleri dolaşan program, evimizdeki bilgisayarı tam manasıyla çöpe yolluyor. İşte tekellerin kâr döngülerini hızlandırabilmek için kitleleri kendilerine bağladıkları çirkin yöntemler. İşte tüketim kültürünün paraya para kazandıran açık işleyişi. İşte kapitalizm koşullarında teknolojik gelişmenin daha fazla kar, daha fazla sömürü, daha fazla yıkım anlamına gelmesi...

İnsanlık aldığı her nefesten bastığı her klavye tuşuna kadar, uyanmak istediği her sağlıklı mutlu sabahdan sağlıklı çevre koşullarına kadar sosyalizme muhtaçtır. Doğanın ve insanlığın kaynaklarının verimlice, insanlığın çıkarları için kullanılacağı bir dünya için sosyalizm!

Paris'de "Birleşik devrimci mücadele" paneli

Bir süredir yurtdışında gerçekleştirilen "Emperyalist saldırganlık, devlet terörü ve birleşik devrimci mücadele" konulu panellerden biri de 21 Ocak tarihinde Fransa'nın Paris kentinde gerçekleşti.

Kızıl Bayrak, İşçi-Köylü, Atılım ve Devrimci Demokrasi'nin organize ettiği, Odak'ın desteklediği panele yaklaşık 100 kişi katıldı.

Panel 19 Ocak günü sermayenin faşist devletinin alçakça katlettiği, rejim muhalifi, ilerici Ermeni aydını Hrant Dink ve onun şahsında tüm devrim ve sosyalizm şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başladı. Ardından dergi ve gazete temsilcileri konuya ilişkin görüşlerini açıkladılar.

Tüm panelistler, öncelikle saldırılara karşı birleşik devrimci bir karşı koyuşun yalnızca acil bir ihtiyaç değil, aynı zamanda bir zorunluluk olduğunu belirttiler. En önemlisi de, onbinlerin sokağa döküldüğü Hrant Dink olayının da bir kez daha kanıtlandığı gibi, böylesi bir mücadelenin muhataplarının devrimci güçler olduğu, bu nedenle de söz konusu birliğin devrimci ilke ve esaslardan hareket eden ve devrimci hedefleri olan bir birlik olması gerektiğinin altı çizildi. Bu yönlü bir birleşik mücadelenin bizzat yaşamın içinde örüldüğüne dikkat çekildi. Bunun önemli bir gelişme olduğu ve tüm devrimci parti ve örgütlere düşen en önemli görevin bu gelişmeyi kalıcı hale getirmek olduğu vurgulandı.

Panel verilen kısa aradan sonra, Odak ve Köz dergisi temsilcilerinin ve panele katılanların kişisel görüşlerini açıklamaları ve panelistlere çeşitli sorular sormalarıyla devam etti. Dergi ve gazete temsilcilerinin konuya ilişkin son sözlerini söylemeleri ve dinleyicilerin sorularını cevaplandırmalarının ardından sona erdi.

Dikkate değer olan, tüm katılımcıların tartışmaya duydukları gözle görülür ilgidir. Daha da önemlisi, daha iyi organize edilip daha hedefli bir hazırlık gerçekleştirildiği koşullarda, bu tür tartışma platformlarının çok daha verimli olacağı ve devrimci çevrelerin taraftarlarını daha olumlu biçimde etkileyeceği açığa çıkmıştır.

Kızıl Bayrak/Paris

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu 8 Mart'a doğru adımlarını hızlandırıyor...**“Yaşamın olduğu yerde savaşacağız!”**

İstanbul İşçi Kurultayı'ndan sonra önüne hedef olarak 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü alan ve bunun üzerinden 3 aylık bir etkinlik-eğitim programı hazırlayan Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu çalışmalarını sürdürüyor.

Kurultay sonrası ilk toplantısında yürüttüğü çalışmaları ve sorunlarını değerlendiren komisyonumuz hızla bu doğrultuda adımlar atmaya karar verdi. İşçi ve emekçi kadınlara ulaşmanın, emekçi kadınların toplumsal duyarlılıklarını artırmanın yol ve yöntemleri üzerine bir tartışma yürüttü. Bir cendere içerisinde sıkışıp kalan emekçi kadınların evde, sokakta, işyerinde yaşadığı sorunları ortaya koymanın, onlarla birlikte dillendirmenin, bunun araçlarını üretmenin imkanlarını aradı. Diğer yandan, bu süre zarfında 8 Mart Emekçi Kadınları Günü'nü tarihsel ve sınıfsal özüne uygun emekçi kadınlara nasıl daha iyi anlatabiliriz, çalışma ve etkinliklerimize bölgemizdeki kadınları nasıl katabiliriz sorularının yanıtını aradı. Bu tartışmalarla birlikte 3 aylık bir program ortaya çıkardı.

İlk olarak, işçi kadınlara ve ev kadınlarına ulaşmanın bir aracı olan bir anket hazırladık. Bu anket ile emekçi kadınların yaşam koşullarından ekonomik durumlarına, öğrenim durumlarından ilgi alanlarına ve aile yaşantılarına kadar birçok bilgi edinmenin imkanına da ulaşmış olduk. Sefaköy'de anket çalışmasına başladık. Temel sorunların düşük ücretler, işsizlik ve sağlık olduğunu gördük. Diğer yandan kadınlarımızın, burjuva ideolojinin uyuşturma ve

unutturma politikası olan televizyon aracılığı ile yarattığı kültürel bombardımanın etkisi altında olduğunu gördük.

8 Mart Emekçi Kadınlar Günü vesilesi ile Ocak ayı sonunda bir panel hazırlama kararı aldık. 28 Ocak Pazar günü “Evde, sokakta, işyerinde, savaşta, dünyada ve mücadelede kadın” temalı panelimizi gerçekleştireceğiz. Şair, tiyatro yönetmeni ve yazar dostlarımızın katılacağı panel için son hazırlıklarımız sürüyor.

Ayrıca 4 Şubat günü ABD tarihindeki önemli olaylardan birini, Amerikalı kadınların oy hakkı için verdikleri mücadeleyi konu alan, bu mücadeleyi başlatan öncü kadınlardan **Alice Paul Lucy Burns**'ün hayatını anlatan “**Demir Çeneli Melekler**” adlı filmin gösterimini gerçekleştireceğiz.

Bu süre zarfında anket çalışmamızı sürdürerek, etkinliklerimizin duyurusunu yapacağız,

Şubat ayının ikinci haftası ise “Kadın sorunu” başlıklı bir eğitim seminerinin sunumunu

gerçekleştirmeyi kararlaştırdık. Kadın sorununa bakışımızı, kadının mücadeledeki yeri ve önemini anlatan bir seminerin bu süreçte oldukça önemli olduğunu söyleyebiliriz.

25 Şubat günü Sefaköy'de gerçekleştirmek üzere plandığımız 8 Mart etkinliğimizi de emekçi kadın komisyonumuzun çalışmalarından oluşan koro, tiyatro ve şiir dinletileri ile birlikte hayata geçireceğiz. Etkinliğimiz ile birlikte bölgemizdeki emekçi kadınları 8 Mart mitingine, mücadelede saf tutmaya çağıracağız.

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu olarak geçtiğimiz hafta yaptığımız son toplantıda, hem 8 Mart çalışmalarını denetlemek hem de sorumluluklarımızı bir kez daha hatırlamak üzere biraraya geldik.

İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştireceğimiz panel için resim sergisi hazırlamayı önümüze koyduk ve son hazırlıklarını planladık. Tiyatro ve koro çalışmalarını ile şiir dinletisini değerlendirerek, 8 Mart şenliğimizin programını çıkardık.

Tartışmalarımızın bir diğer başlığı, bu yoğun süre içerisinde herkesin üzerine düşen görevleri aksatmadan yapması, çalışmalara katılarak güç vermesi, etkinlikleri beslemesi kararı oldu. Bugüne kadar yürütülen çalışmaların bölgemiz açısından önemini değerlendirerek, bundan sonra daha verimli, daha profesyonel ve daha nitelikli çalışma yürütme iddiası ve daha çok sayıda emekçi kadınları saflarımıza kazanma hedefi ile hareket etmeyi önümüze koyduk.

Emekçi kadınlar mücadeleye kazanmanın taşıdığı büyük önem tartışmasıdır. Bu bilinçle hareket eden komisyonumuz, çifte sömürüye maruz bırakılan işçi kadınları, geleceği güvencesiz bırakılan ev kadınlarını, eğitim hakkı elinden alınarak çocuk yaşta çalıştırılmaya mahkum bırakılan genç kızları sömürsüz ve sınıfsız dünyayı yaratma mücadelesine kazanmaya dönük çalışmalarını sistemli bir biçimde sürdürecektir, “Yaşamın olduğu yerde savaşmaya!” devam edecektir.

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu

Uludağ Üniversitesi'nde soruşturma terörü!

Dönem başında gerçekleştirilen toplu taşıma zammı protestoları Uludağ Üniversitesi yönetimi tarafından soruşturma terörü ile karşılandı.

Rektörlük tarafından 19 kişiye açılan toplam 22 soruşturma için öne sürülen gerekçeler şöyle: Ekim ayında “Büyükşehir Belediyesi binası önünde kanunsuz yürüyüş yapmak”, Kasım ayında “Büyükşehir Belediyesi üstünde basın açıklaması yaptıktan sonra belediyeye doğru kanunsuz yürüyüş yapmak ve eyleme müdahale eden kolluk kuvvetlerine karşı görevli memura direnme eylemi gerçekleştirmek.”

İki farklı eylemden, aynı dönemde ve rastgele soruşturma açılması saldırının gerçek amacını gösteriyor.

Yönetim okulda artan hareketliliğin önünü kesmek istiyor. Bunun için soruşturmalara başvurmakla yetinmiyor. Okul yönetimi bazı arkadaşlarımızın ailelerine mektup gönderdi. Mektupta şu ifadeler yer alıyor; “bazı anarşi ve terör odaklarının” üniversite içerisinde taban yakalamaya çalıştıkları, ilgili öğrencinin de bu türden siyasi amaçlı eylemlere katıldığı... Bazı arkadaşlarımıza ise yine ulaşım zammı protestoları nedeniyle dava açılmış durumda.

Tüm bunlar bilinçli olarak dönem sonuna denk getirilmiş, soruşturmaların savunma tarihi de tatilin tam ortasına konulmuş. Ancak bu saldırılara gerekli yanıt verilecektir.

Ekim Gençliği/Bursa

Yozlaşmaya karşı halk toplantısı

Gülsuyu-Gülensu Yozlaşmaya Karşı Halk İnisiyatifi, 21 Ocak Cumartesi günü Gülensu Çamlık Kırathanesi'nde düzenlediği halk toplantısıyla kuruluşunu ilan etti.

Mahallede bulunan dernekler, siyasi partiler ve devrimci kurumların oluşturduğu Gülsuyu-Gülensu Yozlaşmaya Karşı Halk İnisiyatifi adına yapılan toplantıda, diğer emekçi semtlerinde olduğu gibi Gülsuyu'nda da birçok olumsuz gelişmenin yaşandığı ifade edildi. Mafya, çeteleşme ve uyuşturucunun, işsizlik ve yoksulluğa bağlı olarak arttığı vurgulandı. Bu oluşuma tüm halkın güç vermesi istendi. Toplantıya katılan birçok emekçi mahalledeki sorunlara karşı çözüm bulunması gerektiğini ile getirdi.

Oluşum önümüzdeki dönemde ev ve kahve toplantıları, doktorların ve konusunda uzman bilim adamlarının katılacağı etkinlikler gerçekleştireceğini duyurdu. Tüm halkı Gülsuyu-Gülensu Yozlaşmaya Karşı Halk İnisiyatifi'ne katılmaya ve güç vermeye çağırırdı. Toplantıya 80'i aşkın emekçi katıldı.

BDSP/Gülsuyu

Bir emperyalist yeniden yapılandırma projesi: Geniş Ortadoğu İnisiyatifi-2

“Yeni NATO”

A. H. Yalaz

II

Birinci bölümde “Geniş Ortadoğu İnisiyatifi”nin (GOİ) teori ve pratiğini, bu inisiyatife Arap dünyasından ve emperyalist cepheden gösterilen tepkileri ele aldım. Bu bölümde, ABD’nin dünyayı tek başına yönetme politik stratejisini gerçekleştirmeyi amaçlayan küresel yeniden yapılandırmanın (16) ilk aşamasını oluşturan ve geniş bir politik coğrafyanın yeniden yapılandırılmasını gerçekleştirmeyi amaçlayan bu emperyalist projede “Yeni NATO”ya ve Türkiye’ye verilmek istenen rolleri ele alacak ve bazı sonuçlar çıkaracağım (*İkinci bölümün bu son alt bölümüne gelecek sayımızda yer vereceğiz-KB*).

NATO, artık eski NATO, “Soğuk Savaş” döneminin NATO’su değil. Devlet kapitalizminin niteliğini belirlediği Sovyet bloğunun çöküşünden ve Varşova Pak’tının dağıtılışından bu yana uluslararası arenada ve bu arada NATO’da çok şey değişti. NATO, emperyalist saldırgan bir askeri-politik güç olma niteliğinin zayıflaması bir yana, daha da saldırgan ve dünya işçileri, ezilen halkları ve komünist ve demokrat-devrimci politik güçler için daha da tehlikeli bir düşman durumuna geldi. Artık “sınır tanımayan” bir NATO var bütün ülkelerin işçileri, ezilen halkları ve komünistlerinin karşısında.

Yalnızca askeri bir örgüt değil, üye devletler arasında ekonomik, politik ve askeri ilişkileri güçlendiren bir araç da olagelen NATO, resmi belgelerinde de, artık sadece üye devletleri korumakla sınırlanmıyor kendini, yeni görevler üstleniyor. Varlığını sürdürebilmesi için, NATO’ya, üye devletlerin halklarının gözünde ve genel olarak dünya politika sahnesinde “kabul edilebilir” ve oynanabilir yeni roller aranıyor. NATO, yeni görevler üstlenmek ve yeniden yapılandırılmak zorundaydı. Aksi durumda askeri örgüt olarak gereksiz duruma gelir, politik tartışma ve düşün üretme platformuna dönüşürdü.

NATO’ya verilen yeni görevler şu başlıklar altında toplanabilir: önleyici diplomasi, kriz yönetimi, barışı koruma, kolektif güvenlik. Önderleri ve savunucuları açısından NATO’nun vurgulanması gereken yeni somut görevleri uluslararası terörizme karşı savaşım, kitle imha silahlarının ve bunları fırlatma araçlarının yayılmasının önlenmesi, insan hakları ihlallerine karşı savaşım, barışı koruma gibi görevlerdir. Artık “coğrafi sınırlar” aşılmıştır. Artık “düşman” çeşitlenmiştir ve dünyanın her yanında; ama özellikle enerji kaynaklarının bulunduğu bölgelerde (!), her an onunla karşılaşmak ve savaşmak zorunda kalmak olasıdır. Dolayısıyla her an hazır ve uyanık olmak ve hızlı müdahale güçlerini teyakkuzda tutmak zorunludur!

Yeniden yapılandırılan NATO’da silahlı kuvvetler, savunma ve caydırıcılık işlevlerini görecektir istikrar güçleri ve karşılık verme ve müdahale etme işlevlerini görecektir acil müdahale güçleri olarak iki kategoriye ayrılmaktadır. NATO komuta yapısında da önemli değişiklikler yapılmaktadır. İlk değişiklik, “caydırıcılığı yöneten hantal, kalabalık ve bürokratik komuta yapısından, hızlı ve esnek hareketleri yönetecek komuta yapısına geçilme”sidir. Gerekli olmadığı düşünülen “birlikler ve üsler kapatılmakta, komuta kademeleri ve mevcut komutanlıkların sayısı azaltılmaktadır. İkinci değişiklik, birliklerdeki hava, kara ve deniz komuta ayrımının kaldırılması ve “yaklaşık 9-10 bin kişiden oluşacak acil müdahale

NATO, artık eski NATO, “Soğuk Savaş” döneminin NATO’su değil. Devlet kapitalizminin niteliğini belirlediği Sovyet bloğunun çöküşünden ve Varşova Pak’tının dağıtılışından bu yana uluslararası arenada ve bu arada NATO’da çok şey değişti. NATO, emperyalist saldırgan bir askeri-politik güç olma niteliğinin zayıflaması bir yana, daha da saldırgan ve dünya işçileri, ezilen halkları ve komünist ve demokrat-devrimci politik güçler için daha da tehlikeli bir düşman durumuna geldi. Artık “sınır tanımayan” bir NATO var bütün ülkelerin işçileri, ezilen halkları ve komünistlerinin karşısında.

güçlerinin kara, hava, deniz birliklerini aynı anda barındırması ve bunların tek bir komutaya bağlı kılınmasıdır.” Üçüncü değişiklik, “kuvvetlerin ve komuta merkezlerinin giderek Doğu’ya kaymasıdır. Özellikle Orta Avrupa merkezli kuvvetler ve komutanlıklar giderek Doğu Avrupa’ya, Balkanlar’a ve Türkiye’ye doğru kaymaktadır.” (Stratejik Araştırmalar Enstitüsü, *NATO’nun Tarihi İstanbul Zirvesi ve Muhtemel Sonuçları*, 2004, www.turksae.com)

NATO’nun ilgi ve etki alanı daha doğuya kayarken NATO’nun askeri caydırıcılık rolünde ve hareketlerinde da buna koşut değişiklikler olmaktadır. Yukarıda işaret edilen üçüncü değişiklik, konumuz bakımından özellikle önemlidir. Aşağıda GOİ’de Türkiye’ye biçilen ve Türkiye Cumhuriyeti’nin (TC) oynamaya hazır olduğu rol ele alınırken göreceğiz ki, bu değişiklik Türkiye’yi bir ön-cephe ülkesi durumuna dönüştürmektedir..

ABD Dışişleri Bakanlığı’nın siyasi işlerden sorumlu müsteşarı olan Marc Grossman, “Yeni Yetenekler, Yeni Üyeler, Yeni İlişkiler” başlığını taşıyan ve Prag Zirvesi öncesinde ABD’nin NATO ile

ilgili görüşlerini ortaya koyduğu yazısında, 1999 Stratejik Kavramı’nın tanımladığı tehditlere değindikten sonra şöyle devam eder:

“ (...) Ancak daha yapılacak çok işimiz var. 11 Eylül olayları Müttefiklerimize ve İttifakımıza yönelik tehditlerin her an ve her yönden gelebileceğini göstermiştir. NATO’nun çeşitli askeri durumlarda uzun süreli operasyonları yürütebilecek dengeli, esnek, iyi teçhiz edilmiş kuvvetleri çok kısa süre içinde konuşlandırma yeteneğine bugün her zamankinden daha çok ihtiyacı vardır.

“Amerika Birleşik Devletleri’nin yanında etkin biçimde savaşabilmeleri için Avrupa kuvvetlerinin stratejik taşıma, modern hassas vuruş yeteneği ve muharebe hizmet desteği gibi yeteneklere ihtiyacı vardır (...)” (NATO Review, www.nat.int)

NATO’nun kuruluşunu “gerektiren” gerekçeler ortadan kalkmış olmasına rağmen NATO kendini dağıtmak yerine yeni “tehditler” ve düşmanlar üretmek varlığını sürdürmeye çalışıyor. “Soğuk Savaş” döneminin “düşman”ı belliydi. Bu dönem, dünya egemenliği için iki büyük emperyalist blok arasındaki emperyalist rekabet tarafından ayırt

ediliyordu. Bu tarihsel koşullarda, üye devletleri rakip bloktan gelecek askeri saldırılara karşı savunma NATO politikalarının odak noktası oldu. 1989'dan ve özellikle Sovyetler Birliği'nin 1991'de dağılışından sonra yalnızca uluslararası ilişkiler de değil, kavramlarda da büyük değişiklikler görüldü. Artık “düşman” değişmiş, buna koşut olarak da stratejik kavramlar. Düşman artık ideoloji olarak “komünizm” ve devlet olarak “komünist” “Sovyetler Birliği” değildi. Uluslararası terörizm, uluslararası terörizmi besleyen ve destekleyen devletler, köktenci politik İslam, kitle imha silahları ve hatta her türlü uluslararası belirsizlik. “Düşman” kavramı değişmiş ve genişlemişti, NATO'nun stratejik kavramı da değişmeliydi ve değişti de.

1949-1950'de geliştirilen NATO'nun ilk stratejisi (17) bölgesel savunma için geniş-ölçekli operasyonlar stratejisiydi. 1950'li yılların ortalarında “kitlesele karşılık” stratejisi geliştirildi. Bu kavram caydırıcılığa vurgu yapıyordu. 1967 yılında bu stratejinin yerini alan “esnek karşılık” stratejisi, karşı tarafın herhangi bir saldırının kabul edilemez riskler taşıdığını idrak etmesini sağlamak için oluşturulmuştu.

1991 yılının Kasım ayında Roma'da yapılan NATO toplantısında yeni uluslararası duruma uygun düşen yeni bir “Stratejik Kavram” kabul edildi. Yeni “güvenlik” sorunlarıyla başa çıkabilmesi için NATO'nun esneklik ve hareket yeteneği gibi konularda revizyondan geçmesi gerekiyordu. NATO, tarihinde ilk kez, stratejik kavramını kamuya açık tartışmaya sundu. 1991 Stratejik Kavramı'nda

NATO'nun temel amacının üye devletlerin güvenliğini sağlamak olduğu vurgulanırken, güvenlik kavramı bütün Avrupa'yı kapsayacak biçimde genişletildi. 1991 Stratejik Kavramı eski düşman güçlerle çatışma yerine işbirliğine vurgu yaptı.

1999 Stratejik Kavramı, NATO devletlerine göre, 1991 Stratejik Kavramının 21.yüzyılın gereklerine yanıt verecek biçimde düzenlenmesiydi. (18)

Yeni Stratejik Kavram, Avrupa'da genel bir savaş tehdidinin ortadan kalktığı yönündeki 1991 Stratejik Kavramı'nda ulaşılan sonucu doğrulamakla birlikte, NATO üyelerinin ve Avrupa-Atlantik bölgesindeki diğer devletlerin etnik çatışma, insan hakları ihlalleri, politik istikrarsızlık, ekonomik kırılganlık, terörizm, kitle imha silahları gibi diğer risk ve belirsizliklerle karşı karşıya olduklarını vurguluyordu. NATO'nun 1991 stratejisinin ayırt edici özelliği, onun güvenlik sorununa, tamamlayıcı politik ve askeri araçları içeren ve ittifakın amaçlarını benimseyen diğer devletlerle işbirliğini de vurgulayan yaklaşımıydı. Bu kapsamlı yaklaşım 1999 Stratejik Kavramı'nın merkezi bir özelliği olarak kalır ve aşağıdaki temel unsurları içerir:

1. Transatlantik bağlantının korunması. Yeni Stratejik Kavram, Avrupa ve Kuzey Amerika'nın güvenliğinin ayrılmaz olduğunu ve bundan dolayı da Avrupa ve Kuzey Amerika arasında güçlü ve dinamik bir ortaklığın önemli olduğunu vurgular.
2. Etkili askeri yeteneklerin sürdürülmesi. Bu strateji, caydırıcılık ve kolektif savunmadan kriz durumlarında girilecek operasyonlara kadar uzanan

önceden görülebilir koşullar altında etkili olabilecek askeri yeteneklere sahip olunmasını gerektirmektedir.

3. Avrupa Güvenlik ve Savunma Kimliğinin NATO içinde geliştirilmesi. Bu Stratejik Kavrama göre, Avrupa Güvenlik ve Savunma Kimliğinin geliştirilmesi süreci NATO, Batı Avrupa Birliği (BAB) ve, eğer uygun düşerse, Avrupa Birliği (AB) arasında yakın işbirliğini gerektirir. 1999 Stratejik Kavramı, diğer şeylerin yanı sıra, bu sürecin, NATO'nun askeri olarak katılmadığı durumlarda, Avrupa önderliğindeki askeri operasyonlarda ittifakın kaynak ve güçlerinin kullanıma verilmesini olanaklı kılacağını da ileri sürer. (NATO Handbook [NATO Elkitabı]: İttifakın Stratejik Kavramı, www.nato.int).

1999 Stratejik Kavramı, Rusya ve Çin gibi büyük kapitalist-emperyalist devletlerle dünya egemenliği için savaşımın yanı sıra, bağlaşıp emperyalist devletler arasındaki çelişki ve anlaşmazlıkları denetim altında tutma unsurlarını da içeriyor.

(Devam edecek...)

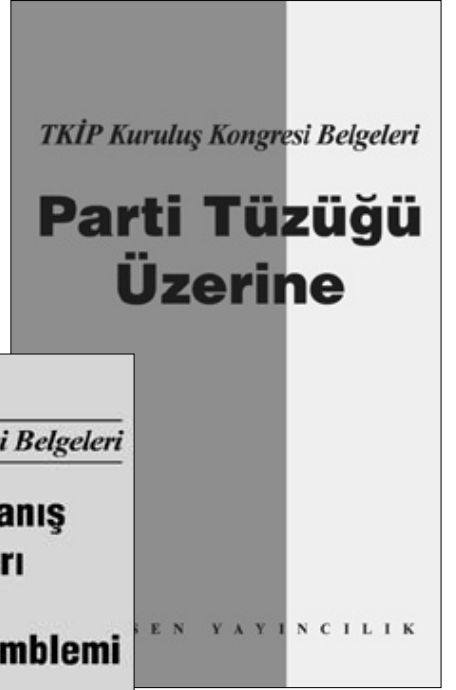
Notlar:

(16) Alışlagelmişin tersine “yapılanma” yerine “yapılandırma” kavramını kullanıyorum; çünkü, söz konusu olan bilinçli-planlı olarak başlatılan ve yaşanan bir süreçtir.

(17) “The Strategic Concept for the Defence of the North Atlantic Area” (“Kuzey Atlantik Bölgesinin Savunması İçin Stratejik Kavram”).

(18) Bu arada Macaristan, Polonya ve Çek Cumhuriyeti'nin de üye olmalarıyla NATO genişlemişti.

Kitaplarımız...

EKSEN YAYINCILIK

Mollaşeref Mh. Millet Cd. 52/10 Fatih/İSTANBUL
Tel: (0 212) 621 74 52

2007'ye girerken/3

III.

Türkiye ve Kürdistan 2006 yılı içinde önemli gelişmelere sahne oldu; öyle ki bu gelişmeler, 2007 ve sonrasını da etkileme potansiyeline ve eğilimlerine de sahiptir. Bu nedenle üzerinde özet olarak durmakta yarar var.

2006 yılı içinde Türkiye, hem bölgesel ve uluslararası gelişmelerden etkilendi, hem de kendi içinde önemli iç gerilimlere ve egemenler cephesinde iktidar çekişmelerine konu oldu. Önce uluslararası gelişmeler ve ilişkiler alanına kısa bir göz atalım:

Bir kez AKP hükümetinin çok önem verdiği AB ile ilişkiler, geline nokta da çıkmaza girdi. Gerçi resmi düzeyde “Müzakereler” “8 Başlık” dışında sürüyor olsa da paylaşılan ortak kanı, “AB treninin kazaya uğradığı” yönündedir. Hükümet de eskisi gibi bu konuda istekli değildir, bunu Erdoğan, “Irak, AB’den daha öncelikli konu haline gelişmiştir” sözleriyle ortaya koymuştur. AB ülkeleri ise bu konuda parçalı bir görünüm sergilemekte, Türkiye üzerinde yapılan hesaplar birbiriyle çelişmekte, oyalama ve zamanla bu ilişkiyi özel bir statüye bağlama eğilimi ağırlık kazanmaktadır.

Bu konuda tespit edilmesi gereken diğer bir nokta da iç politikada AB konusunun bir önceki yıla, yıllara göre daha alt düzeylere gerilemiş olmasıdır. AB karşısında tutum, önemli bir ayrım noktasıydı ve bu iç politika ve gerilimde kullanılan önemli bir “cephleşme” noktasıydı.

Ama AKP hükümeti AB konusunda eski hızını kesti, Genelkurmay ise günlük politika ve iktidar ilişkilerinde daha belirleyici bir noktaya geldi. Unutmamak gerekir ki, dış bağımlılık ilişkileri iç politika ve iktidar ilişkilerinde gözetlenen, kullanan ve önem atfedilen bir konu olmuştur. AB ve ABD ile ilişkilerde iktidar odakları ve iktidar hesabı yapanlar her zaman destek arayışına girmiş, bu konuda uşaklıkta nefes kesen bir yarışa girmişlerdir. Hükümete gelir gelmez AB konusuna öncelik veren AKP, bunu bir yönüyle “dış destek” etkeni olarak algılamış ve değerlendirmiştir.

ABD ile ilişkilerde 1 Mart tezkeresiyle başlayan, Irak işgali ile süren ve Çuval Vakası ile derinleşen gerilimi aşmada Hükümet ve Genelkurmay bir yarış içine girdiler. En azından görüntü düzeyinde ilişkilerde belli bir “iyileşme” gözlemlendi. Ama Güney Kürdistan, Irak, İran ve Suriye konularında politika farklılıkları devam ediyor. Bu farklılık, esas olarak Kürt sorunu konusundaki “duyarlılığından” kaynaklanmaktadır. Parçalanmış Irak, Güney’de kurulan Kürdistan, Kerkük üzerinde kurulmuş Kürt egemenliği, TC’nin korkulu rüyalarıdır. Kürdistan konusunda ABD’yi kendi tezlerine yakın tutma, bu bağlamda ellerindeki bütün kozları kullanma, en tipik bağımlılık örnekleriyle en “kabadayı” şantaj yöntemlerini iç içe kullanma çabası içindedirler. Bu bağlamda ABD emperyalizminin saplandığı Irak batağının kendisinin hareket zeminini genişlettiğini düşünmektedir. Gücünün ve sınırlarının, aynı zamanda olanaklarının ve kozlarının da farkındadır. Bunları en etkin ve sonuç alıcı tarzda kullanmanın hesabı, tartışması ve mücadelesi içindedir. 80. kuruluş yıldönümü vesilesiyle MİT Müsteşarı’nın yaptığı açıklama bu eğilimi çok net olarak ortaya koymaktadır. Etkin ve atak, “bekle-gör” politikalarıyla zaman öldürmeyen, kendini global gelişmemelere göre yeniden yapılandıran ve politik olarak yenileyen, ekonomisi, diplomasisi ve askeri gücüyle, etkili istihbarat örgütüyle bir bölge devleti

Özel savaş aygıtının iktidar üzerindeki hesapları ve sonuçlarından en çok Kürt halkı ve emekçilerin, devrimci sosyalist ve demokratların etkileneceği çok açıktır. Terör yasası ve diğer uygulamalar bunun açık kanıtıdır. Dolayısıyla 2007 çok daha zorlu geçmeye adaydır. Bu, devrimciler açısından önemli bir değerlendirme konusu yapılmalıdır! Cumhurbaşkanlığı ve genel seçimler öncesinde var olan baskı ortamının daha da yoğunlaşacağı kesin gibidir.

olması gerektiğini belirten MİT şefi, bunların yapılmaması durumunda ayakta kalmanın bile zorlaşacağını anlatmaktadır. TC için bölge çapında emperyal bir devlet olma arzusu ile Kürt sorunu karşısındaki katı inkârcı tutumu arasındaki çelişki, ciddi bir handicap oluşturmaktadır. Bu arzu, aslında daha radikal yeniden yapılandırmaları gerektirmektedir, ama bu ise egemenler cephesinde sonun başlangıcı, Osmanlı İmparatorluğu’nun kaderinin tekrarlanması kâbusu olarak görülmektedir. Kürt sorununda en sıradan bir “açılım” ile toptan çöküş arasında kurulan bu doğrudan ilişki, aynı zamanda stratejide darlaşmayı getirmektedir. Bu, Güney’e yaklaşımda, Kuzey’de izlenen katı inkâr ve imha sisteminde çok çarpıcı olarak kendisini yansıtmaktadır. ABD’nin Ortadoğu ve Irak politikaları ile arasında beliren ve giderilmesi hemen hemen çok güç olan çatlakların nedeni budur! Bu, aynı zamanda TC’nin en büyük zaaflarından biridir. Büyük bir olasılıkla bu açmaz onun başını bundan böyle de ağrıttacaktır.

Kısacası dinamik veya saldırgan emperyal politika ile Kürt sorunu karşısındaki donmuşluk, yani geleneksel çizgideki eğilmez bükülmez ısrar, stratejik çıkmaza da işaret etmektedir. Bu büyük paradoks, aynı zamanda daha kanlı gelişmelerin de en önemli nedenlerinden biridir. ABD ile ilişkilerinde, bağımlılığın daha derinleşmesinde yine bu, önemli etkenlerden biri olacaktır.

ABD ile yaşanan diğer bir diğer gerilim noktası ise Güney’deki PKK varlığına karşı ortak ve etkili mücadele etme konusudur. Açık ki TC, PKK sorununu çözmek istemiyor. Çözmek isterse İmralı’da altın tepside sunulan teslimiyet ve tasfiye planını uygulardı. Ama Irak, Güney Kürdistan ve iç politikada PKK sorununun varlığını sürdürmesini istiyor. Özellikle Genelkurmay’ın duruşu budur! Güney ve Irak politikasında daha etkin bir konum elde etmek için kullanılan kartların başında PKK bahanesi gelmektedir. Bu konuda yoğunlaşan talepleri karşılamak için ABD, “PKK ile mücadele özel koordinatörlüğü” uygulamasına geçti. Ama geline nokta da bu da kendilerini tatmin etmiş değildir. Çünkü onların kafalarındaki hesap, Güney’e askeri müdahale ve Güney üzerinden Irak politikasında etkin söz sahibi olmaktadır. ABD de bunu bilmektedir, bu nedenle aralarında taktik bir mücadele sürmektedir. Öyle anlaşıyor ki ABD, TC’nin doğrudan ve etkin bir biçimde Irak ve Güney politikasına taraf olmasını istemiyor, bunun, Irak dengelerini daha da içinden çıkılmaz hale

getireceğini düşünmektedir. Ama bir yandan da PKK bahanesini etkisizleştirmek ve boşa çıkarmak için adımlar atmaktadır. Koordinatörlük gibi, son günlerde Mahmur Kampı’na yapılan baskın gibi...

“Bağımsız Kürdistan tehdidi” ve Türkmen kartları da bu yaklaşımda etkin bir biçimde kullanılmaktadır. Özellikle Kerkük yoğun bir biçimde gündemde tutulmakta, Türkmen temsilcileri Ankara’da ağırlandırmakta, onlara “Konferanslar” yaptırılmakta, dahası Güney’e asker gönderme konusunda Meclis’e önergeler sunulmakta ve bu konuda Meclis’te gizli oturumda görüşme kararı alınmaktadır. Belli ki TC, “tarihsel Musul-Kerkük meselesini” daha çok kaşımaya, önemli bir iç ve dış politika konusu yapmaya, bunun üzerinden Güney’e müdahale etme tehdidini canlı tutmaya çalışacaktır. Kerkük üzerinde koparılan fırtına, aslında, Güney Kürdistan ve onun uzun vadede Kürt sorununa yapacağı etkilerinden dolayıdır! Daha önce ilan edilen “kırmızı çizgiler”den arta kalan Kerkük sorunu bir baskı, tehdit ve giderek savaş konusu yapılmak istenmektedir!

ABD’ye rağmen Güney işgali mümkün mü? Biraz zor! Ama bir işgal tehdidi ve bunun somut hazırlıklarıyla elde edilebilecek kazanımların olduğunu da biliyorlar. Bunlar, Güney’deki gelişmeleri sınırlandırma, ABD’yi bu konuda daha fazla kendi tezlerine yaklaştırma, Kerkük referandumunu erteletme ve böylece Kerkük’ün resmi düzeyde Kürdistan’a bağlanmasını engelleme gibi hedeflerdir...

Görüldüğü gibi Irak ve Güney’deki gelişmeler TC’nin dış ilişkilerini, ABD ile bağımlılık ilişkilerini büyük ölçüde etkileme potansiyeline ve dinamiklerine sahiptir. Bunun iç politika, iç tartışma ve hesaplaşmalara yansıtacağı da unutulmamalıdır! Hatta iç politikada Güney ve Irak’taki gelişmeleri kendi varlık ve gelecek sorunlarıyla yakından bağlantılı olarak değerlendirdiklerini, bunun önümüzdeki aylarda daha yoğun tartışmalara konu olacağını hemen vurgulamamız gerekiyor.

İran ve Suriye ile ilişkiler konusunda da TC, ABD ile belli yönleriyle çelişmektedir. Buna Hamas’a karşı alınması gereken tutum konusunu da eklememiz gerekir. TC’nin kaygısı, Irak ile bozulan bölgesel dengelerin tümünden ve içinden çıkılmaz bir kaosa dönüşmemesidir!

Bu çelişkilerle birlikte TC’nin ABD ile en üst düzeyde ve her alanda var olan işbirlikçi ilişkilerini daha da derinleştirmek istediği, bunun için her fırsatı değerlendirdiğini de vurgulamamız gerekir.

Lübnan'a asker gönderme bunun en son örneklerinden biridir. Yine daha önce İncirlik Üssü ile ilgili yapılan anlaşma bunun başka bir somut örneği olmaktadır.

TC'nin diğer dış politika ilişkileri bu iki ekseni, ABD ve AB eksenlerini tamamlayıcı niteliktedir.

İç politika konusuna gelince kısaca şunların altı çizilebilir:

Esas iktidar odağı olan Genelkurmay, AB ile uyum yasaları çerçevesinde en azından bazı mevzilerde gerilemiş, psikolojik üstünlükte gedikler almaya başlamıştı. Ne var ki 2005'te başlatılan sistemli ve planlı atakla Genelkurmay eski konumunu yakaladı, dahası esas iktidar odağı olduğunu bir kez daha her kesime gösterdi. Bunu “darbe” olarak tanımlayanlar az olmadı. 2005'in sonbaharında Şemdinli'de ortaya çıkan ve bir ucu şimdiki Genelkurmay başkanına kadar uzanan kontrgerilla yapısı, Büyükanıt ve ekibini tasfiye etmede kullanılmadı. Tersine, anılan ekip çok daha hızlı, atak ve baskın davranarak bu olayı hükümeti geriletmede ve iktidar kavgasında önemli bir kaldıraç haline getirdi. Burada kullanılan en temel etken, PKK oldu. Zaten 2004 ortalarında alınan “yeniden savaş” kararında Genelkurmay'ın iç politika hesapları belirleyici etken olmuştu. O tarihten bu yana Genelkurmay, günlük politikadaki ağırlığını adım adım, deyim uygunsu “alıştıra, alıştıra...” ortaya koymuştur. 2006 yılında bu ağırlık çok daha net hissedilmiş, daha da ağırlaştırılan terör yasasındaki değişikliklerle bu sürecin hukuki cephesi tamamlanmış, devrimci demokrat ve yurtsever basın üzerindeki bastırıcı uygulamalar, F tipi cezaevlerindeki ağırlaştırılmış tecrit ve baskılarla özel savaş terörü her alanda daha da boyutlandırılmıştır.

Şemdinli Çetesi ile ilişkileri açığa çıkan zamanın Kara Kuvvetleri Komutanı Büyükanıt tasfiye edilmek yerine ağırlığını ortaya koymuş, hükümete boyun eğdirmiş ve TC'nin militarist ve özel savaşçı kimliğini bir kez daha doğrulamıştır. Hükümet de boyun eğmekten, özel savaşta ondan geri kalmamaya özen göstermiştir. Hatta tayin ve terfi ayı olarak bilinen Ağustos ayında Askeri Şura sonuçlanmadan Büyükanıt'ı Genelkurmay Başkanı yapan kararnameyi imzalamıştır. Genelkurmay Başkanı olduktan sonra Büyükanıt her konuda görüş açıklamış, hükümeti sert ve azarlayıcı demeçlerle aşağılamakta bir sakınca görmemiş, tersine bunu iktidar mücadelesinin bir parçası haline getirmiştir!

Bu iktidar hesaplaşması devam etmektedir. Özellikle Cumhurbaşkanlığı seçimleri üzerinde bunun daha da yoğunlaşacağı kesin gibidir. Belli ki Genelkurmay kendileri açısından kritik bir makam olarak gördükleri bu makamı AKP ve özellikle R. Tayyip Erdoğan'a kaptırmama kararında görünüyor. Bundan dolayı yasal ve yasadışı her türlü yolun deneneceği, ortamın daha da gerileceği çok açıktır. Bu yöntemlerin içinde önemli kişilere karşı politik suikastlar var ki bunlar, şimdiden gündeme getirildi. Ermeni yazar ve gazeteci Hrant Dink'in hunharca katledilmesi, bir yönüyle anılan süreç ve beklentilerle bağlantılıdır! Tabii bu cinayetin çok daha önemli boyutları ve hedefleri vardır. En başta, kendilerinden olmayan halklara ve muhaliflere bu topraklarda yaşam hakkı olmayacağı mesajı kanlı bir biçimde verilemek istenmiştir. Bu mesaj, aslında TC'nin özü, kuruluş felsefesi ve kendini sürdürme tarzından başka bir şey değildir! Cinayet sonrası her düzeyde dile getirilen üzüntü mesajları, timsah gözyaşları olarak değerlendirilmelidir!

Özel savaş aygıtının iktidar üzerindeki hesapları ve sonuçlarından en çok Kürt halkı ve emekçilerin, devrimci sosyalist ve demokratların etkileneceği çok açıktır. Terör yasası ve diğer uygulamalar bunun açık kanıtıdır. Dolayısıyla 2007 çok daha zorlu geçmeye adaydır. Bu, devrimciler açısından önemli bir değerlendirme konusu yapılmalıdır! Cumhurbaşkanlığı ve genel seçimler öncesinde var olan baskı ortamının daha da yoğunlaşacağı kesin gibidir.

(Devam edecek...)

23 Ocak 2007

SOSYALİST-ŞOREŞGER

Kendi uşağını asmak!

Mumia Abu-Jamal

Saddam Hüseyin suçlarından dolayı Washington'daki emperyalist finansörlerinin gözünden düşmedi. Tam tersine; onların kararları doğrultusunda iş görüyordu.

Aynı zamanda ABD'nin silahlı kuvvetlerinin başkomutanı da olan Başkan George W. Bush Irak'taki isyan bölgelerine daha fazla asker gönderme kararı aldı. Washington'daki emperyalist finansörlerinin gözünden düşen ve Irak'a yönelik hareketin sembolik figüranı olan Saddam Hüseyin'i kısa süre önce, hakaretler eşliğinde Muktada El Sadr'ın Şii Mehdi ordusu mensubu maskeli cellatlarına idam ettirdi.

Saddam, ne muhalif Şiiler'i öldürmesinden, ne de kendi halkına yaptığı işkenceden dolayı idam edildi. Yargılandığı olaylarda bile ABD temsilcileri ellerini sıktılar, kucaklayıp şakalaştılar. Bağdat'ın bu sevilen misafirleri arasında Ronald Reagan hükümeti içerisinde yer alan Donald Rumsfeld de vardı. O da Saddam Hüseyin ile anlaşmalar imzaladı ve ABD ürünü olan kitle imha silahlarına varana kadar savaş malzemesi gönderdi.

Eğer Saddam insanlığa karşı suç işlemiş ise, ya onu yönlendiren ve teşvik eden çok sayıdaki Amerikalı ne olacak? Ülkesini silahlarla donatan ve böylece muazzam kârlar elde eden batılı silah şirketlerine ne olacak?

Saddam Hüseyin'i İran'a karşı kışkırtmış olan, ve komşu ülkeye karşı o uzun ve vahşi savaş süresince silah nakliyatını güvence altına alan; Iraklı Şii çoğunluğu korkunç hükümdarlığı ile baskı altında tutmasına göz yumanların, onu tam da kendisinden beklenilenden dolayı ölümlle cezalandırması sindirilmişliğin göstergesidir.

Saddam Hüseyin 1982 yılındaki insan hakları ihlalinden dolayı ölüm cezasına çarptırıldı. O zaman neden ABD 1984 yılında onun rejimi ile diplomatik anlaşmalar imzaladı? 2003 yılında New York'ta “Behind the Iraq” adı altında ilginç bir kitap yayınlandı. Kitapta, Hindistanlı aktivist grup Research Unit for Political Economy (RUPE), ABD'nin Irak ile ilişkilerini, Irak ordusunun İran'a karşı kimyasal kullandığı BM tarafından tastik edildiği halde, yeniden geliştirildiğini anlatıyor. Gerçekten de 1986 yılında BM Güvenlik Konseyi'nin Irak'ı İran ordusuna karşı kimyasal silah kullanmaktan ötürü mahkum etme girişimi ABD tarafından veto edilerek engellenmişti.

RUPE grubu İran'a karşı savaşta Irak'ı silahla donatmanın ne kadar kârlı olduğunu izah ediyor: “O dönem Irak ile canlı ticaret gerçekleştirilmişti”. İngiltere de Fransa gibi Irak'a silah satışı yapan en önemli ülkelerden biri oldu. Irak, Portekiz, Fransa ve İtalya'dan uranyum ithal ediyordu ve Almanya'nın yardımı ile de uranyumu zenginleştirmeye

başladı. ABD ise Irak'ın savaşı yaygınlaştırması için Kuveyt ve Suudi Arabistan gibi müvekkil devletlerin Irak'a kredi vermelerini sağlıyordu. ABD rejimi (1988 yılında kimyasal saldırılarda da kullanılan) “tarlaları ilaçlama sistemi ile donatılmış” helikopterler ihraç etti, Dow Chemicals tekeline yine sonradan insanlara karşı kullanılan kimyasal ürünlerini ihraç etmesine izin verdi. Iraklı pilotların ABD hava kuvvetleri subayları tarafından (1986 yılında) desteklenmelerine müsaade etti ve Irak roketlerinin menzilinin uzatılmalarını sağlayan teknolojinin (1988 yılında) ihraç edilmesini onayladı. Ekim 1987 ve Nisan 1988 yılında ABD'nin bizzat kendisi İran gemi ve petrol rafinerilerine saldırı gerçekleştirdi. “Bu yardım ve teşvik etmek değilse nedir”?

Bir dönemler Irak'ı silahlandıranlar şimdi hep bir ağızdan ülkeyi lanetleyip, birini Şiiler'e, birini Kürtler'e ve birini de Sünniler'e olmak üzere üçe bölmek istemekteler. Irak halkının kaderi ve “demokrasiyi götürmek” onları bir nebze olsun ilgilendirmemektedir. Irak halkının iradesini kabullenmek ABD ya da batının çıkarlarına zıttır.

ABD, neredeyse bir milyon insanın yaşamına mal olan İran'a karşı savaşta Saddam Hüseyin'e tam destek sunmaktaydı. Irak başkanının kudreti o kadar arttı ki, istediğini yapabileceğini sandı. İsteğini yapma ayrıcalığının sadece ABD imparatorluğuna ait olduğunu anlamamıştı galiba.

Bu boyutta bir savaşı başlatmak; yarım milyondan fazla insanın ölümüne neden olmak; yabancı bir ülkeyi işgal etmek için bahaneler uydurmak; halkını işkenceden geçirmek; Felluca gibi kentleri harabeye çevirmek; ülkenin üçe bölünmesi riskine yolaçmak ve bütün bölgeyi harabeye çevirmek, bütün bunları da dünya kamuoyuna “kurtarma” olarak lanse etmek; bunu sadece ABD yapabiliirdi.

Çeviri: J. Özgür

(Junge Welt'in 13/14 Ocak '07 tarihli sayısından alınmıştır...)

Burjuva eğitim sistemi gençliğin gelecek özlemini öğütüyor!

Geleceğimiz için mücadeleden başka bir yol yok!

Sermaye iktidarının ihtiyaçları çerçevesinde şekillenen burjuva eğitim sistemi belirgin bir biçimde çürümektedir. Bu çürümenin bugün geldiği düzey öylesine içler acısıdır ki, sermaye iktidarı dahi sorunun üstünü kapatabilme olanağından yoksundur. İlk ve orta öğretim için geride kalan birinci dönem, burjuva eğitim sisteminin ürettiği sorunlar silsilesini çarpıcı bir biçimde açığa çıkartmıştır. Bütün bir dönem boyunca gazetelerin 3. sayfalarında yer alan haberlerden TÜSİAD ile AKP arasındaki çatışmalara varan bir genişlikte ele alınabilecek bu sorunlar yumağı esasta bizler açısından bildiğimiz sorunların yeni örneklerinden ibarettir. Karne telaşının yaşandığı şu günlerde bu örneklerle dönüp bakmak, burjuva eğitim sisteminin sınıfta kaldığını ilan etme imkanını veriyor bizlere.

Ayrıcalıklı sınıflara ayrıcalıklı derslikler

Kapitalist sistemin özünde var olan sınıfsal eşitsizlik, toplumsal yaşamın her alanında kendini ortaya koyar. Sağlık, eğitim, barınma gibi insanın temel ihtiyaçları arasında sıralayacağımız başlıklar da bu eşitsizlikten payını alır. Bugün geniş işçi ve emekçi kesimler devlet hastanelerinde bütün bir günlerini kuyrukta geçirirken, bir azınlık özel hastanelerin ayrıcalıklarından yararlanır. İçinde yaşadığımız şehirlerin en temiz, en güvenli, en ferah sokakları da yine aynı bir avuç azınlığa ayrılmıştır. Doğal olarak bu azınlığın çocuklarıyla, işçi ve emekçi çocuklarının aynı okulda, aynı sırada yan yana oturmalarını beklemek, diğer farklılıkların kendisini görmezden gelmeye çalışarak, kendimizi kandırmak olacaktır. Doğaldır ki güzel evlerde oturan, özel sağlık hizmetlerinden yararlanan, bizlerin yaşadığı daha nice sorunla hayatları boyunca karşılaşmamış kesimler eğitimin de ayrıcalıklısına sahip olacaklardır. Bu haliyle eğitim alanında yaşanan fırsat eşitsizliği dönemsel bir sorun değil, kapitalizmin temel eşitsizlik sorununun yansımasından ibarettir.

Ancak günümüzde neo liberal politikaların uygulamaya konulmaya başlanması ile beraber eğitimde fırsat eşitsizliği hiç olmadığı ölçüde derinleşmiştir. Eğitimin ticarileşmesi süreci ile birlikte bu alanda yaşanan dönüşümler, işçi ve emekçi kesimlerin yararlanabildikleri eğitimin niteliğini, eğitimden yararlanma koşullarını ve süresini ve doğal olarak başka bir dizi iktisadi etkenle beraber eğitim süreci sonrası yaşam koşullarını belirlemektedir.

Eğitim hizmetini kamusal bir hizmet, eğitim hakkını parasız bir hak olmaktan çıkartan bu dönüşümleri somutladığımızda, karşımıza paralı eğitim, özel liseler, zorunlu bağışlar ve bu yılın başında medyatik olan “ayrıcalıklı derslikler” çıkmaktadır.

Binlerce eğitim emekçisi, yüzbinlerce öğrenci ve binlerce eğitim kurumu ile orta öğretim burjuvazi için iştah kabartıcı bir kâr alanı durumundadır. Burjuvazinin değişen ihtiyaçlarının bir sonucu olarak

bu alan “kamu yararı için hizmet üreten” bir alan olmaktan çıkarılarak, özel girişimin temel rol oynayacağı bir alan haline getirilmektedir. Bunun doğrudan sonuçları ise; devletin eğitim harcamalarından elini çekmesi, okulların ticari bir yapıya kavuşturulması ve sayıları mantar gibi artan özel okulların kurulması olmaktadır. Katkı payı, karne, yakacak vb. paraları, eğitim sisteminde yaşanan bu dönüşümün sonuçlarıdır.

Geride bıraktığımız dönemde de devlet okullarında geçmiş dönemlerde olduğu gibi zorunlu bağışlar toplanmış, yapılan bağışın miktarı; kayıtları, okunacak sınıflar, öğrencinin göreceği muameleyi belirlemiştir. Okullar ödenek eksikliğinden yakınırken, Milli Eğitim Bakanı pervasızca “bütçe olsa annem de bu işi yapardı” diyerek, devletin sistemli özelleştirme politikalarını yoksulluk edebiyatı yaparak geçiştirebileceğini düşünmektedir.

Özetle eğitim alanında yaşanan ticarileşme bu alanda sınıfsal ayrışmayı derinleştirmektedir. Geçmişten beri bu ayrışma, özel kolejler, Anadolu liseleri, meslek liseleri üzerinden tanımlanabilirken, son günlerde İzmir’de bir ilk öğretim kurumunda “parayı veren öğrencilere dağıtılan kokart” örneği ile aynı okul binası içerisinde bile gözlemlenebilir olmuştur. İzmir’de yaşanan bu olayın basına yansımalarıyla beraber mantar gibi çoğalan örnekler ise sorunun bugün geldiği düzeyi gözler önüne sermektedir. İstanbul’da Gazi, Kartal gibi semtlerdeki ilk öğretim okullarında araç gereç donanımı, koşulları, öğrenci sayısı farklı sınıflar oluşturulmuştur. Aynı okul binası içerisinde alt katta öğrencilerin özel sıralarda oturduğu, perdesinden panosuna kadar hiçbir ihtiyacının unutulmadığı sınıflar, üst katta ise bir sırada üç öğrencinin dirsek dirseğe oturduğu, tuvaletten bozma sınıflar... Elbette bu sınıfların öğrencileri kurayla belirlenmiyor. Ailesi parayı veren düdüğü çalıyor!

Kısacası burjuvazi için eğitim, ticari bir iştir. Doğal olarak ticari iş ilişkisi çerçevesinde öğrenciler müşteri, burjuvazinin kendisi tüccar, öğretmenlerse ara elemandır. Ticaret kurallarına göre şekillenen bir eğitim sistemi içerisinde ise fırsatları yaratan, koşulları belirleyen elbette paranın miktarı olacaktır.

Liseli gençlik için geleceksizlik, burjuvazi için rant alanı: ÖSS

ÖSS sistemi eğitim sisteminin bütününde yaşanan çürümenin özü ve özetidir. Her sene ÖSS sonuçlarının açıklanması ile beraber başarılı gençler listesi, başarılı okullar listesi, başarılı şehirler listesi gibi türlü türlü listeler oluşturulmaktadır. Halbuki bu listelerde başarılı gençlerin isimlerinin değişmesinin dışında, bu gençlerin özgeçmişleri de dahil her şey her yıl aynı kalmaktadır. Anadolu Liseleri, Fen Liseleri ve Özel Liseler en başarılı liselerken, meslek liseleri ve düz lise öğrencileri her yıl ÖSS sonuç belgesi ile beraber fabrika kapılarında iş aramak zorundadır. Anadolu Liseleri, Fen Liseleri ve Özel Liselerde okuyan öğrencilerin başarıları allanıp pullanırken, esasında meslek liselilerin ve düz liselilerin “başarısızlıkları” yüzlerine vurulmuş oluyor. Sınav sonuçlarına göre en başarılı iller Antalya, İzmir, Ankara vb. Son sıradakiler ise her zaman Hakkari ve Ardahan. Kürt illerinde yaşanan başarısızlığın sonuçları neredeyse “Kürt gençlerinin kavrayışından kaynaklanmaktadır” dercesine derin bir suskunlukla karşılanıyor. ÖSS, başarının, hatta zaman zaman zekanın bile kriteriymiş gibi lanse edilirken, liste başındaki “zeki” çocukların “başarılarının” arka planı görmezden geliniyor. Oysa bu okullarda okuyan öğrencilerin neredeyse tümü özel öğretmenlerden ders alan ve ücretleri milyarlarca lirayı bulan dershanelere giden öğrenciler. Her türlü imkana sahip, ders çalışmak dışında hiçbir sorumluluğu olmayan, tabiri yerindeyse “tuzu kuru” çocuklar. Üzerlerinde dershanelerin reklamları ile televizyonlarda poz veren bu “başarılı gençlerin” başarılarının gerisinde de sıraladığımız bu yaşam koşulları yatıyor. Düz lise ve meslek lisesi öğrencileri derslerine girecek öğretmen dahi bulamazken, mevcudu yüzlere yaklaşan sınıflarda büyük çoğunluğu stajyer öğretmenlerle görülen “dersler” orta yerde duruyorken, Kürt illerinde eğitimin niteliği bir kenara ders görülecek okul binası yokken, gönül rahatlığı ile “en başarılı liseler” sıralaması yapmak ikiyüzlülük değildir de nedir?

Eğitimde fırsat eşitsizliğinin sonuçlarını başarı ve başarısızlık listeleriyle açığa çıkartan ÖSS’nin sonucu esasında baştan belirlidir. Üniversitelerin kapıları artık işçi ve emekçi çocuklarına kapatılmıştır. Doğal olarak onlar zaten bir sıfır yenik başladıkları ÖSS yarışında arayı kapatabilme “lüksüne” sahip değillerdir.

Sermaye iktidarı da işçi ve emekçi kesimlere mensup gençliğin üniversite hayalini bir lüks olarak görür. Bu alanda yapılabilecek her türlü değişikliğin de bu yüzden karşısında yer almakta hiçbir çekince duymaz. Artık ağızda sakıza dönmüş olan meslek liselilerin katsayı sorununa ilişkin son dönemde yürüyen tartışmalar ortadadır. TÜSİAD’ın bu konuya ilişkin bütün tartışmalara toplumsal ihtiyaçlar maskeleymesi altında türetilmiş “kalifiye eleman ihtiyacı” yanıtı bunun açık bir göstergesidir.

Geleceği üniversite kapısının arkasındaymış gibi gösteren burjuvazi, işçi-emekçi çocuklarının yüzlerine kapıları bir bir kapatırken, aynı zamanda onları geleceksizlikleri ile ya da sermayenin ihtiyaçlarına göre şekillenen gelecekleriyle barışmaya zorluyor.

Kazananların ve kaybedenlerin baştan belli olduğu

bir sınav sistemidir ÖSS. Son ÖSS sonrasında yapılan açıklamalarda, sınava giren her 9 kişiden yalnızca 1'inin bir üniversiteye kayıt yaptırmaya hak kazandığı belirtilmiştir. Biz bunun üzerine bir veri daha ekliyoruz: Bu 9 kişiden üniversiteye hangi şanslı kişinin gireceği önden belirtilmiştir. Peki bütün sonuçları baştan sona belli olan bir sınav neden yapılmaktadır? Bu sorunun yanıtı çok basittir aslında. Her yıl sınava giren öğrenci sayısı milyonları bulmaktadır. Ve bu milyonlar sermaye iktidarı için büyük bir rant alanı oluşturmaktadır. Gelecek hayalini satılığa çıkartmış olan sermaye iktidarı; dershanelerle, test kitaplarıyla, sınav başvuru parası, form parası gibi başka başka kalemlerle maliyeti sıfır olan bu gelecek hayali üzerinden cebini doldurmaktadır. İşte, burjuvazinin büyük rant alanı ÖSS, liseli gençlik için geleceksizliğin belgelenmesi dışında bir anlam taşımamaktadır.

Uyuşturulmuş bedenlerde açığa çıkan şiddet

12 Eylül'den bu yana gençlik sorununu çözmeye çalışan sermaye iktidarı, kısa vadede bu “baş ağrısı”na geçici çözümler bulabilse de (apolitikleştirerek, baskı ve terör aygıtlarıyla sindirerek vb.), uzun vadede çözüm üretme imkanına sahip değildir. Bu ise onun daha da gericileşmesini koşullamaktadır.

Bugün liselerde söz konusu olan; ezbere dayalı, hayal gücünü ve düşünmeyi sınırlandıran, duyarsız, tepkisiz, kişiliksiz bireyler yetiştirmeye programlı bir eğitim sistemidir. Bunu eğitim müfredatının bütününde görebilmek mümkündür. Felsefe dersi içi boşaltılarak bir ezber dersi haline getirilmiştir. Tarih dersinde, faşist-kafatasçı (bunu “Milli tarih” ismi tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır) çarpık bir tarih bilinci kazanmaktadır genç insanların beyinlerine. Biyolojide Evrim Teorisi'nin üzerinden atlanıp, yaradılış inancı uzun uzun anlatılmaktadır. Din derslerinde kader inancı işlenmektedir, vb... Ders kitaplarında kadın vücudunun sansüre uğratılması, evrim teorisinin ders kitaplarının dışına atılması, Pinokyo'nun yeniden kaleme alınması gibi başlıklarsa 2006-2007 eğitim-öğretim döneminin bize hediyesidir.

Son günlerde gazetelerin 3. sayfa haberlerinde sıkça rastladığımız okul önu kavga, okul içi uyuşturucu partisi haberleri burjuvazinin düzene uygun kafalar yetiştirme projesinin sonuçlarından zaman zaman kendisinin bile ürkütüğünü göstermektedir. Liselerde uyuşturucu madde kullanımı her geçen yıl bir öncekine oranla %100'lere varan artış göstermektedir. Derin bir geleceksizlik girdabı içerisinde sıkışan gençlik, çözüm arayışını kendi kendisini uyuşturmakta görmektedir. Okullarda yaşanan şiddet olaylarındaki artış da dikkat çekici bir düzeydedir. Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik'in her zamanki kayıtsızlığı ile “her okulda bir olay olmadıkça konunun ciddiye alınır bir yanı yok” demiş olması sorunun özünü değiştirmemektedir.

Bütün bir dönem boyunca nedenleri tartışılan şiddet olgusunun ve uyuşturucu salgınının faturası ise ailelere kesilmektedir. Halbuki eğitim alanındaki iktisadi dönüşümler ve sonuçları incelenirse, eğitimde gericileşme yönlü atılan adımlar tartışılrsa, sorunun kaynağı rahatlıkla kavranabilecektir.

Liseli gençlik düzeninize uymayacak!

Liseli gençliği hedef alan saldırıların boyutu ve sonuçları ortadadır. Geleceği elinden alınan gençlik kesimlerinin, artık bu gidişe bir dur demesi, geleceğine sahip çıkmasının zamanı gelmiştir. Eğitimde fırsat eşitsizliğine, ÖSS'ye, eğitimde gericileşmeye karşı çıkmak, bugün bizlere tek seçenek olarak sunulan geleceksizliğe karşı çıkmaktır. Öyleyse, bugün yapılacak olan sesimizi daha gür çıkarmaktır! Bugün yapılacak olan bu düzene uymak değil, onun kurallarını bozmaktır!

Liselilerin Sesi

(Liselilerin Sesi'nin Ocak '07 tarihli son sayısından alınmıştır...)

Havaya inat şarkı söylemek...

Bertolt Brecht

Şarkı söylemek gelir mi insanın dilinden şimdi, karanlık havalarda şarkı söylenir mi? Zaman her şeyi unutturuyor işte... Onca yaşanmışlık, tarihe, düne, bugüne damgasını vuran olaylar masal gibi geliyor şimdi. Tarih tanıklığı kadar kirli, tarih olayları kadar yalan, tarih kalem kadar kılıç! Oysa gerçekler de vardır tarihe inat, gerçekleri yazan kalemler de vardır kılıçlara inat! Bu kent içini ısıtmıyor, hava sisli ve soğuk. Sanki bütün şehir birden yanıyor ve dumanı bize ulaşan. Tank sesleri, tüfeklerden çıkan seslerin oluşturduğu orkestra şehrin radyosundan yankılanıyor. Müzik eşliğinde dizeleriyle tanıyoruz... Savaş ortasında, savaşın içinden dizeleriyle ayakta kalıyoruz. Savaş yıllarına rağmen şiirlerinde hep umut var. Müziği anlamsız kılan bir umut var hem de. Aslında anlamsızlığın içindeki nedenleri anlatan dizeleriyle savaşlara meydan okuyor o!

“Doğrudur yıldırımın düştüğü, yağdığı yağmurun,

Bulutların rüzgârla sökün ettiği.

Ama savaş öyle değil, savaş rüzgârla gelmez;

Onu bulup getiren insanlardır.

Duman tüten topraktan bahar boyunca,

Dökülüp yükselir birden gökyüzü.

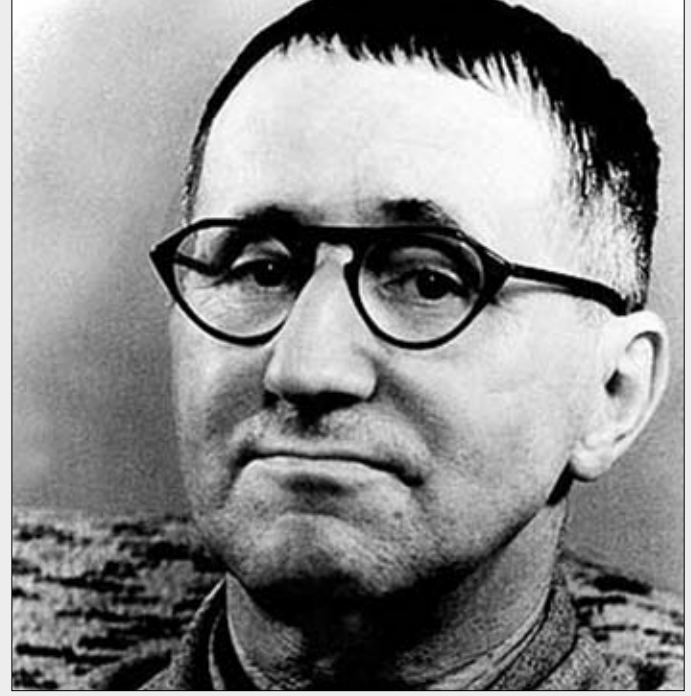
Ama barış ağaç değil, ot değil ki yeşersin:

Sen istersen olur barış, istersen çiçeklenir.”

Bertolt Brecht, Almanya'nın taşra kentlerinden Augsburg'ta doğar. Orta öğrenimini Almanya'nın savaşa hazırlandığı yıllarda geçirir. İlk edebi girişimi lisede Alman milliyetçiliğini küçük düşüren bir denemesidir ve karşılığı bir kınama cezasıdır. Aldığı kınama cezaları pek bir işe yaramaz ve lise yıllarında şiirler yazar. Şiir yazmasının yanı sıra hep sınıftan yana bir duruşu vardır ve bunu oyunlarına, şiirlerine yansıtır.

Brecht tiyatro anlayışında yeni bir çığır açar. Faşizan eğilimlerin güçlendiği, insanların hayatına doğrudan etkide bulunduğu bir dönemde sanatsal olma kaygısının savunulmasından çok politik olmak gerektiğini savunur. Sonrasında liselerde, fabrikalarda, başrolü “sıradan” insanların oynadığı kısa oyunlar yazar. Birey kavramı yerine toplumsal mücadelenin ürünü olan insan kavramını temel alır. Politika ile tiyatronun ilişkisini önümüze sürer. Brecht, “*Tiyatro, edindiği teknik olanaklarla, ya bütün artistik amaçlardan kendisini arındırarak ve politikanın hizmetine girecektir, ya da kendisini yaşadığı çağın toplumsal sorunlarını derinlemesine tartışmaktan alıkoyacak ve bütünüyle artistik amaçlara yönelecektir*” demiştir. Ve O'nun tiyatrosu tercihini daha başından yapmıştır.

Brecht olanlardan şikâyet etmek yerine taşın altına elin sokulması gerektiğini düşünür ve şiirlerinin altında yatan umudun kaynağı da budur.

“İyi insan olacağınıza, öyle bir yere götürün ki dünyayı, iyilik beklenmesin!

Özgür insan olacağınıza, öyle bir yere götürün ki dünyayı, kavuşsun özgürlüğe herkes, özgürlük sevgisi geçersiz olsun! Akıllı insan olacağınıza, öyle bir yere götürün ki dünyayı, akılsızlık zararlı olsun!”

Brecht birçok kez sınır dışı edilip, birçok kez ölümle burun buruna gelmiştir. Tüm şiirlerini sürgünde yaşadığı yıllarda yazmış ve tüm şiirlerini antifaşist mücadeleye adanmıştır. 1935'de Alman vatandaşlığından çıkarılmıştır. Almanlar'ın Danimarka'ya girmeleri üzerine oradan Finlandiya'ya ve oradan da ABD'ye sığınmıştır. Bu süre zarfında oğlu savaşta Doğu Cephesi'nde ölmüştür. ABD'deki oyunu “Galileo Galilei” Amerikan karşıtı bulunup sınır dışı edilmiş, oradan İsviçre'ye gelmiş ve daha sonra Doğu Almanya'ya yerleşmiştir. Hayatı antifaşist mücadele içerisinde geçen büyük şair 1956 yılında kalp krizi sonucu hayata gözlerini yummuştur.

“Kitapların her sayfasında bir zafer yazılı, ama pişiren kimler zafer aşını?”

Zafer aşını pişirenlerden biri o. Yaşamını antifaşist mücadeleye adayan binlerce yıldızdan biri. Görebilmek için o güzel günleri, şiirlerine yaslandığımız zamanları, kızıl bayraklarla donattığımız tarihe kızıl harflerle yazabilmek için adlarını bugün yollarından gidiyoruz. Taşın altına elimizi sokuyoruz ve bize bıraktıkları mirasa sahip çıkıyoruz. Ve bütün karanlığa rağmen şarkı söylüyoruz bütün gücümüzle. Usta şairi yine kendi sözleriyle bir kez daha saygıyla anıyoruz.

“O karanlık zamanlarda
Şarkılar söylenecek mi yine?
Söylenecek yine de şarkılar
Karanlık zamanlar üstüne!”

G. Umut

(Liselilerin Sesi'nin Ocak '07 tarihli son sayısından alınmıştır...)

Ruh halimin güvercin tedirginliği

Hrant Dink

Başlangıcında, “Türklüğü aşağılamak” suçlamasıyla Şişli Cumhuriyet Savcılığı’nca hakkımda başlatılan soruşturmadan tedirginlik duymadım. Bu ilk değildi. Benzer bir davaya zaten Urfa’dan aşinaydım. 2002 yılında Urfa’da gerçekleşen bir konferansta yaptığım konuşmada “Türk olmadığımı... Türkiyeli ve Ermeni olduğumu” söylediğim için “Türklüğü aşağılamak” suçlamasıyla üç yıldan beri yargılanıyordum.

Duruşmaların gidişatından dahi habersizdim. Hiç ilgilenmiyordum. Urfa’dan avukat arkadaşlar gıyabımda yürütüyorlardı celseleri.

Şişli Savcısı’na gidip ifade verdiğimde de hayli umursamazdım. Sonuçta yazdığımı ve niyetime güveniyordum. Savcı, yazımın sadece birbaşına hiç bir şey anlaşılmayan o cümlesini değil, yazımın bütününe değerlendirdiğinde, benim “Türklüğü aşağılamak” gibi bir niyetimin bulunmadığını kolaylıkla anlayacaktı ve bu komedi de bitecekti.

Soruşturma sonunda bir dava açılmayacağına kesin gözüyle bakıyordum.Kendimden emindim

Ama hayret işte! Dava açılmıştı.

Yine de iyimserliğimi kaybetmedim.

O kadar ki, telefonla canlı olarak bağlandığım bir televizyon programında, beni suçlayan avukat Kerinçsiz’e “Çok heveslenmemesini, bu davadan herhangi bir ceza yemeyeceğimi, eğer ceza alırsam bu ülkeyi terk edeceğimi” dahi dile getirdim. Kendimden emindim, gerçekten yazımda Türklüğü aşağılamak gibi bir niyetim ve kastım -hiç ama hiç- yoktu. Dizi yazılarımın tamamını okuyanlar bunu çok net olarak anlayacaklardı.

Nitekim işte, bilirkişi olarak tayin edilen İstanbul Üniversitesi öğretim üyelerinden oluşan üç kişilik heyetin mahkemeye sunmuş olduğu rapor da bunun böyle olduğunu gösteriyordu.

Endişelenmem için bir sebep yoktu, davanın şu ya da bu aşamasında muhakkak yanıştan dönülecekti.

“Ya sabır” çeke çeke...

Ama dönülmedi.

Savcı, bilirkişi raporuna rağmen cezalandırılmamı istedi. Ardından da hakim altı ay mahkumiyetime karar verdi.

Mahkumiyet haberini ilk duyduğumda, kendimi, dava süresi boyunca beslediğim ümitlerimin acı tazyiki altında buldum. Şaşkındım... Kırgınlığım ve isyanım had safhadaydı.

“Bak şu karar bir çıksın, bir beraat edeyim, siz o zaman bu konuştuklarınıza, yazdıklarınıza nasıl pişman olacaksınız” diye dayanmıştım günlerce, aylarca.

Davanın her celsesinde “Türkün kanı zehirlidir” dediğim dile getiriliyordu gazete haberlerinde, köşe yazılarında, televizyon programlarında. Her seferinde “Türk düşmanı” olarak biraz daha meşhur ediliyordum. Adliye koridorlarında üzerime saldırıyordu faşistler, ırkçı küfürlerle.

Pankartlarla hakaretler yağdırıyorlardı. Yüzlerceyi bulan ve aylardır yağın telefon, email, mektup tehditleri her seferinde biraz daha artıyordu.

Tüm bunlara “Ya sabır” çekip, beraat kararını bekleyerek dayanıyordum. Karar açıklandığında nasıl olsa gerçek ortaya çıkacak ve bu insanlar yaptıklarından utanacaklardı.

Tek silahım samimiyetim Ama işte karar çıkmıştı ve tüm ümitlerim yıkılmıştı. Gayrı, bir insanın olabileceği en sıkıntılı konumdaydım.

Hakim “Türk Milleti” adına karar vermişti ve benim “Türklüğü aşağıladığımı” hukuken tescillemişti.

Her şeye dayanabilirdim ama buna dayanmam mümkün değildi.

Benim anlayışım, bir insanın birlikte yaşadığı insanları etnik ya da dinsel herhangi bir farklılığı nedeniyle aşağılaması ırkçılıktı ve bunun başışlanır bir yanı olamazdı.

İşte bu ruh haliyle, kapımda hazır bekleyen ve “Daha önce dile getirdiğim gibi ülkeyi terk edip etmeyeceğim”i teyit etmek isteyen basın ve medyadan arkadaşlara şu açıklamada bulundum:

“Avukatlarıma danışacağım. Yargıtay’da temyize başvuracağım ve gerekirse Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ne de gideceğim. Bu süreçlerden herhangi birinden aklanamazsam ülkemi terk edeceğim. Çünkü böylesi bir suçla mahkum olmuş birinin benim kanaatimce aşağıladığı diğer yurttaşlarla birlikte yaşama hakkı yoktur.”

Bu sözleri dile getirirken yine her zamanki gibi duygusaldım. Tek silahım samimiyetimdi.

Kara mizah

Ama gelin görün ki beni Türkiye insanının gözünde yalnızlaştırmaya ve açık hedef haline getirmeye çalışan derin güç, bu açıklamama da bir kulp buldu ve bu kez de yargıyı etkilemeye çalışmaktan hakkımda dava açtı. Üstelik bu açıklamayı tüm basın ve medya vermişti ama onların gözüne batan ille de AGOS’takiydi. AGOS sorumluları ve ben, bu kez de yargıyı etkilemekten yargılanır olduk. “Kara mizah” dedikleri bu olsa gerek.

Ben sanığım, bir sanıktan daha fazla kimin yargıyı etkileme hakkı olabilir ki?

Ama bakın şu komikliğe ki sanık bu kez de yargıyı etkilemeye çalışmaktan yargılanıyor.

“Türk Devleti adına”

İtiraf etmeliyim ki Türkiye’deki “Adalet sistemi”ne ve “Hukuk” kavramına olan güvenimi fazlasıyla yitirmiş durumdaydım.

Nasıl yitirmeyeyim? Bu savcılar, bu hakimler üniversite okumuş, hukuk fakültelerini bitirmiş insanlar değiller mi? Okuduklarını anlayacak kapasitede olmaları gerekmiyor mu?

Ama gelin görün ki, bu ülkenin Yargı’sı bir çok devlet adamının ve siyasetçinin de dile getirmekten çekinmediği gibi bağımsız değil.

Yargı yurttaşın haklarını değil, Devlet’i koruyor.

Yargı yurttaşın yanında değil, Devlet’in güdümünde.

Nitekim şundan bütünüyle emindim ki, hakkımda verilen kararda da her ne kadar “Türk Milleti adına” deniyor olsa da, şu çok açık ki “Türk Milleti adına” değil, “Türk Devleti adına” verilmiş bir karardı bu. Dolayısıyla, avukatlarım Yargıtay’a başvuracaklardı, ama bana haddimi bildirmeye karar vermiş derin güçlerin orada da etkili olmayacaklarının garantisi neydi?

Hem sonra zaten, Yargıtay’dan hep doğru kararlar mı çıkıyordu?

Azınlık Vakıfları’nın mülklerini ellerinden alan haksız kararlara aynı Yargıtay imza atmamış mıydı?

Başsavcının çabasına rağmen

Nitekim işte başvuruda bulunduk da ne oldu?

Yargıtay Başsavcısı tıpkı bilirkişi raporunda olduğu gibi suç unsuru bulunmadığını belirtti ve beraatimi istedi ama Yargıtay yine de beni suçlu buldu.

Ben yazdığımdan ne kadar eminsem Yargıtay Başsavcısı da o kadar okuyup anladığından emindi ki, karara da itiraz etti ve davayı Genel Kurul’a taşıdı.

Ama, ne diyeyim ki, bana haddimi bildirmeye soyunmuş olan ve muhtemelen de davamın her kademesinde bilemeyeceğim yöntemlerle varlığını hissettiren o büyük güç, işte yine perde arkasındaydı. Nitekim Genel Kurul’da da oy çokluğuyla benim Türklüğü aşağıladığımı ilan edildi.

Güvercin gibi

Şu çok açık ki, beni yalnızlaştırmak, zayıf ve savunmasız kılmak için çaba gösterenler, kendilerince muradlarına erdiler. Daha şimdiden, topluma akıttıkları kirli ve yanlış bilginin tesiriyle Hrant Dink’i artık “Türklüğü aşağılayan” biri olarak gören ve sayısı hiç de az olmayan önemli bir kesim oluşturdular.

Bilgisayarımın güncesi ve hafızası bu kesimdeki yurttaşlar tarafından gönderilen öfke ve tehdit dolu satırlarla yüklü.

(Bu mektuplardan birinin Bursa’dan postalandığını ve yakın tehlike arzemesi açısından da hayli kaygı verici bulduğumu ve tehdit mektubunu Şişli Savcılığı’na teslim etmeme rağmen bugüne değin herhangi bir sonuç alamadığımı yeri gelmişken not düşeyim.)

Bu tehditler ne kadar gerçek, ne kadar gerçek dışı? Doğrusu bunu bilmem elbette mümkün değil.

Benim için asıl tehdit ve asıl dayanılmaz olan, kendi kendime yaşadığım psikolojik işkence.

“Bu insanlar şimdi benim hakkımda ne düşünüyor?” sorusu asıl beynimi kemiren.

Ne yazık ki artık eskisinden daha fazla tanınıyorum ve insanların “A bak, bu o Ermeni değil mi?” diye bakış fırlattığını daha fazla hissediyorum.

Ve refleks olarak da başlıyorum kendi kendime işkenceye.

Bu işkencenin bir yanı merak, bir yanı tedirginlik.

Bir yanı dikkat, bir yanı ürkeklik.
Tıpkı bir güvercin gibiyim...
Onun kadar sağıma soluma, önüme arkama göz takmış durumdayım.
Başım onunki kadar hareketli... Ve anında dönecek denli de süratli.

İşte size bedel

Ne diyordu Dışişleri Bakanı Abdullah Gül? Ne diyordu Adalet Bakanı Cemil Çiçek?

“Canım, 301’in bu kadar da abartılacak bir yanı yok. Mahkum olmuş hapse girmiş biri var mı?”

Sanki bedel ödemek sadece hapse girmemiş gibi...

İşte size bedel... İşte size bedel...

İnsanı güvercin ürkekliğine hapsetmenin nasıl bir bedel olduğunu bilir misiniz siz ey Bakanlar..? Bilir misiniz..?

Siz, hiç mi güvercin izlemezsiniz?

“Ölüm-Kalım” dedikleri

Kolay bir süreç değil yaşadıklarım... Ve ailece yaşadıklarımız.

Ciddi ciddi, ülkeyi terk edip uzaklaşmayı düşündüğüm anlar dahi oldu.

Özellikle de tehditler yakınlarıma bulaştığında...

O noktada hep çaresiz kaldım.

“Ölüm-Kalım” dedikleri bu olsa gerek. Kendi irademini direnişçisi olabilirdim ama herhangi bir yakınımın yaşamını tehlike altına atmaya hakkım yoktu. Kendi kahramanım olabilirdim, ama bırakın yakınımı, herhangi bir başkasını tehlikeye atarak, yiğitlik yapmak hakkına sahip olamazdım.

İşte böylesi çaresiz zamanlarımda, ailemi, çocuklarımı toplayıp, onlara sığındım ve en büyük desteği de onlardan aldım. Bana güveniyorlardı.

Ben nerede olursam onlar da orada olacaktı.

“Gidelim” dersem geleceklerdi, “Kalalım” dersem kalacaklardı.

Kalmak ve direnmek

İyi de, gidersek nereye gidecektik?

Ermenistan’a mı?

Peki, benim gibi haksızlıklara dayanamayan biri oradaki haksızlıklara ne kadar katlanacaktı? Orada başım daha büyük belalara girmeyecek miydi?

Avrupa ülkelerine gidip yaşamak ise hiç harcam değildi.

Şunun şurasında üç gün Batı’ya gitsem, dördüncü gün “Artık bitse de dönsem” diye sıkıntıdan kıvranan ve ülkesini özleyen biriyim, oralarda ne yapardım?

Rahat bana batardı!

“Kaynayan cehennemler”i bırakıp, “Hazır cennetler”e kaçmak herşeyden önce benim yapıma uygun değildi.

Biz yaşadığı cehennemi cennete çevirmeye talip insanlardandık.

Türkiye’de kalıp yaşamak, hem bizim gerçek arzumuz, hem de Türkiye’de demokrasi mücadelesi veren, bize destek çıkan, binlerce tanıdık tanımadık dostumuza olan saygımızın gereği idi.

Kalacaktık ve direnecektik.

Bir gün gitmek mecburiyetinde kalırsak ama... Tıpkı 1915’teki gibi çıkacaktık yola... Atalarımız gibi... Nereye gideceğimizi bilmeden...

Yürüyerek yürüdükleri yollardan... Duyarak çileyi, yaşayarak ızdırabı...

Öylesi bir serzenişle işte, terk edecektik yurdumuzu. Ve gidecektik yüğümüzün değil, ama ayaklarımızın götürdüğü yere... Her neresiye.

Ürkek ve özgür

Dilerim böylesi bir terk edişi hiç ama hiç yaşamak mecburiyetinde kalmayız. Yaşamamak için fazlasıyla umudumuz, fazlasıyla da nedenimiz var zaten.

Şimdi artık Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ne başvuruyorum.

Bu dava kaç yıl sürer, bilemem.

Bildiğim ve beni bir miktar rahatlatan gerçek şu ki, hiç olmazsa dava bitene kadar Türkiye’de yaşamaya devam edeceğim.

Mahkemeden lehime bir karar çıkarsa kuşkusuz çok daha sevineceğim ve bu da demektir ki artık ülkemi hiç terk etmek zorunda kalmayacağım.

Muhtemelen 2007 benim açımdan daha da zor bir yıl olacak.

Yargılanmalar sürecektir, yeniler başlayacak. Kimbilir daha ne gibi haksızlıklarla karşı karşıya kalacağım?

Ama tüm bunlar olurken şu gerçeği de tek güvencem sayacağım.

Evet kendimi bir güvercinin ruh tedirginliği içinde görebilirim, ama biliyorum ki bu ülkede insanlar güvercinlere dokunmaz.

Güvercinler kentin ta içlerinde, insan kalabalıklarında dahi yaşamlarını sürdürürler.

Evet biraz ürkekçe ama bir o kadar da özgürce.

(10 Ocak 2007-Agos)

Güvercini vurdular...

BİR an bilmediğim, sadece uzaktan tanık olduğum bir yaşam geçti gözlerimin önünden:

Malatya’da doğmuş, o sokaklarda henüz oynamaya vakit bulamadan yetimhanede büyümüş...

Kendisi gibi yetimhaneden bir kızla evlenmiş...

Urfa’da hakkında üç yıldan beri davalar süren... **İstanbul**’da yargılanıp altı aya mahkûm olmuş bir gazeteci.

Son yazısında taciz ve tehditlerin artık ailesine, hatta yakınlarına kadar ulaştığını söyleyip kendini **“ürkek güvercine”** benzeten bir yaralı insan...

Dün vuruldu...

*

Şimdi o ebedi bilirkişi-yorumcu (!) koca çeneli adam, televizyonlara çıkacak ve bunun **“provokasyon”** olduğunu anlatacak.

Öbürleri **“dış mihrak”**, **“yabancı parmağı”**, **“tahrik”** diyeceklerdir, yine koca çeneleriyle.

Benim ise kafamın içinde yanıtını vermekten korktuğum kendi sorularım var:

Tüm bu süreç, bir tetikçinin işi miydi?..

Peki:

Bu cinayetten sonra... Bir tek Ermeni vatandaşımıza yapılan bunca eziyetten sonra... Bizler dünya kamuoyunun önüne çıkıp “Ermeni soykırımı doğru değildir” diyerek nasıl kendimizi savunacağız?..

Son zamanlarda dozu iyice artmış toplumsal histeriye, akıl almaz çıldırırlara, el ele verip yarattığımız sevgisizliğe ve merhametsizliğe, insani değerlerin bir bir yok oluşuna bakıp yukarıdaki sorunun yanıtlarını nasıl vereceğiz?..

Nasıl?..

*

Hrant Dink’in son yazısında bir paragraf var:

“Güvercinler dahi kentlerin en içlerindeki kalabalıklarda yaşamlarını sürdürüyorlar. Ürkek, ama bir o kadar da özgür...”

Bu satırlar canımı yaktı.

Bu duyguları taşıyan ve kentin meydanlarındaki ürkek güvercinlerin dahi özgürlüğünü özleyen bir gazeteci-yazar dün vuruldu.

“Katil kim?” sorusu çok önemli değil.

Bizler bu ülkeyi bu hale getirdik.

“Asil duygularımız” yüzümüzün karası oluverdi.

Durmadan suç işliyoruz.

Dün yine kötü bir şey oldu.

Güvercini vurdular...

(Bekir Coşkun, Hürriyet, 20 Ocak ‘07)

Mücadele Postası

Necati Abay suç duyurusunda bulundu

19 Ocak günü Hrand Dink’in katledilmesinden sonra, “Bir gazeteci daha katledildi, Hrant Dink’i ‘iyi çocuklar katletti’” başlıklı yazısının ardından akşam saat 18.00’de Mert Şahin imzalı kişiden internetten email yoluyla tehdit aldığını söyleyen Necati Abay bugün suç duyurusunda bulundu.

Abay, Sultanahmet Adliyesi’ne yaptığı suç duyurusu öncesinde basın açıklaması yaptı. Açıklamada şunları söylendi: “Agos gazetesinin genel yayın yönetmeni gazeteci-yazar Hrant Dink katledildi. Hrant Dink’i katledenler bellidir. Musu Anter’i kimler katlettiyse, Turan Dursun, Abdi İpekçi, Bahriye Üçok’u kimler katlettiyse, Özgür Ülke ve Cumhuriyet gazetelerini, Umut Kitabevi’ni kimler bombaladıysa, Akın Birdal’a kimler saldırdıysa Hrand Dink’i de onlar, yani ‘iyi çocuklar’ katletmiştir. Failleri bellidir. Katiller, karanlıkta falan değildir. Failli meçhul bir cinayetle daha yüzyüze değiliz...”

Daha sonra Berfin Yayınevi sahibi İsmet Arslan, sanatçı Hasan Sağlam ve Atılım Gazetesi Yazı İşleri Müdürü Ahmet Yaman bir konuşma yaptı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Sağlık haktır, satılamaz!”

20 Ocak günü Eskişehir’de Halkevleri tarafından Sağlık Müdürlüğü önünde SSGSS karşıtı bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklamasında şunlar söylendi: “*Dünya Bankası talimatlarıyla hazırlanan ve sağlıkta reform paketi olarak sunulan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasası yürürlüğe girmeden çöktü. Halkın sağlık hakkını tamamen yok eden, onu hastane kapısında ölümle karşı karşıya kalacağı bir geleceğe mahkûm eden yasa, ertelenmek yerine toptan ortadan kaldırılmalıdır.*

Şu anda Düzce, Bolu, Eskişehir, Denizli ve Edirne’de ‘pilot uygulama’ adı altında başlatılan uygulamalara son verilmeli, kapatılan sağlık ocakları gerekli teknik ekipman ve personel sağlanarak tekrar halk yararına hizmete açılmalıdır...”

Basın açıklamasının ardından ÖDP’nin Hrant Dink’in katledilmesiyle ilgili yapılacağı basın açıklamasına katılım çağrısı yapıldı.

BDSP, ESP, Eskişehir Gençlik Derneği ve İHD’nin destek verdiği açıklamada “Sağlık haktır, satılamaz!”, “Parasız eğitim, parasız sağlık!”, “Sağlık ocakları kapatılamaz!”, “AKP’nin imamı, kaçsa sattın sağlığı!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Eskişehir

Demokrasi ve halkların kardeşliğinin savunucusu Hrant Dink’e yapılan saldırıyı nefretle kınıyoruz!

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni **Hrant Dink**, 19 Ocak 2007 tarihinde gazete binasına girerken alçakça katledildi.

Bu cinayetin sorumlusu demokratik bir siyasal sistem ve bağımsız bir Türkiye için mücadele edenlere karşı geliştirilen kontra saldırılarıyla, linç girişimlerini “*duyarlı vatandaş eylemleri*” olarak hoşgörüyle karşılayanlardır. Onu 301.madde cenderesiyle mahkemelerde süründürenler, saldırıların mahkeme koridorlarına kadar sürmesine göz yumanlar, hedef gösterenler, Susurlukçu paşalar, sivil faşistler ve valilik tarafından tehdit edilerek (*kendisinin ifadesiyle valiliğe çağırılmış ve iki sivil tarafından tehdit edilmiştir. Ayrıca Susurluk çetesine adı karışan emekli general Veli Küçük tarafından tehdit edildiği avukatı tarafından ifade edilmiştir.*) son yazısında da görüldüğü gibi, ona adeta ölümü hissettirenlerdir. Musa Anter, Metin Göktepe, Uğur Mumcu, Bahriye Üçok vb. gazeteci yazar ve aydınları katleden zihniyettir.

Türkiye’de bu tehdit ve saldırılar; barıştan söz eden, halkların kardeşliğini isteyen, demokrasi özgürlük ve bağımsızlık isteyen, ulusal baskı ve yasakların son bulmasını ve kimsenin etnik kökeninden, farklı dil, din ve kültüründen dolayı baskılara hedef olmaması için mücadele eden hemen herkese yönelmiştir.

Dink cinayeti ve ortaya çıkan gerçekler göstermektedir ki, Türkiye’nin ilerici, devrimci demokrat güçleri ve her milliyetten halklar için tek seçenek; bu şer odaklarının dağıtılması Türkiye halklarının kardeş olduğu demokratik bir ülke olma mücadelesinde birleşmesidir. Bir demokrasi cephesi olarak birleşmek ve zalimlerden ve katillerden daha cesur bir mücadele çizgisine yönelmek

gerekmektedir. Yoksa, bu azgınlaşan şoven-milliyetçi odaklar kana doymazlar.

Türkiyeli tüm ilerici, devrimci, yurtsever aydınlar ve Türkiyeli işçi ve emekçiler sermaye ve gericiğin, faşist kontra güçlerin planlarını bozma gibi bir sorumlulukla bugün daha fazla karşı karşıyadırlar.

Hrant Dink şahsında insan haklarına, demokrasiye ve halkların kardeşliğine sıkılan kurşunları ve bu politikalara zemin hazırlayanları nefretle kınıyoruz. Avrupa’da yaşayan Türkiye kökenli emekçileri; milliyetçi kışkırtmalara karşı seslerini daha fazla yükseltmeye, Türk’ü, Kürd’ü, Ermenisi, Arab’ı, Çerkez’i ile halkların kardeşliğini güçlendirmeye ve yaşadığımız ülkedeki ırkçı ayrımcı politikalara karşı yerli emekçilerle güç birliği yapmaya çağırıyoruz.

Hepimiz Hrant Dink’iz!

Yaşasın halkların kardeşliği!

Hrant Dink ölümsüzdür!

***Neuchatel ve La Chaux-de-Fonds’dan
devrimci, demokrat ve yurtseverler***

Kırşehir Eğitim-Sen’den dayanışma gecesi

Kırşehir Eğitim-Sen Şubesi 19 Ocak akşamı dayanışma etkinliği düzenledi. Etkinlik eğitim emekçilerinin mücadele tarihini ve örgütlenmelerini anlatan sinevizyon gösterimiyle başladı. Ardından demokrasi mücadelesinde şehit düşenler anısına bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi.

Gecenin ilk konuşmasını Eğitim-Sen Şube Başkanı Ömer Kutlu yaptı. Kutlu konuşmasında sendikal hak ve özgürlükler mücadelesinin önündeki engellere değindi. Genelde emeğin toplumsal güçlerine, özelde eğitim emekçilerine yönelik ekonomik, sosyal, siyasal saldırıların her geçen gün daha da arttığını örneklerle anlattı. Emperyalist ABD’nin savaş politikası nedeniyle Irak’ta süren katliamın sonuçlarına değindi.

Daha sonra Eğitim-Sen Genel Örgütlenme Sekreteri Ali Berberoğlu bir konuşma yaptı. Eğitim emekçilerine yönelik saldırıları başlıklar

şeklinde anlattı. Milli Eğitim Bakanı’nın eğitimin gericileştirilmesi noktasında seçilmiş özel bir isim olduğunu belirtti. Emeğe yönelik saldırıların arttığını vurguladı. SSGSS’nin sadece kamu emekçileri yönünden iptal edilmiş olmasını yetersiz bulduğunu, Anayasa Mahkemesi’nden ya da Cumhurbaşkanı’ndan çözüm beklemenin doğru olmadığını ifade etti. Çözümün emek güçlerinin SSGSS yasasına karşı kararlı mücadele etmesiyle olabileceğini belirtti.

Gecenin son bölümünde müzik grupları sahne aldı. Müzik gruplarının söylediği türkü ve marşlar eğitim emekçilerinin coşkusunu artırdı. Geceye destek veren siyasi partilere, demokratik kitle örgütleri belirtildi. Katılımcılar arasında yeralan Kızıl Bayrak okurlarına da teşekkür edildi.

Etkinliğe yaklaşık 300 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Kırşehir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık 1 Yıllık Yurt içi Yurt dışı 30.000 000 TL 60.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Siyasal cinayet ve katliam bu düzenin mayasında var!

**Onbeşler için
Yangınlara fazla bakan
gözler yaşarmaz,
Alnı kızıl yıldızlı baş
secdeye varmaz,
Dövüşenler ölenlerin
tutmaz yasını.
Yine fakat bir yıldırım
zulmeti yırtsa,
Sağır gökün koynundaki
çanı haykırtsa,
Anıyoruz göğsünüzün
son sayhasını.
Eski cihan, yeni cihan
önünde eğil!**

**Aramızdan bir kaç yoldaş ayrılmaz değil,
Her ne yapsan varacağız emelimize!
Karadeniz... bunu duysun derinliklerin:
O ateşli göğüsleri delen hançerin
Kabzasını alacağız biz elimize!**

Nazım Hikmet

Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını saygıyla anıyoruz...